

NNCL1103-476v1.0

EVELYN MARSH

Torkodból a sikoly

General Press

BUDAPEST 1992

SZERKESZTETTE LUKÁCS RÓZSA
ARCULATTERV GREGOR LÁSZLÓ
A BORÍTÓ ELSŐ OLDALÁT BOROS ATTILA TERVEZTE

© MOCSÁRI ERIKA 1992

ISBN 963 7548 15 7

KIADJA A GENERAL PRESS KIADÓ ÉS AZ E. MARSH BT.

FELELŐS KIADÓ: LANTOS KÁLMÁNNÉ

FELELŐS SZERKESZTŐ: D. HORVÁTH TIBOR
IRODALMI ÉS MŰVÉSZETI VEZETŐ: LANTOS KÁLMÁN

KÉSZÜLT A BORSODI NYOMDA KFT.-BEN, 1992-BEN
FELELŐS VEZETŐ: DUCSAI GYÖRGY IGAZGATÓ
MUNKASZÁM: 1442

"Azt, mi silány félted, s ami kincs,
elszórva fecsérled"
(Salamon király)

Marcella Viti megborzongott, amikor Asaki Kimura kezében felszívott a turbinás koponyacsontfűrő. A fogorvosa jutott eszébe, amikor tömte valamelyik fogát. Orvos létére betegesen iszonyodott a fogászoktól. Kényszerítette magát, hogy minden figyelmét a műtéti területre összpontosítsa. A beteg fejbőre csillogóra volt borotválva, egy-egy helyen négy-öt centiméter átmérőjű foltokban látszott a lyukaknak szánt jódtinktúra-lekenés. Asaki és Enzo Viti, a férje, most láttak hozzá éppen a második bőrmetszéshez. Vértől alig volt, Enzo a periosteumot letolta, és a kis japán újból nekieresztette a fűrőt a csontnak. A szörnyű zaj ismétlődött, de mindössze pillanatokig tartott.

- Igen - mormogta Paolo Conti -, már a vékonyabb koponyalemez résznél tartunk. Kicsit vékonynak tűnik a lyuk, Lauerrel meg kellene egy kicsit tágítani.

Enzo Viti, Marcella férje bólintott, s a műtősnő máris gumikesztyűs kezébe csattantotta a kért műszert, mellyel Enzo finoman benyúlt a sebbe. Hirtelen a lyukon át szinte zubogni kezdett az élénk piros vér.

- A szentség! - szitkozódott Enzo -, az arteria meningea media beszakadt a csontból való kilépés helyén.

- Koaguláld gyorsan, Marcella! - szólt Asaki.

Az orvosnő azonnal besüllyesztette a kis nyíláson a tompa végű elektrokaustert és megnyomta a gombját. A piciny sebből alig észlelhető, halvány füstcsík szállt fel. Égett szag érződött, de a vérzés abban a pillanatban megszűnt.

- Rendben, lássuk a következő bemenetet - mondta Viti doktor az első asszisztensként dolgozó Asakinak.

Az előzetes terveknek megfelelően összesen öt helyen fűrték meg a koponyát a homloklebény feletti részen. Doktor Conti és Viti doktor ugyanis abban állapodtak meg, hogy a skizofrénias fiatalember koponyáját ezen helyeknek megfelelően nyitják meg, és mintegy hat centis mélységben elektromos égetőműszerrel koagulálják az átmenő idegrostokat. Mindannyian bíztak benne, hogy így tartós javulást érhetnek el az eddig minden más kezeléssel dacoló betegnél. Marcella maga is szívügyének tekintette a problémát, mert az olasz származású fiatalember élete múlhatott a beavatkozás sikerén.

Asaki végzett az ötödik lyukkal is, Enzo pedig Marcellához fordult.

- Teljesen egyenes állásban vezesd fel mindenhová a legvékonyabb kautereket. Mindegyikre egy-egy teflonkarikát húztam, ezek üljenek a kifűrt lyukak szélén. Asaki, kérem az elektromos végződéseket - mondta asszisztáló kollégájának.

Marcella az utasításnak megfelelően igen óvatosan felvezette a vékony fém-kautereket, Enzo pedig rákapcsolta a végekre az elektromos csatlakozásokat.

- Mind az ötre egyszerre kérek tíz ampert, összesen négy másodpercig - mondta a műtőasszisztensnek Enzo, aki a készülék előtt ült. Mindannyian feszülten figyelték a műszer mutatóját, mely néhány pillanatra a tízes számon állt meg. Ugyanekkor a beteg testén egy alig észlelhető, gyenge rángás futott végig.

- Ne ismételjük meg, Asaki? - kérdezte Enzo. - A hármas vezetékre kérek még egyszer tíz ampert, de csak egy másodpercre - fordult a japán orvos a műtőasszisztenshez, aki

bólintott, s megcsavart egy gombot a készüléken. A mutató újból kilengett, a test azonban most már nem rándult meg.

- Az ismétlés felesleges - mutatott a betegre Asaki. - Külön ingereltem a mozgatópálya idegét, de láthatatok, már nincs agyi összeköttetés. A beavatkozás, azt hiszem, sikeres volt.

- A sikerről majd néhány hét múlva beszéljünk, barátaim, bár én is nagyon bízom benne.

- Kezdek a lyukak zárását? - kérdezte Paolo Conti.

- Persze, persze, Paolo - válaszolta Viti doktor -, a középső nyílást nagyon vékonyan drenáljuk néhány napig.

Mintegy negyedórai munka után zárták a műtői területeket, felületes fascia-varrat után Marcella igyekezett tökéletes bőrvarratokat behelyezni a koponyabőrbe, hogy annak minél kisebb nyoma maradjon.

- Huszonnégy óráig erőteljesen szedálják, csak glukóz-infúziót kapjon, táplálék felesleges - mondta Enzo. - A felébresztésénél valamennyien ott leszünk, hiszen itt a kórházban ez az első leukotomiánk.

- Hát persze, miután az egész stáb csak tíz napja kezdte meg a munkát - szólt közbe Marcella. Remélem, még sok beteget fogunk a következő hónapokban meggyógyítani, hiszen a skizofrénia bizonyos esetein kívül az epilepsziásoknál is komoly eséllyel próbálkozhatnánk.

Marcella iszonyú fáradtságot érzett, mikor kilépett a műtőből. Hiába - gondolta -, szokatlan számára ez a klíma. Asmarától mintegy kétszáz kilométerre fekszik a kórház, hegyek között, mégis más az éghajlat, mint Európában. Érdekes ez a vidék, félelmetes és egyben vadregényes. Kíváncsi vagyok - meditált az orvosnő -, hogy a környék milyen lehet, egyszer még Lalibelába, Akszumba és Asmarába is elmegyek. Sőt, lehet, hogy a fővárosba, Addis Abebába is eljutok. Viti doktornő megérkezésük előtt, még Rómában minden fellelhető könyvet elolvasott Etiópia történelméről, földrajzi helyzetéről.

Az I. Menelik Kórház új létesítmény volt, amelyet a WHO a legkorszerűbb berendezésekkel látott el, s a világ különböző tájairól kitűnő orvosokat hívott meg és alkalmazott, de a legtöbben Olaszországból érkeztek. Marcella Viti a férje révén került ide, aki a római Idegsebészeti Klinika funkcionális idegostályának a vezetője volt, az egyetemen is tanított. Számos publikációja és külföldi tudományos előadásai révén tett szert nemzetközi hírnévre. A negyvenhárom éves férfi európai és amerikai szakmai körökben ismert tudósnak és kiváló gyakorló orvosnak számított. Így aztán megtehetette, hogy a WHO felkérését csak abban az esetben fogadja el, ha a Menelik Kórház Marcellát is alkalmazza, aki ideggyógyász volt, de szakvizsgáján kívül még egyetlen közleményt sem publikált. Házasságuk öt éve zavartalannak tűnt, ámbar Marcella gyakorta úgy érezte, hogy férje nem hagyja kibontakozni tehetségét. Etiópiai nehézségeit azzal magyarázta önmagának, hogy kezdetben megviselik a szokatlan körülmények, az idegen kollégák sokasága.

A kórházat hatalmas ősparkban telepítették, s a létesítmény közelében építették fel az orvosok, nővérek, mütősök és az egész személyzet, sőt a helyi kisegítők lakásait is. A komplexumhoz hatalmas ebédlő, társalgó, könyvtár, felszerelt klubhelyiség és bár is tartozott. A kórház alkalmazottainak számát százhusz főben határozta meg a nemzetközi szervezet, s az építők e szerint tervezték és építették fel a létesítményt.

Marcella belépett a tágas, kényelmesen berendezett, első emeleti, kétszobás lakásukba. Még szokatlanok voltak számára a lakás méretei, a bútoroknak és maguknak a

belső helyiségeknek az elhelyezkedése. Reflexei még a sokkalta nagyobb római lakásban begyakorolt mozdulatokra emlékeztek. Ahányszor kitekintett lakásuk valamelyik ablakán, mint most is, a buja növényzet láttán szinte üdülőhelynek érezte új otthonát. Szomjas lett, a hűtőből kivett egy üveg ásványvizet, amelyet a helyiek ambónak hívnak. Ujjnyi gint töltött hozzá a pohárba, és belezuhant a karosszékbe. Még egy bő órát pihenhetek a délutáni vizit előtt - gondolta az orvosnő. Behunyta a szemét és Enzóval való megismerkedésük jutott eszébe. - Milyen szerelmes lettem bele, már az első előadás alkalmával, amikor hallgattam okos, megfontolt és újszerű elképzeléseit a funkcionális idegbetegségekről. Aztán egyre többet találkoztunk, s a végén csak azt vettem észre, hogy a felesége lettem. Kedves, figyelmes volt akkor még a férjem. - Marcella sóhajtott és belekortyolt az italba. - No meg micsoda nagyvilági életet élünk, rengeteg külföldi kolléga kereste fel Enzót, nemhiába, a híre országhatáron kívül messzire eljutott. Valahogy az idő múlásával mintha kicsit megváltozott volna. Azt mondják, a szerelem hamar tovaszáll. Bár én még most is nagyon-nagyon szeretem a férjem. - Letette a poharat az asztalra, majd bement a hálószobába és negyedórára végigdől az ágyon.

Luigi Salani főfelügyelőnek az orvos megengedte, hogy Marie Biusattit kihallgassa. Az ágyban fekvő fiatal lány kicsit ijedten pislogott, amikor Luigi a székét közelebb húzta hozzá.

- Kérem, kisasszony, mondja el, hogyan támadták meg! Ha esetleg személyleírást tudna adni merénylőjéről, nagyon örülnék neki, megkönnyítené a munkánkat.

- Onnan kell kezdenem, hogy kis vegyesboltunk volt Ana-Capriban. Apám mindig azt akarta, hogy mellette maradjak, mivel bátyám az egyik szállodában dolgozik.

- Mikor és miért jött el Ana-Capriból?

- Negyedik napja voltam Rómában, amikor a baj megtörtént. Egy barátnőm hívott, akivel a nyolc osztályt együtt végeztem. Ő aztán felkerült a fővárosba, de azóta is leveleztünk. Tudja, főfelügyelő úr, nem akartam egész életemben abban a kis kócerájban dolgozni. No meg egy férfi is nagyon kérlelt... - Marie elpirult.

- Ki volt a férfi? Meséljen róla!

- Hát... egy évvel ezelőtt forgattak egy filmet Ana-Capriban. A színészek többször is megfordultak nálunk, s az egyik fiú valami fontos munkát kapott a filmben. Persze apám örjögött, de aztán beletörődött, hogy naponta egy-egy órára otthagytam a boltot.

- Mit csinált a fiú a filmesek között?

- Azt nem tudom pontosan, de folyton lámpákat cipelt, és minden jelenetnél ott volt. Még akkor megadta római címét, s kért, hogy ha egyszer feljövök a fővárosba, keressen meg, tud nekem majd munkát szerezni a stúdióban.

- Emlékszik a férfi nevére?

- Hogyne, Benedetto Orsinak hívták. Sajnos azon a címen, amit megadott, nem találtam meg. Két filmgyárban is jártam már, de a nevét sem hallották. A barátnőm elutazott nyaralni, s így teljesen egyedül lézengtem, még szállásom sem volt. A Trevi környékén kivettem egy hétre szobát, arra gondoltam, majd csak megtalálom Benedettót.

- Aztán hogy ismerkedett meg támadójával?

- Mint említettem, a negyedik este lementem sétálni a kúthoz. Letültem a szélére, s akkor lépett hozzám egy pilótaruhába öltözött férfi. Vár valakire? - kérdezte igen barátságosan. Szóba elegyedtünk, s elmeséltem neki hiábavaló járkálásomat, és azt is, hogy munkát szeretnék találni, mert nem akarok visszamenni Ana-Capriba. Ő azonnal felajánlotta, hogy az Alitaliánál elhelyez, mert kiegészítőket keresnek. Aztán elmentünk vacsorázni...

- Kedves Marie, megmondta a nevét?

- Igen. Dino Buzattinak mutatkozott be. De valahogy olyan ismerősnek tűnt nekem a név, azt hiszem, nem mondott igazat. A vacsora után megállapodtunk, hogy másnap kimegyek hozzá a repülőtérré. Aztán hazakísért. Sétálgattunk az utcákon, már nem tudom, merre jártunk, de arra emlékszem, egyszer csak behúzott egy sötét kapualjba, elkapta a nyakamat és szorítani kezdte. Nem emlékszem másra, csak valami iszonyatos fájdalmat éreztem, elvesztettem az eszméletemet, és már itt tértem magamhoz a kórházban. De ez itt van rajtam. - Lehajtott a takarót, és a melle fölött egy kettős keresztre hasonlító jel tűnt elő.

Luigi már az orvostól tudta, hogy a lányt eszméletlen állapotban hozták be. Támadója meg akarta fojtani, valószínűleg azt hitte, hogy az áldozat a szorítás közben meghalt, mert meg-erőszakolta, s ezt a furcsa kereszt alakú jelet ejtette rajta. Valójában csupán a véletlennek köszönhető, ismerte el az orvos, hogy él a lány, mert a házban, ahova becipelte támadója, egy idős nyugdíjas éjfél körül levitte a táskóját sétáltatni, a kutya pedig azonnal az eszméletlen teremtséhez rohant. Az idős úr hívta a mentőket, azok pedig értesítették a rendőrséget.

A betegnek látszott, hogy meglehetősen elfáradt.

- Ha valami eszébe jutna még, kérem értesítsen, vagy szóljon a doktor úrnak, ő is megtalál - folytatta Luigi. - Egy utolsó kérésem lenne, írja le a férfi külsejét!

- Magas, karcsú, fekete hajú és szemű. A pilótaruha remekül állt rajta. Csinos férfi volt... - A beteg elpirult.

- Köszönöm, Marie, még meglátogatom.

Amint kiért a folyosóra, azonnal megkereste a kezelőorvost.

- Doktor úr, meddig kell a betegnek itt maradnia?

- Remélem, két hétnél nem tovább... Még ideggyógyásszal is megvizsgáltatjuk, mert a stressz után várhatóan sem fizikailag, sem lelkileg nem múlnak el gyorsan a megpróbáltatás hatásai.

- Néhány nap múlva ismét visszajövök - köszönt el Salani főfelügyelő.

Miközben a kapitányságra igyekezett, még egyszer átgondolta magában az elhangzottakat. Eldöntötte, hogy Bertini Cabria felügyelőt és még néhány embert kiküld a fiumicinói repülőtérré. Bár nem valószínű, hogy a támadó pilóta lenne, de minden állítást ellenőrizni kell.

Luigi Salani mindössze két hónapja dolgozott Rómában, előtte a milánói rendőrségen a bűnügyi osztály vezetője volt több mint tíz esztendőn át. Döntésében az dominált, hogy feleségétől már egy éve elvált, s Gina is a milánói rendőrségen dolgozott a kábítószereseknél mint számítógépes mérnök. Ez a helyzet tarthatatlan volt már mindkettőjük számára - gondolt vissza Luigi, különösen úgy, hogy Gina feleségül ment a férfi egy volt évfolyamtársához, aki a bűnügyi technikai intézet vezetője lett. Mikor megtudta, hogy a római gyilkossági csoport meghirdette ezt a főfelügyelői állást, megpályázta, s most itt van, de még mindig nagyon hiányzott neki Milánó. Közben megérkezett a rendőrkapitányság épületéhez.

Teresa, a titkárnője már hozta is az illatos, forró kávét, amiből Luigi naponta négy-öt-csészével is megivott.

- Főnök, itt vannak a jelentések. - Letett az asztalára egy paksamétát.

- Gyere, Teresa, diktálni akarok neked. Marie Biusatti vallomását röviden, összefoglalva írd le. Aztán aláíratjuk vele. A többiek hol vannak? Kérem a házban tartózkodó kollégákat.

Néhány perc múlva ketten ott voltak már a főnök szobájában. Salani röviden

tájékoztatta őket Marie Biusatti megtámadásáról, és utasítást adott, menjenek a repülőtérrre, és kezdjék meg a nyomozást az állítólagos pilóta után.

- De főnök! A lány leírása alapján, legalábbis ahogy nekünk vázolta, elég nehéz lesz fantomképet csináltatni - szólt az egyik nyomozó.

Luigi elgondolkozott.

- Alighanem igazad van, fiú - mondta és felhívta a kórházat. Megkérdezte az orvostól, lenne-e kifogása az ellen, hogy egy rajzolójuk bemenjen Mariehoz, s elmondása alapján próbáljon támadójáról fantomképet készíteni.

Mikor letette a készüléket, csak ennyit szólt:

- Rendben, a rajzolónk máris indulhat a lányhoz. - Majd a következő tíz perc alatt lediktálta Teresának a jegyzőkönyvet is.

- Főnök, szeretnék egy órára elmenni ide a szomszédba, az új butikba. Kérem, engedjen el.

- Micsoda butikba?

- Nézzen ki az ablakon és meglátja.

Luigi felállt az íróasztalától és kitekintett. A rendőrségtől négy háznyira csak úgy gomolygott a tömeg egy üzlet előtt.

- Mi a fene ez? Ingyen adják a portékát? Úgy látom, ahány nő van Rómában, az mind idejött és összetöri magát, hogy bejusson!

- Főnök, ilyen üzlet nincs még egy Rómában. Ma délelőtt nyitották, s egy csinos csajé az egész, aki Abesszíniából jött...

Luigi értetlenül bámult Teresára.

- Abesszíniából?

- Igen, de hogy pontosabban fejezzem ki magam, Etiópiából. Természetesen csupa fantasztikus, érdekes holmit hozott. A ruhákat, blúzokat kézzel szőtték. Rengeteg bronzkereszt, olyan fura alakú, meg mindenféle érdekesség is van nála. No de én megyek, mert a többi osztályról a csajok már bevásároltak, csak én maradtam le.

Enzo Viti vezetésével a műtétben közreműködő orvosok elindultak Matteo Carelli szobája felé. Mindannyian eléggé izgatottak voltak. A műteti eljárás eredményességét remélték megerősíteni az ébredés után is, de tapasztalat hiányában, ebben még nem lehettek bizonyosak. A fiatal Carelli több mint öt éve állt kezelés alatt különböző ideg- és elmegyógyintézetek osztályain, Asmarában éppen úgy, mint Rómában. Súlyos skizofréniáján azonban még enyhíteni sem tudtak a legkülönbözőbb kezelések. Apja végső kétségbeesésében akkor kereste fel a Menelik Kórház idegosztályának vezetőjét, Enzo Vitit, amikor hallotta, hogy a nemzetközi szervezete különleges létesítményében a világ legjobb specialistáit alkalmazták. Az idősebb Carelli úr nem sajnálta a fáradságot, és az Asmarától kétszáz kilométerre fekvő kórházban megállapodott Viti doktorral a műteti beavatkozás elvégzéséről.

Viti kinyitotta az ajtót, és valamennyien beléptek az elsötétített szobába. A fiatalember jobb karjába infúzió volt bekötve, így adták neki folyamatosan a táplálását szolgáló glukózoldatban a Tiobarbiturátot.

- Marcella, légy szíves, állítsd le az infúziót - mondta Enzo. - Úgy hiszem, tíz perc múlva kezd majd ébredezni.

- Nem kellene valamilyen gyors hatású nyugtatót vagy kábítószeret előkészíteni, Enzo? - kérdezte Conti doktor.

- Azt remélem, nem lesz rá szükség. A beavatkozás előtt sem volt támadó a viselkedése, inkább mutacistikus tünetek domináltak nála, a mimikai automatizmus korlátozottsága mellett. Valószínűtlennek látszik, hogy ez átcsapott volna ellenkező végletbe. Pontosabban, nagyon meg lennék elégedve akár ezeknek a tüneteknek az enyhülésével is.

- Enzo, véleményed szerint a lobektomia csökkenthette ezeket? - kérdezte Asaki.

- Remélem, igen! De egyértelműbb választ majd a tizedik hasonló beavatkozás után várjál tőlem.

Szinte egyszerre vették észre, hogy a fiatalember csukott szemhéjai megrebbenek, és lassan kinyitja a szemét. Matteo a külvilágból először nem érzékelt semmit, csak a zavaros félhomályból apró, sárgásan fel-felvillanó fény jutott el a tudatáig. A kép lassan, lassan tisztult, míg egyszer csak nem messze az arcától csillogó, arany lalibelai keresztet látott, amely vékony láncon függött. A kép tovább tisztult, először homályosan, majd mind élesebben kirajzolódott néhány fehér köpenyes férfi és nő alakja. A kereszt a nő nyakában lógott, aki fölé hajolt, és fonendoszkópját mellkasára téve figyelmesen hallgatta szív működését. Matteo mozdított egyet a fején, melybe azonnal éles fájdalom nyilallt, úgyhogy összerándult tőle az arca is.

- Egyelőre ne mozogjon, kérem - hallotta kissé idegenes, olasz akcentussal -, mindenek eljön az ideje. Tud válaszolni a kérdéseinkre?

- Megpróbálom - motyogta Matteo.

- Ha nem mozog, akkor is érez fájdalmat? - kérdezte tőle Viti doktor.

- Nem... nem érzek semmit. Egyáltalán mi történt velem?

- Nem emlékszik semmire? - kérdezte Marcella. - Elvégeztünk magán egy kisebb műtétet.

- Nem emlékszem. De nagyon szomjas vagyok.

- Azonnal hozatok teát. Kérem, egyelőre ne mozogjon, próbáljon aludni, ha tud.

- Figyeljétek meg, nincs egyetlen koordinálatlan mozdulata sem - mondta halkán Conti doktor.

- Küldjétek be egy nővért - fordult feléjük Viti doktor. - A következő negyvennyolc órában egyetlen pillanatra sem hagyhatja magára. Szükség szerint váltsák egymást a nővérek éjjel-nappal. Enyhe nyugtatókon kívül semmi gyógykezelést ne kapjon, holnap a viziten újból megnézzük.

Az orvosok szétszéledtek, csak az ügyeletes Marcella Viti járta körbe az osztályt Natale Borelli nővérrel együtt. Az orvosnő igen lelkiismeretes volt, így nála a kisvizit is hosszabb időt igényelt, mint a többiekénél. Miután a kórház mindössze két hete nyílt meg, a funkcionális idegosztály tizenhét kórtermének egyelőre csak a felébe kerültek betegek. - Összesen negyvennyolc embert tudnak majd ellátni - meditált az orvosnő -, s valószínű, hogy rövid időn belül telt kórházzal dolgozhatnak.

Natale Borelli Asmarából érkezett. Szülei Olaszországból, Nápolyból települtek át, s két, egészen jól menő mini-szupermarketet mondhattak magukénak. Nem voltak boldogok, mikor Natale beadta pályázatát a WHO-hoz, mert azt akarták, hogy az asmarai kórházban dolgozzon, aztán menjen férjhez, szüljön gyerekeket. Ám amikor megjött az értesítés, hogy pályázatát elfogadták és a Menelik Kórházban kétéves szerződést kötnek vele, látva Natale örömét, már a szülők sem elleneztek a tervet.

- Egyébként sem a világ végére megy a lányunk, így ő minket, és mi őt gyakorta meglátogathatjuk - nyugtatta férjét Borelli asszony.

A nővér összeállította a Marcella által kiírt éjszakai gyógyszereket. Arra gondolt, hogy

itt egészen más rendszer szerint dolgoznak az orvosok, a nővérek és a kisegítő személyzet, mint a városban. Igaz, jobban egymásra vannak utalva. Ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és egy fiatal lány lépett be.

- Tessék jönni, tessék jönni, a szomszéd ágyon a szobatársam igen rosszul van!

Natale a házi telefonon átszólta az ügyeletes orvosi szobába, s egyszerre értek a beteghez Viti doktornővel.

Marcella rövid vizsgálat után felismerte, hogy a betegnél valószínűleg temporalis epilepsia focalis roham alakult ki. A viziten még semmiféle aggasztó jelét nem látta ennek. Az orvosnő ismételten átvizsgálta a kórlapot, megnézte az eddigi gyógyszerelést, de nem merült fel a betegnél epilepszia gyanúja.

- Mielőtt rosszul lett, nem csinált semmi különösét? - fordult az orvosnő a beteg mellett lévő ágyon fekvő lányhoz.

- Nem. Azt hiszem, nem... Talán negyedórával előbb azt kérdezte, sült hal lesz-e vacsorára, mert halszagot érzett. Én nem éreztem semmit. Aztán néhányszor ki- és begombolta a pizsamakabátját, és hirtelen elvesztette az eszméletét. Ekkor szaladtam ki segítséget hívni.

Marcella elgondolkozott. A pszichomotoros epilepsziás rohamok tüneteibe emlékezete szerint nagyon is belefértek a vizuális vagy szaglási hallucinációk és a célszerűnek látszó, öntudatlan cselekvések, mint például a pizsama gombolgatása.

- Hozzon kérem egy ampulla Eppanutint és egy Seduxent is - szólta Natale nővérnek.

Az injekció beadása után a beteg már mélyen aludt, Marcella pedig feljegyezte a kórlapra a roham pontos időpontját és egy külön lapra a következő reggelre előjegyezte EEG-vizsgálatra. Kírt néhány olyan laboratóriumi vizsgálatot is, amit eddig nem láttak szükségesnek elvégezni. Ő maga is vett a betegtől vért ATP-re és creatinin-phosphatszint meghatározására, kérve a nővért, hogy tegye reggelig a vérmintákat a jégszekrénybe.

- Remélem, most már nem lesz semmi baj - fordult barátságosan a szomszéd ágyban fekvő fiatal lány felé. Aztán Natalenak szólt: - Kérem, óránként nézzen rá a betegre, s ha valami történne, azonnal szóljon. Az éjszaka folyamán még én is visszajövök.

Enzo Viti reggelenként a vizitek előtt, általában hét órakor, referátumot tartott. Marcella elsőnek számolt be az éjszakai eseményről:

- Szeretném - fordult férje felé -, ha nála kezdenéd meg a vizsgálatokat. Nekem nem tetszik az állapota.

Lucia Menotti nemcsak külsejével, hanem kedves modorával, segítőkészségével gyakorlatilag mindent elért az életben. Huszonhárom éves korában már a stewardessek vezetője lett, s ez nem semmi - állapította meg, amikor kinevezték. Az egyetlen kikötése az volt, hogy havonta legalább két alkalommal repülhessen.

Élvezte a munkáját, s azt is, hogy stewardessként leggyakrabban Afrikába utazhatott. Kedvenc járata a Róma-Kairó volt, de sokszor még Dél-Afrikába is eljutott. Ezekben a járatokban azt szerette, hogy nem kellett azonnal visszaindulniuk, rendszerint egynapos pihenőt kaptak. Lucia így jutott el már számos afrikai fővárosba.

Milyen jó, hogy szabadnapja van! - Felvette a farmerszoknyáját, hozzá egy csinos fehér trikót.

Barátnőjével akart találkozni a Trevi kútnál. Nagyszerű lesz, bekapnak valamit, aztán jöhet az új diszkó! Már annyit meséltek a lányok a "Hableányról", neki is látnia kell. Szerencse, hogy holnap délutáni gépre van beosztva, így csak este hat órára kell bemennie. A másnapi járat Róma-Kairó-Etiópia, vagyis Addis Abeba. Legalább gyarapszik a meglátogatott

fővárosok száma. Eddig ott még nem járt.

Amikor elkészült, lakásától, a Via delle Murattétól tízpercnnyire lévő új parkolóházba ment, ahol helyet bérelt. Félte új Fiat Ritmóját. Bár megfogta a pénzt, erre nem sajnálta kiadni. Innen a Trevi mindössze negyedóránnyira volt, de azért ment autóval, mert a "Hableány"-t, amely a híres kikötővárosban, Ostiában működött, kocsival könnyebb megközelíteni.

A Trevi melletti második utcában hagyta járgányát, s még be sem zárta, amikor megpillantotta legjobb barátnőjét, Biancát. Eldöntötték, hogy a közeli pizzériában bekapnak valamit és azonnal indulnak a diszkóba.

Bianca is stewardess volt, de őt kizárólag az európai járatokra osztották be. Ennek örült, mert így több időt tölthetett vőlegényével, aki az Alitalia repülőgépmérnöke volt, s a felszállás előtti ellenőrzésekben vett részt.

A két lány sonkás, gombás pizzát evett, ittak hozzá egy-egy deci chiantit, majd fizettek, s elindultak a kocsihoz.

- Bianca, várj egy kicsit, bemegyek a mosdóba, rendbe hozom magam, azonnal jövök. Itt a kocsikulcs, ülj be és várj meg.

A lány a vezetőülés mellé telepedett, rágyújtott. Teltek-múltak a percek, de Lucia Menotti nem jött. - Jaj, de borzasztó ez a csaj, már legalább negyedórája szépítkezik. Hol a fenében lehet? - Visszament az étterembe. Megnézte a női mosdóban, aztán az étteremben, de sehol sem találta. A pincérhez is odafutott, hogy megérdeklődjé, nem látták-e barátnőjét. Egyre idegesebb lett... Visszasétált a kocsihoz, de Luciának se híre, se hamva nem volt. Még legalább fél órát várakozott, nem tudta eldönteni, mit tegyen. Végül bezárta az autót és hazaindult. Egész úton nem tudta kiverni a fejéből, hogy Luciával valami történt. Képtelen volt elhinni, hogy kámforra vált a lány. Ha ismerősével futott volna össze, barátnőjét akkor sem hagyja faképnél. Bianca hazament és arra gondolt, hogy értesíti a rendőrséget. Aztán elképzelte, mit mondana, és rájött, hogy az egész ügy képtelenségnek tűnik. Lezuhanyozott, bekapcsolta a televíziót, de nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy legjobb barátnőjével valami szerencsétlenség történt. Arra saját magának sem tudott válaszolni, hogy hol és mi érthette.

Egy darabig nézte a műsort, aztán lefeküdt, de nem jött álom a szemére. Hirtelen elhatározással felhívta Lucia lakását. A telefon hosszasan csengett, senki nem vette fel. Eszébe jutott apjának barátja, az Alitalia egyik forgalmi irányítója, aki szinte saját lányaként kezelte Biancát, és Luciát is kedvelte. A készülékhez lépett. Először a lakásán kereste a férfit, majd mikor nem vette fel, hívta a repülőteret. A központos kapcsolta a forgalomirányítók szobáját.

- Leonardo Benit kérem.

- Szerencséje van, kisasszony, éppen cigarettaszünetet tart, szólok neki.

- Helló, itt Beni beszél - hallotta az ismert hangot.

- Bocsásson meg a zavarásért, de a tanácsára van szükségem.

Aztán Bianca néhány mondatban elmondta a történeteket, s Beni csak annyit válaszolt:

- Kislányom, ezt jelentenünk kell a rendőrségen. Tedd meg, de azonnal, itt valami történt. Lucia nem tartozik a meggondolatlan lányok közé. Jobb, ha te meséled el a részleteket, aztán hívjál még egyszer. Rendben?

Bianca értesítette a rendőrkapitányságot, s az ügyeletes tisztnek néhány szóban elmondta a történetet. Az illető csak annyit kérdezett:

- Nem a Trevi kút közelében tűnt el a barátnője?

- De igen.

- Akkor legyen szíves, fáradjon be, azonosítani kell...

- Mi... mi? Csak a holttesteket kell azonosítani - sivitott a lány hangja. - Nem megyek, nem megyek sehova... ez így nem igaz... valaki át akar verni... - Immár zokogott bele a készülékbe.

- Akkor a címét diktálja be, s ha a főfelügyelő a helyszínelésből visszatér, tájékoztatom az ön bejelentéséről. Kérem, kérem, nyugodjon meg! Legalább annyit mondjon, hogy nézett ki eltűnt barátnője.

- Fiatal volt... fekete hosszú hajú, kék szemű, karcsú. - Bianca zokogott, s a vonal túlsó végén már nem lehetett érteni mondatait.

- A címét, a címét, kérem szépen, mondja meg. - A lány akadozva ugyan, de bediktálta és a telefonszámát is. Töltött magának egy pohár vörösbort és megkövülten ült le a karosszékre. Hogy mennyi idő telt el, képtelen volt megmondani, amikor a kaputelefon megszólalt.

- Itt Luigi Salani főfelügyelő beszél, legyen szíves, engedjen be.

Bianca megnyomta a gombot, Luigi és Bertini beléptek a lányhoz. Salani megpróbált a fiatal teremtéssel nyugodt hangon beszélni, bár őt is megrázta a gyilkosság. Lucia Menottit megfojtották, megerőszakolták, a melle fölé pedig egy furcsa kettős keresztet rajzolt a gyilkos, Marie Biusattiéhoz hasonlót. A gyilkosságot a Trevi mögötti utcában, egy kapualjban követték el, s a házból lejövő fiatal szerelmespár találta meg az áldozatot. Azonnal jelentették a rendőrségnek. A lány összes iratai, igazolványai a táskájában voltak. A gyilkos a jelek szerint semmit nem vett el tőle. Amikor Luigi végzett a beszámolóval, megmutatta Biancának a megboldogultról készített polaroid képet.

- Igen! Ő az! - sikoltott Bianca, akin látszott, hogy az idegei felmondják a szolgálatot.

- Van az áldozatnak rokona itt Rómában?

- Nincs. Anyja Szardínián él, apja meghalt, testvérei nincsenek - hadarta a lány, mintha csak monoton gép lenne. - Mi voltunk a családja, rokona és mindene, mi, a stewardessek... Annyit segített mindenkinek... az egész repülőtér szerette... Ki volt ez a vadállat? - Elvékonyodott a hangja.

- Van itthon valami nyugtatója, kedvesem? - kérdezte Luigi. - Mi most elmegyünk a repülőtérre, de előtte a pizzériában, ahol vacsoráztak, mindenkit kihallgatunk.

- Vigyenek magukkal, beszélni akarok a többiekkel, a kollégákkal.

- Kedvesem, éjjel két óra van! Feküdjön le! Holnap mikor kell munkába állnia?

- A reggeli londoni járatra vagyok beosztva.

- Esetleg szólok a főnökének, hogy adjanak rendkívüli szabadságot, jó?

- Nem, dolgozni akarok! Számomra az a jobb...

Még jó néhány percig próbálták nyugtatni a lányt, s minél több információt szerezni Lucia Menottiról. Aztán elköszöntek, s először a pizzériába indultak. A tulajdonos éppen akkor akart zárni. A nyomozóknak semmiféle felvilágosítást nem tudott adni:

- Kérem, nálunk egy este legalább száz vagy még több ember megfordul. Elfogyasztják a pizzát, hozzá egy kis bort, és már mennek is tovább. Mint látják - mutatott körbe -, ez inkább olyan falatozó, mintsem vendéglő. Nálunk nagy a forgalom. De a személyzetet kihallgathatják holnap, most már mindenki hazament, talán ők megfigyeltek valamit. Nekem nincs arra időm, hogy a vendégeket nézegessem.

Salani főfelügyelő és Cabria felügyelő a repülőtérre indult, míg a többiek Lucia Menotti

szomszédjait hallgatták ki.

- Reggel egyeztetjük a tapasztalatainkat - szólt Salani a beosztottjai után.

A gyilkossági csoport teljes létszámban összeült Luigi szobájában, Teresa kávé és szendvicseket hozatott az egész éjszaka talpon levő nyomozóknak. Mindenki nézegette jegyzeteit, de gyakorlatilag egy lépést sem tettek előre. Luciát a szomszédok, munkatársak kedves, szeretetre méltó teremtésnek írták le, akinek az életét betöltötte a munkája. A pizzéria alkalmazottai nem emlékeztek a két lányra, s arra sem, hogy akár egyetlen gyanús férfit is láttak volna. A hosszú megbeszélés végül is semmilyen támpontot nem nyújtott.

- Én kimegyek ismét a repülőtérre. Most már valószínűleg a főnökkel is tudok beszélni, meg a többi kollégával, akiket hajnalban nem találtam meg. Egyetlen nyom egyezik Marie Biusattival - dörmögte a főfelügyelő -, a melle fölött a furcsa vágás, amit kereszt alakúnak is nevezhetnék...

Amikor Luigi egyedül maradt, ismét elővette a boncolási jegyzőkönyvet, és újból elolvasta. De ettől sem lett okosabb. Aztán felhívta a San Maria Kórházat, és a kezelőorvostól Marie Biusatti állapota felől érdeklődött.

- Lényegesen jobban van a betegünk. Még néhány napig nyugtatókat kap az idegyógyász javaslatára, azután kiengedjük.

Luigi fejében azonnal megfogalmazódott a gondolat, hogy a tanút egy darabig nem engedi vissza Ana-Capriba, valamilyen megoldást talál az elszállásolására. Szüksége van a lányra. Ha jobban lesz, kiviszi magával a Fiumicinóra. Mindezt azonban nem közölte az orvossal, csak annyit, hogy rövidesen újból felkeresi a lányt.

Megnyomta a csengőt, de nem Teresa jelent meg, hanem az egyik őrmestere, arcán széles mosoly terült el.

- Parancsoljon, főnök!

- Hol van már megint Teresa? Néhány telefont kell elintéznie.

- Jaj főnök, maga hol él? Teresa lement a butikba! Elsőnek akart ma bejutni, mert eddig nem sikerült vásárolnia semmit a hatalmas tömeg miatt. Nem ismeri őt? Imádja a divatot, s ma a nők megőrülnek a különleges holmikért.

- Rendben, ha megjön, küldje be hozzám. - Közben újabb csomag cigarettát kezdett bontogatni. Kényelmesen elhelyezkedett a kopott irodai széken és ismét felöltött benne, hogy Milánóban jobban ismerte munkatársait, mint itt. Igaz, idővel ez is eljön. Aztán fogta magát, Teresának lekörmölt néhány intéznievalót, majd kiment a kocsijához és a repülőtérre hajtott. A forgalom óriási volt bekapcsolta a szirénáját, de így is több mint fél órát autózott.

Az Alitalia igazgatótanácsának elnöke azonnal fogadta. Ő is ismerte Luciát, aki a repülőtérnek amolyan üdvöskéje volt. Jókedvével, derűjével, pontos, megbízható munkájával kivívta a főnök elismerését.

- Tudja, főfelügyelő úr - szólt nyájasan a jóvágású, ősz hajú, disztíngvált modorú férfi -, nálunk is szokatlan, hogy valakit ilyen fiatalon nevezünk ki a stewardessek főnökévé. Óriási a felelősség, sok a munka. A mi repülőterünkről átlagosan kétpercenként szállnak le vagy repülnek magasba a gépek. Mint ön is tudja, a stewardessek pontos és megbízható munkája elengedhetetlen a gépeinken. Lucia Menotti minden kíváncsúnak megfelelt - áradozott a főnök a megboldogultról. - Természetesen mi rendezzük a temetését. Ha bármiben segíthetek, mindig rendelkezésére állok, főfelügyelő úr. Én is szeretném, ha mielőbb elkapnák a gyilkost.

Salani egy másodpercig töprengett, hogy szóljon-e a Marie Biusatti elleni támadásról, hiszen a férfi pilótának adta ki magát, de aztán úgy döntött, jobb ma még erről hallgatni...

Hátha valóban pilóta az elmebeteg, a lányt akkor este ismerte meg, és semmiféle motiváció nem lehetett a cselekedetében...

Luigi még több mint húsz emberrel beszélgetett, pilótákkal, forgalomirányítókkal, stewardessekkel, a személyzeti főnökkel, de nem lett okosabb. Egyetlen hajszálnyi nyomot sem fedezett fel. Így aztán visszaindult a kapitányságra. Az asztalán papír hevert, amelyen nem kis meglepetésére ezt olvasta: "Luigi! Gyere a pizzériába, találtam valamit! Várlak! Cabria."

Salani kirohant a szobából és széleseben a Trevi melletti pizzériába sietett. Fiatal beosztottja előtt az asztalon egy doboz sör állt, mellette kövér asszonyság terült el a széken. Arcán meglehetősen visszataszító mosoly ült, amikor Salani biccentett és leült hozzájuk.

- Angela asszony virágot árul itt a pizzéria előtt - vágott bele mondanójába Cabria. - Igen jó megfigyelő, s látta, hogy az elmúlt napokban egy magas, széles vállú, barna hajú fiatalember pilótaruhában többször is megfordult itt a pizzériában.

Salani kételkedve hallgatta mindezt, majd az asszonyhoz fordult:

- Kedves Angela - ugye szólíthatom így? -, azt magyarázza meg nekem, hogy ezt a pilótát miért nem vette senki észre a pizzériában? Vagy olyan gyakori a repülőtéri alkalmazottak itteni megjelenése? No, ezt kétkem, hiszen a város másik végén van Fiumicino!

- Hát tisztelt főfelügyelő úr! Erre a kérdésre igen egyszerű a válaszom. A férfi, akiről én beszélek, nem ment be a pizzériába, hanem itt ácsorgott és nézelődött!

- Hány alkalommal látta?

- Egyetlenegyszer, de akkor többször visszatért ide...

- Melyik nap volt?

- Hát arra már nem emlékszem... Lehetett tegnap vagy tegnapelőtt... Tudja, én már öregasszony vagyok, s a legfontosabb, hogy eladjam a virágaimat.

- Hány órakor kezdi meg az árusítást?

- Délutánonként általában négy óra után, mert akkor van itt igazi forgalom. Tudja, nemcsak a pizzéria vendégeinek árusítom a virágot, hanem a sarkon ott a Cornelli cukrászda, aztán egy kicsit arrébb a Vadbika étterem. Oda pedig mindig úgy kilenc óra felé megyek.

- Meséljen még valamit a pilótánkról.

- Nem tudok én ennél többet. Ez a fiatalember már mióta nyaggat a kérdéseivel! De hát ez is nagy segítség, vagy nem? Ezért egy kis hálapénz járna nekem.

Luigi felállt, fizetett, de előtte egy 500 lírást nyomott az asszony zsebébe.

- No menjünk, Bertini, sok a dolgunk még.

A déli csúcsforgalom mindig megbabonázta Luigit. Ebédjét rendszerint kisvendéglőben kapkodta be, mert a gyors evést még Milánóban megszokta. Most Cabriával együtt a kapitányság melletti minibárban ültek le. Bolognai makarónit rendeltek és hozzá egy pohár hideg sört. Ahogy Luigi kinézett az ablakon, pillantása a butikra esett, amely előtt sorokban kígyóztak a nők.

- Nézd csak, Bertini, ez nekem magas! Mi a fenét árulhat a tulaj, amiért érdemes tülekedni?

- Jaj, főnök, nem érti a női lelket, nincs tisztában azzal, hogy a hódítani akaró hölgyek mindenre képesek.

- Hagyd már a fenébe a tréfáidat! - Kis idő múlva folytatta: - Egyszer már én is bemegyek és körülnézek, csak a kíváncsiság miatt is... - Egy darabig maga elé meredt, aztán megszólalt: - Elmegyek Lucia Menotti lakására. Valami nem stimmel nekem az egészben. Egy ilyen okos, rátermett teremtes, aki ennyi embert irányított, egész Rómát ismerte, világlátott volt,

képtelenség, hogy egy vadidegen emberrel egy sötét kapualjba elmenjen: Igaz, a karján külsérelmi nyomok voltak, mint a dokink megállapította, de valahol úgy érzem, ismerte a támadóját! Még egyszer körül akarok nézni a lakásban, hátha találok valamit. Te, Cabria, menj be a kapitányságra, aztán majd én is jövök.

Luigi leszedte a rendőrség pecsétjét és bement a kisméretű, ám jó ízléssel berendezett lakásba. Aprólékosan megkezdte munkáját. Igaz, emberei már mindent átfésültek, de hátha talál valami apróságot. Kinyitotta az íróasztal fiókjait. Legalább egy órát eltöltött a sok feljegyzés, levél átvizsgálásával, amikor az egyik fiók mélyén széttépett névjegy akadt a kezébe: Addis Abeba - Etióp Hotel volt rajta látható. A nevet letépték. No ez is valami, meg kell tudnom, mikor járt a lány Etiópiában. Valószínűleg akkor tette el a kártyát, s nem lesz semmi jelentősége. De ki tudja?

Amikor végzett, visszament a kapitányságra, ahol Teresa már izgatottan várta őt:

- A nagyfőnök keresi, menjen hozzá azonnal!

Marcella örült Matteo Carelli szemmel látható gyógyulásának. A délutáni napfényben két nővér kísérte a kertbe a beteget, majd leültették az egyik bao-fa alá. Viti doktornő igen kedvesen megkérdezte:

- Matteo, ugye teljesen megszűnt a fejfájása?

- Igen, doktornő, csak néha még reggel azzal ébredek...

- Van étvágya?

- Az nemigen.

- Nővérek, sétálhatnak egyet, kicsit leülök ide, beszélgetek Carelli úrral. - Marcella úgy gondolta, hogy a beteg lelkiállapotának nemcsak az orvosi kezelés, hanem a beszélgetés is használ majd. Azt tapasztalta, hogy a fiatalember fizikai állapota napról napra erősödik, de egyre szótlanabb, s csak az orvos kérdéseire válaszol.

- Kedves Matteo, meséljen a családjáról. Holnap az apja újból meglátogatja. Legalábbis ezt hallottam. Ugye örül neki?

- Hát... hát... az öregem meglehetősen fura figura. Eddig már annyi kórházba elküldött, de sehol nem csináltak velem semmit, csak itt maguknál.

- A műtét fontos volt, kedves Matteo, s minden reményünk megvan arra, hogy maga gyógyultan távozzék - mondta az orvosnő, de tudta, hogy csak féligazságot mondott, mert a szerencsétlen fiatalember teljesen egészséges soha nem lehet.

- Tisztelt doktornő. - Kimértebbé vált a beteg hangja. - Én soha nem voltam igazán beteg. Szerintem apám akart mindenáron megszabadulni tőlem, mert neki mindig Umberto volt a kedvence. Az a...

- Ki az az Umberto?

- Hát a bátyám. Együtt nőttünk fel, de soha nem jöttünk ki egymással. Én már gyerekkoromban is sokat betegeskedtem, ő meg állandóan a lányokat kergette...

- Hány éves a bátyja?

- Huszonhat. Meglehetősen jóképű, apám meg két kézzel szórja elé a pénzt...

- Ő hol él?

- Hát a fővárosban, Addis Abebában. Ott dolgozik, pedig apám azt akarta, hogy neki segítsen Asmarában az üzlet irányításában. Tudja, kedves doktornő, apám ezelőtt negyven évvel telepedett le itt északon. Azóta két szövőgyára van, egy ékszerszobája és nem is tudom hány üzlete. A drágalátos testvérkémet beavatja mindenbe, de engem... - Lemondóan legyintett a kezével. - Sebaj! Ha meggyógyulok, mindent átveszek... nézheti magát... maradjon

csak a fővárosban... repkedjen ide-oda

Marcella látta, hogy a férfi gondolatai összevissza csaponganak. Várható, hogy dührohamot kap. Azért megkísérelt még egy kérdést:

- Mondja csak, kedves Matteo, a testvére talán pilóta, hogy sokat utazik?

- Egy fenét! - Agresszívebb lett a beteg hangja. - Csak egy rohadt kis tisztviselő, de fenn hordja az orrát!

Marcella felállt és szólt a nővéreknek, akik a beszélgetés alatt a közelben lévő padon pusmogtak.

- Kérem, kérem, vigyék vissza a beteget a szobájába, a pihenésre most már szüksége van. - Gondolatban hozzátette, azonnal utána megyek és vénásan kap egy Valiumot is.

Amikor felért az osztályra, Enzo Vitibe botlott.

- Drágám - fordult a felesége felé. - Most hoztak be két epilepsziás beteget, a négyes kórteremben helyeztettem el őket. Ugye ez a te területed? Még nem szoktam meg, melyik orvoshoz milyen számú szoba tartozik. Mondd csak, egyébként hol voltál? Tudomásom szerint este hat óráig te és Conti doktor az ügyeletes. Úgy látszik, helyettesetek is dolgoznom kell. - Ingerültté vált Viti hangja.

- Ugyan már, Enzo, beszélgettem a kertben Matteóval. Bár javul az állapota, nekem mégsem tetszik a...

- Jaj, Marcella! Ne kombinálj már annyit! Reggel megvizsgáltam, és javulást észleltem... - Kis szünet után folytatta: - Mióta itt dolgozunk Afrikában, te a kákán is csomót keresel. Nem lesz ennek jó vége! Ezt nem mint a férjed mondom, hanem mint a főnököd. Láttam, hogy a gyógyszerjavaslataimat is megkérdőjelezted. Nem emlékszel?

- Ugyan, Enzo, nem értelek! Egy epilepsziás betegnél, változatlanul állítom, nem ismerted fel a tüneteket, és nem a megfelelő gyógyszert írtad ki! Mi ebben a különös? Mással is előfordult már! Vagy a hiúságodon esett csorba, hogy éppen én jöttem rá? Drágám - átölelte férjét -, minden orvos tévedhet, te sem vagy az atyaisten! - Marcella kedvesen nevetett.

Enzo zord ábrázattal és keserűséggel a hangjában csak ennyit mondott:

- Kedves Marcella! Lehet, hogy elfelejtetted, de ezt az állást nem a rengeteg publikációnak és nemzetközi hírnevednek köszönheted, hanem nekem. Téged még nem jegyeznek...

- Rendben - az orvosnő lehajtotta a fejét -, igazad van. Ne vitatkozzunk tovább. Bemegyek, megvizsgálom az új epilepsziás betegeket. Aztán majd referálok neked.

A teljes stáb helyszínelte. Salani főfelügyelő nehezen palástolta indulatait. Íme az újabb áldozat, akit megfojtott, megerőszakolt, s a melle fölé egy furcsa kereszt alakú jelet vágott a gyilkos. Amíg a doktor vizsgálta az áldozatot, Luigi nem tudott napirendre térni a gyilkosság felett. A lány tárcájában talált papírok szerint Catherina Mucchi az Alitalia alkalmazottjaként jegyeket árult. Irataiból az is kiderült, hogy mindössze húszéves volt, s fél éve dolgozott a légitársaságnál.

- Az Alitalia parkolóházában, éjszaka egy óra körül ölték meg. - mondotta a rendőrorvos. - Ennél pontosabb időpontot csak a boncolás után mondhatok.

Luigi minden emberét mozgósította, s megkezdődött a széles körű nyomozás.

- A tettest elsősorban az Alitalia környékén kell keresnünk - mondta beosztottainak -, bár az is lehet - ismét rágyújtott egy cigarettára -, hogy semmi köze a légitársasághoz, mindez csak elterelő manőver. A lány valószínűsíthetően a kocsijához sietett, amikor megtámadták. Táskáját megtalálták a Fiat Panda mellett, az igazolványaival együtt. Ujjlenyomatot a táskán és

az iratokon, valamint a pénztárcán nem találtak, kivéve a megboldogultét. Mi a magyarázata annak - szölte Luigi Cabria felügyelőnek -, hogy a pasasunk mindig otthagyja az áldozat igazolványait? Mintha azt hinné, valamiért soha nem találjuk meg, így nyugodtan ölhet!

A rendőrség, sőt az Alitalia is titokban akarta tartani Lucia Menotti és Catherina Mucchi meggyilkolását, de valahogyan kiszivárgott a hír. Luigi dühöngve rohant be főnökéhez.

- Ki adott tájékoztatást a legújabb ügyeinkről? - kérdezte tőle szokatlan ingerültséggel.

- Fogalmam sincs, de tudod, Róma olyan, mint egy zárt világ. Itt nálunk mindenki mindent tud, vagy legalábbis tudni vél. Próbáld megnyugodni. Azután, hogy két gyilkosságról van szó, nehéz lesz elhallgatni. Még szerencse, hogy a Marie Biusatti elleni támadásról senki nem tud. Ő még fontos tanú lehet számunkra, gondoskodj a megfelelő biztonságáról, Luigi. Azt tanácsolom, ne hóbörögj, hanem találd meg a gyilkost! - Ezzel a rendőrkapitány folytatta az iratok aláírását, mint aki befejezte a beszélgetést.

Salani főfelügyelő olyan elkeseredett dühöt érzett, mint ritkán az életében, pedig nem volt kezdő a szakmában. Bement a szobájába, s ajtaját úgy becsapta, hogy még egy darab vakolat is lehullott. Teresa megdöbbenve nézett utána, aztán gondolt egyet, és gőzölgő, erős kávét vitt be hozzá.

- Főnök, ez jót fog tenni. - Letette a csészét az asztalra. - Egyébként nézzen csak ide, mit vásároltam a butikban! - Elővett egy hófehér, sálhoz hasonló, ám annál sokkal nagyobb és vékonyabb anyagból készült vállkendőt. - Tudja, ez egy sáma, így hívják Etiópiában, amit az asszonyok hordanak. Kézzel szövik az utcán, mint a butikostól hallottam. De ezt tekintse meg! - Kibontott a papírból egy bronzból készült, fura keresztet. Kerek volt, s a kereszt körül mindenhol különböző díszítések látszottak. - Milyen nehéz. - Letette az asztalra Teresa.

- Hagyd már a vásárlásaidat, nem érdekel engem. Szeretnék dolgozni, légy szíves, hagyj magamra! - csattant fel Luigi. Ám ebben a pillanatban a napfény rávillant a furcsa bronzkeresztre, s Salaninak eszébe jutott a lányokon ejtett seb. - Úristen! Ez valami hasonló! - Kezébe fogta a valóban súlyos dísz tárgyat. - Mondd csak, Teresa, a te híres butikosod honnan szedte mindezt?

- Hát nem tudom pontosan, de valami furcsa nevű helyet emlegetett.

- Gondolkozz már az Istenért!

- Hát... hát... igen! Megvan! Lalibela!

- Hol a fenében van az a Lalibela?

- Abesszíniában, vagyis Etiópiában van, de többet én sem tudok róla.

- Rendben, ne haragudj Teresa, hogy olyan ingerült vagyok. Sort keríték rá és meglátogatom majd a butikost.

- Ugye főnök, ennek nincs köze a gyilkosságokhoz?

- Most még nem tudom - töprengővé vált Luigi arca -, de rövidesen okosabb leszek.

A többiek megjöttek már?

- Mindenki házon kívül van. Cabria telefonált, hogy Catherina Mucchi mindössze hat hónapja dolgozott az Alitaliánál. Most is ott van a felügyelő a helyszínen.

- Akkor most átmegyek abba a híres butikba. Ha valami történne, ott megtalálász.

Felállt, a főfelügyelő, s görnyedt vállal kifelé indult a szobájából.

A butik valóban kétpercnnyire volt a kapitányságtól. Pont a saroképület alsó szintjén kínálta portékáit. Mikor Luigi az üzletbe lépett, teljesen kihaltnak tűnt a helyiség. Az ajtó nyitódására csilingelő harangjáték szólalt meg. A ruhák mögül fiatal fiú lépett hozzá.

- Uram, bocsásson meg, de zárva vagyunk, csak tizenegy órakor nyitunk ma, fáradjon

vissza később. - Udvariasan meghajolt.

- A tulajdonossal kívánok beszélni. - Elővette igazolványát.

A fiú ijedt pillantást vetett a jelvényre:

- Mátis szólok Demini asszonynak, az irodában van. Kérem, nézzen addig körül.

Amikor Luigi egyedül maradt, megállapította, hogy még az ő, divatban járatlan szemének is feltűnik, az itt látható ruhák, anyagok és dísz tárgyak milyen mások, mint amiket eddig látott. A falakon a fehér szín dominált, s a kézzel szőtt fehér ruhákon gazdag hímzés díszelgett. Az egész üzlet atmoszférájában volt valami egzotikus. Ülőalkalmatosságként nádból készült székszerűség szolgált, az egyik falon bőrre festett képek, durva kidolgozású kardok lógtak. Luiginak feltűntek számára ismeretlen holmik is, amilyenekkel még nem találkozott Olaszországban. Aztán szeme megakadt a másik falon függő, bronzból készült, furcsa alakú keresztnek sokaságán, amelyek kerek és négyszögletesek voltak, de abban mind megegyeztek, hogy közepükre az európai keresztetől eltérő, de mégis azokhoz hasonlító formákat véstek. Nem maradt tovább ideje nézelődni, mert lebbent a függöny, és egy karcsú, jó harmincas, disztíngvált eleganciával öltözött asszony lépett be. Fekete haja hátul összetűzve, s hatalmas kék szeme kedvesen csillant a fényben.

- Roberta Demini vagyok, a butik tulajdonosa. Miben állhatok főfelügyelő úr rendelkezésére? Gondolom vásárolni kíván valamit...

- Luigi Salani vagyok. Ne haragudjon, hogy nyitás előtt zavarom, de igen fontos ügyben szeretném kikérni a véleményét.

- Parancsoljon, menjünk az irodámba. Még nyugodtan beszélgethetünk, miután ma később nyitok. - Ahogy beléptek a kis helyiségbe, Luigi szeme megakadt a már kint látott falikereszteken, amelyekből itt is díszelgett néhány.

- Mivel kínálhatom meg? - Roberta kinyitotta a hűtőszekrény ajtaját. - Sört, Martinit adhatok. Sajnos, mást nem tartok - mosolyodott el, amitől még kedvesebbé vált a tekintete.

- Hát... a melegre való tekintettel egy hideg Martinit elfogadnék - sóhajtott Luigi. Leült és azonnal cigarettára gyújtott: - Ugye nem zavarja a füst?

- Ugyan dehogy, én is erős dohányos vagyok.

Luigi nehezen kezdett bele mondandójába. Végül mély lélegzetet vett, s néhány szóban elmondta a Marie Biusatti elleni merényletet, majd Lucia Menotti és Catherina Mucchi meggyilkolását.

- Bocsásson meg, de nekem ezekhez a szerencsétlen lányokhoz mi közöm van? Nagyon sajnálom őket... de mit tehetek én, a butikos?

- Mindegyik esetben három azonos szál van: az egyik az Alitalia, a másik - pillanatnyi szünetet tartott Luigi -, hogy az áldozatokra a gyilkos egy furcsa keresztet vágott, a mellük felett. Eddig nem tudtam megfejtetni, mi is ez a jel, de a titkárnőm vásárolt magánál egy ilyen keresztet - mutatott a falon függőkre -, s arra gondoltam, talán ön segíthet a megoldásban.

Roberta rövid ideig szótlanul maga elé nézett.

- Ezek a kereszték Etiópiából, pontosabban Lalibelából származnak.

- Az meg hol van?

- Észak-Etiópiában, Vollo tartományban.

- Bocsásson meg, de ez így nekem semmit nem mond. Nem mesélne egy kicsit bővebben erről?

- Felteszek egy kávét, kér ön is?

- Igen.

Roberta míg a kávé szervírozta, halkán, mint tanárnő a tanítványának, mesélni kezdett:

- Az ország nagyobb része hegyes, bazalttal borított mély völgyekkel szabdalva. A földrengések e területen igen gyakoriak, a ma is működő hatalmas vulkánjaik miatt. Tudja, uram, a csapadékban szegény völgyekben igen meleg az éghajlat, a forróság csak a hegyek között mérséklődik. A történelem szerint az első etióp dinasztia Salamon királytól és Sába királynőjétől származik. Az Akszum Birodalom a keresztény kor I. századában jött létre, a Dél-Arábiából elvándorolt sémi törzsek letelepedése után. Vezetőjük ekkor felvette az ismert "negusa negast", vagyis a királyok királya címet. A teljes birodalom lényegében a IV. században vált kereszténnyé, egyiptomi mintára.

Luigi szemmel láthatóan erősen figyelt az asszony szavaira, s közben megjegyezte:

- Akszumról mintha már hallottam volna, de lehet, hogy tévedek, s a gimnáziumi történelemtanárom megfordulna a sírjában, ha hallaná, hogy én egy városra gondolok!

- Pedig így van, Akszum ma egy kis város csupán, még hozzá meglehetősen poros, bár régi műemlékek maradványait még fel lehet lelni. Én a volt férjemmel többször jártam ott is, és mondhatom, van látnivaló.

- A fővárosból mennyi idő alatt lehet oda eljutni?

- Hát olyan kétnapi autózással. De Lalibéla csak repülőgéppel mehet az ember, és csak száraz évszakban.

- Miért olyan híres Lalibéla?

- Ezt talán egy kicsit meg kell magyaráznom! - folytatta az asszony. - Akszum, amely virágzása idején az egyik legnagyobb világbirodalom volt, a VII-VIII. században hanyatlani kezdett. Északról az iszlám támadta a kereszténység erődjét. A mohamedán törekvés igen erős és jó szövetségesre talált a még pogány elégedetlenkedőkben. Így aztán az immár hanyatló, de még meglévő királyság nem volt képes ellenállni a külső és belső ellenségnek, hogy régi kultúráját megőrizze. Ezért lakói délre húzódtak, és a XII. században a Zagve-dinasztia megtalálta azt a helyet, ahová már nem értek el a támadók. Ennek köszönhető, hogy a híres Lalibéla király a hegyóriásoktól védett helyen megalapította a második keresztény birodalmat, s Roha városa felvette alapítójának nevét. Így született meg a mai napig is Lalibéla néven ismert kopt egyház egyik fő központja. Ez a város ma is épségben őrzi az ősi kultúra maradványait. Persze azt hiszem, igen kevesen tudják Lalibéla és Akszum történetét. Talán én sem ismerném, ha hosszú évekig nem éltem volna az országban...

Közben az asztalra tette a gőzölgő kávé.

- Ez is etióp, a világ legízletesebb, legzamatosabb kávéja. Hararban óriási kávéültetvények vannak, és az ország egyik legfontosabb exportcikke. De visszatérve Lalibéla, még ma is teljes épségben őrzi az ősi kultúra nyomait.

- Hogy lehet megközelíteni?

- Ma sem könnyű, a száraz évszakban repülő jár a főváros és Lalibéla között, de az esős évszakban a gép nem tud leszállni.

- És autóval?

- Látszik, hogy még nem járt ott. A városba nem lehet száraz időben sem felkapaszkodni, az ottani fuvarozók csacsikkal viszik fel a turistákat.

- S a helyiek hogy élnek akkor?

- Egyszerű, öszvérháton szállítják a benzint, az élelmet, sőt még a propán-bután gázpalackot is.

- Hányféle lalibélai kereszt van?

- Látja, erre nehezen tudok válaszolni. Én csupán húszféle változatot ismerek, de elképzelhető, hogy több is van. Nagyon szeretem őket, nézze csak meg, főfelügyelő úr, mind-mind bronzból készült. Egyedi darabok, kézzel faragják, illetve kovácsolják őket, és mindegyik mintája más és más. Csodálatosak!

- Én még ezekhez hasonlót soha nem láttam. - Felhős lett Luigi tekintete.

- Aki ilyen keresztet rajzolt a szerencsétlen áldozatokra, annak meggyőződésem szerint ismernie kell Lalibelát, vagy legalábbis valamilyen összefüggés van a kereszt és a gyilkos személye között. De ezt nem az én feladatom kideríteni, főfelügyelő úr. Ugye egyetértünk abban, hogy ez önre vár?

- Jaj, ne is folytassa! Mennem kell. Ha megengedi, felkeresem még, hátha a nyomozás során előkerülnek újabb tények is, amelyek összekapcsolódnak ezzel a furcsa világgal. Köszönöm a segítségét. - Kezet nyújtott az asszonynak.

Luigi ahogy visszafelé ballagott a kapitányságra, újra hallani vélte Roberta lány hangjának mély tónusát. Rájött - bár nem szívesen vallotta be magának -, hogy az asszonyt vonzónak érzi. Mióta Gina elhagyta, nem kívánt nőre nézni. Kivéve egy-egy éjszakát, amikor reggel már el is felejtette azt, akit a karjaiban tartott. Válásuk kimondásakor elhatározta, hogy soha többet senkit nem enged közel magához. A nő csak megkeseríti a férfi életét, s hivatásában is hátráltatja.

Már az előszobában megállította Cabria.

- Főnök, voltam Catherina Mucchi lakásán és elhoztam a barátnőjét.

- Minek? Miért nem hallgattad ki te a helyszínen?

- Hát... egy kicsit komplikált... a két lány szerette egymást...

- No és, mi ebben a különleges, hiszen mint mondtad, barátnők voltak. Mi a másik lány foglalkozása?

- Az Alitaliánál stewardess.

- Jézusom! Egy újabb "repülő" lány. No jó, hozd be hozzám.

Cornelia Brevi magabiztosan, elegánsan felöltözve lépett be Salani szobájába.

- Foglaljon helyet, és kérem, diktálja be az adatait Cabria felügyelőnek.

- Az Alitaliánál dolgozom két éve, Rómában születtem, huszonhat éves vagyok, és a legjobb barátnőm a szerencsétlen Catherina Mucchi volt.

- Mióta ismerték egymást?

- Fél éve költöztünk össze, azóta dolgozott Catherina mint jegykiadó. De már tett felvételi vizsgát, s egy hónap múlva stewardess-iskolába járhatott volna, ha az az örült bestiális gyilkos... - Most először látszott a magabiztos lányon, mennyire mélyen megrázta a tragédia. - Nagyon szerettük egymást - elővette a zsebkendőjét... -, ő volt a mindenem!

Salani érezte, hogy ez az érzelm több mint egy női barátság.

- Bocsásson meg a kérdésemért, de az ágyban is szerették egymást?

- Igen, igen, a világ legjobb szeretője volt Catherina.

A szobára néma csend telepedett. Salani nem volt prűd, s nem lepődött meg erkölcsi szempontból Cornelia kijelentésén. Azt azonban rögtön felfogta, hogy e tény nehezíti a nyomozást, hiszen lehet, hogy ezt a lányt az előző szerelme ölte meg... Úristen - sóhajtott. - Ez hiányzott! Aztán aprólékosan kikérdezte Corneliát mindennapjairól, Catherina családjáról, s arról is, hogy tudott-e valaki a kapcsolatukról.

- Barátnőmnek nem volt senkije a fővárosban. Szülei már több mint tíz éve meghaltak, és egy nagynénije nevelte fel. Catherina leérettségizett, aztán nagynénije meghalt rákban,

egyedül maradt. Először a Termini pályaudvaron dolgozott, fagyaltot árult, és amikor megismerkedtünk, segítettem neki átjönni a légitársasághoz. Eladta kis kertés házáat, amely Ostiában volt és a nagynénitől maradt rá. Akkor vettük ki a mostani otthonunkat. Szerelmi kapcsolatunkról én nem beszéltem senkinek, gondolom, ő sem, de erre már szegény drágám nem tud válaszolni.

Asaki Kimura a rétegekromatográfiás vizsgálatokat rendszerezte. Ő is ideggyógyász volt, de Japánban analitikai és laboratóriumi szakvizsgát tett, sőt egyéb képesítéssel is rendelkezett. Asaki hitt a gépekben és fantasztikusan ügyes kézzel kezelte a legkülönbözőbb vizsgálatokhoz szükséges modern felszereléseket. Enzo Viti gyakorlatilag fenntartás nélkül támaszkodott Asaki szakértelmére, aki Etiópia előtt a nagaszaki idegsebészeten adjunktus volt. Kimura doktor szerénységével és hatalmas tudásával Enzo Viti jobbkeze lett. Ezt mindenki látta, s Marcella nemegyszer meg is jegyezte, hogy Viti lélegzetet sem vesz Asaki nélkül.

Már több mint egy hónapja dolgoztak a Menelik Kórházban. Lassan teljes létszámmal működött a funkcionális idegosztály is. A tiszta kórtermekben a legtöbb beteg epilepsziás és skizofréniás volt, de a környező fálvaktól, kisebb településekről, sőt Akszumból és Asmarából is érkeztek a gyógyulni vágyók. Gyorsan elterjedt a híre, hogy a Menelik Kórház felszerelése kitűnő, az orvosok jobban gyógyítanak, mint a dzsuzsu. Ez pedig nem semmi.

A kollégák is kezdenek összerázódni - ezen medítált Marcella, amint benyitott a hármaskórterembe, hogy betegeit a nagyvizit előtt megvizsgálja. A négyágyas szobában a legidősebb beteg húszéves volt, Akszumból hozták be a rokonai. Viti doktornő már az első vizsgálat után felállította a diagnózist: skizofrénia. A lányon a beszélgetés kapcsán együtt jelent meg az öröm és a félelem. Az orvosnő kérdéseire az elutasítás, majd pillanatok múlva a kedvesség és az odaadás volt a válasz. A második nap után a beteg nem szólalt meg, hiába próbált Marcella, a nővérek meg a szobatársak kontaktust teremteni vele. Viti doktornő megcsináltatta nála a teljes körű laboratóriumi vizsgálatot, az EKG-t és az EEG-t is. A leletek birtokában elhatározta, hogy a beteg érdekében elektrosokkot alkalmaz. A második kezelés után azonban kedvezőtlen mellékhatások jelentkeztek, kisebbfajta légzésbénulás formájában, ezért Marcella Enzóval egyetértésben az altatásos elektrosokk-kezelést folytatta.

Amikor most a reggeli órában belépett a kórterembe, a lányon látszott, hogy valamivel nyugodtabb, szemei nem rebbentek, kedvesen köszöntötte az orvosnőt.

- Ugye jobban van, kedvesem? - Az ágyhoz lépett. Megfogta a lány pulzusát, és ismétellen felülvizsgálta a kórlapra kiírt adatokat. - Ma ismét lesz egy kezelés, s a hét végén, amikor rokonai meglátogatják, már remélem, a kertben is sétálhatnak velük. - Aztán a másik betegéhez lépett. A tizenhat éves kislányt erős fejfájással hozták be. A szülei, mint az imámalom, állandóan csak azt ismételték, Munella megsérült, s azóta van mindez. Mikor azonban Marcella a sérülésről érdeklődött, egyik szülő sem tudott elfogadható választ adni, csak annyit, hogy tíz évvel korábban a gyermeket megtámadta egy sakál. Beleharapott, a dzsuzsu bekötözte sebeit, de azóta is panaszkodik a fejére.

Viti doktornő a létező összes vizsgálatot elvégeztette, de nem jutott sokkal előbbre. Pontos diagnózist sem ő, sem főorvos férje nem tudott megállapítani. Ha a kislányt kérdezték a fejfájásról, mindig csak bólintott. Elsőként rögtön erős fenotiazirin származékokat rendeltek neki.

Marcella szokásához híven most is érdeklődött a beteg hogyléte felől, aki kezével a fejére mutatott, mintha nem tudna beszélni, majd lehunyta szemét. Előzőleg az orvosnő napi háromszori Mellerilt írt elő, de magában konstataálta, úgy látszik, ez sem hatásos gyógyszer

nála.

Aztán két ikerlányhoz lépett, akik egymás melletti ágyon feküdtek. Egyikük betegsége viszonylag könnyebb lezajlásúnak ígérkezett, myotonia congenita állapotot állapított meg Viti doktornő. A betegség kezdeti stádiumban volt, az akaratlagos mozgás lelassult, a kálium-anyagcsere zavarát a laboratóriumi leletek azonnal kimutatták. Így Marcella azonnal Stigmocinot rendelt számára. A másik kislánynál egy dominánsan öröklődő megbetegedés, a paroxysmalis familiaris bénulás lépett fel, s karja mozgásképtelenné vált. Napi tíz gramm kálium adagolása után már kedvezően alakult a beteg állapota.

Még két hét, gondolta a doktornő, s az ikrek jobban lesznek. Kiment a folyosó végére a nővérszobába. Natale Borellit kereste, hogy az előző napi laboratóriumi leleteket elkérje tőle. De a nővért nem találta, így átment a szemben lévő főorvosi szobába, önkéntelenül is kopogás nélkül nyitott be.

- Enzo, délután ráérvél... - A levegőben megállt a mondat, mert Natale és Enzo szoroson átölelve csókolták egymást, nem törődve a világgal, amely láthatóan megszűnt a számukra. Marcella földbe gyökerezett lábbal és kiszáradt torokkal köhécselni kezdett. Az ölelő karok szétrebbentek, mindhárman más és más okok, érzelmi indulatok miatt szótlánul néztek maguk elé.

Végül Enzo találta fel magát.

- Parancsolj, Marcella, gondolom, valamit kérdezni akartál, vagy tévednék?

- Enzo! Magyarázatot kérek a viselkedésedre!

- Erre nincs magyarázat - válaszolt ingerülten a főorvos. - Nem láttál még két embert csókolózni? Te már el is felejtetted, mi az? Csak a munkádnak élsz, nem látsz, nem hallasz, s főként... vedd tudomásul, nő sem vagy!!!

Az utolsó mondat elhangzása után Marcella feldúltan rohant ki a főnöki szobából, egyenesen Paolo Conti doktor karjaiba.

- Ne haragudj, ne haragudj! - Az orvosnő felzokogott. - Majdnem felborítottalak. - Paolo átölelte zokogó kolléganőjét.

- Drága Marcella, gyere, üljünk le a szobámban és mondd el, mi bajod. Nyilván valami hibát követhettél el, és Enzo szokásos drákói szigorával letolt. Ugye így van? - Átnyújtotta a zsebkendőjét.

Amikor beléptek Paolo tágas, szépen berendezett szobájába, Marcellából még nagyobb erővel tört ki a keserűség.

- Nem követtem el semmit, Paolo. De kopogtatás nélkül bementem saját férjem, közös főnökünk szobájába, ahol éppen csókolózott Natale nővérrrel...

Conti doktor meglepetten kapta fel a fejét.

- Mi a csoda! Viti doktor, aki már az első ismerkedésnél előadást tartott az erkölcsről, beleesett Natalébe, a fekete Vénuszba, ahogy a lányt a háta mögött hívják... Ugyan már, Marcella, ne is törődj vele, futó kaland! Tudod, a férfiak nem monogámok...

- De Paolo, nem érted? Ez az egész olyan megalázó! Innen nincs hová továbbállnom. Mindannyiunkat kétéves szerződés köt a Menelik Kórházhoz. Úristen, hogy fogom kibírni?

- Drága Marcella, próbálj szemet hunyni, és beszélj Enzóval. Biztos vagyok benne, csak félrelépés az egész, ilyentől még nem dől össze a világ és nem is megy ritkaság számba. Tisztázd vele, meglátod, kibékültök. A házasságokban ennél lényegesen nagyobb válságok is előfordulnak...

- Te ezt honnan tudod, Paolo? Csak nem voltál nő?

- Nem. De négy évig együtt éltem egy menő filmszillaggal, aki, mint utólag kiderült, fűvel-fával lefeküdt, ha a kedve úgy tartotta. Aztán egy szép napon, mikor előbb mentem haza az ügyeletből, az ágyamban nemcsak a bájos kis sztárt találtam, hanem még egy nőt és egy férfit is. Ezzel betelt a pohár. Kihajítottam, azóta nem kívánok együtt élni senkivel sem. Pedig ennek már öt éve, akkor voltam huszonkilenc éves. Egyetlen cél lebegett a szemem előtt, a betegeket gyógyítani... Hónapokig kábítószert szedtem, végül nagy keservesen kimásztam a mélypontról. Mikor megpályáztam a WHO-állást, és meg is kaptam, örültem, hogy magam mögött hagyhattam Nápolyt!

- Még most is szereted?

- Dehogy! A lelkem mélyén mindig tudtam, hogy megcsal, de állandóan azt bizonygattam magamnak, hogy egy filmsztárnak más az életfelfogása. Rendezők, producerek, színészek, rajongók hada veszi körül. Amikor pedig megbizonyosodtam arról, hogy az ágyába mindenkit beenged, aki élvezetet nyújt neki, úgy éreztem, soha többet látni sem akarom. Persze a seb nehezen gyógyult. - Paolo elmosolyodott. - Hallgass rám, Marcella, ne törődj ezzel a kis epizóddal.

Közben az orvosnő kissé megnyugodott.

- Kösz a segítséget, Paolo! Most már mehetek tovább vizitálni. Rendben vagyok... - Megigazította a haját. - Megnézem Matteo Carellit, látom, szépen gyógyul.

- Te nem tudod? - húzta össze szemöldökét Conti doktor.

- Mit kellene tudnom?

- Viti főorvos úr vele és az utána hasonló műtéten átesett etióp fiatalemberrel négy szemközi terápiát folytat.

- Ezt nem értem. Matteo Carelli az én betegem, még a műtétjénél is asszisztáltam. Igaz, Zenebe műtétjénél nem voltam ott, s nem is én vagyok a kezelőorvos. Mi ez a négy szemközi terápia, s erről én miért nem tudok?

- Kedves Marcella, ezt talán kérdezd meg a férjedtől. Eddig én sem hallottam a terápiáról, csak néhány napja említette Enzo a jelenlétemben. Azt is pletykálják, hogy a két férfit majd Dél-Amerikába küldjük innen, valami különleges utókezelésre egy speciális kórházba, melyet szintén a WHO finanszíroz. De ennél többet ne kérdezz tőlem!

A délelőtti nagyviziten mindenki úgy viselkedett, mintha mi sem történt volna, pedig Enzo és Natale időnként meghitt pillantásokat váltottak egymással.

Délután Marcella átment a lakásukba. Abban reménykedett, hogy Enzo utána jön és valamiféle magyarázkodásba kezd. Ám tévedett, mert Viti doktor Mattheóval két órát foglalkozott négy szemközt. Utána az etióp származású Zenebe következett. Csak a vacsoránál találkozott a házaspár, s akkor is Marcella tette meg az első lépést.

- Enzo, szeretnék veled beszélni. A vacsora utáni konyakunkat igyuk meg a szobánkban, s ma ne nézzünk videót a közös társalgóban.

- Rendben, kedvesem. Azonnal megyek utánad. Van otthon konyakunk, vagy kérjek a bárból?

- Van, csak légy szíves, hozassál jeget.

Mintegy tíz perc múlva megjelent Enzo. Felesége az asztalra már előkészítette a konyakot és férje kedvenc gyümölcsét, a mangót is.

- No halljam, nyilván a délelőtti incidensre akarsz visszatérni. Te is tudod, ez nem jelent semmit. Igencsak megakad egy férfi szeme a fekete Vénuszon, ezért nem tehetsz szemrehányást nekem. Egyébként te sem éltél szűzi életet, mielőtt a feleségem lettél - mondta

támadólag a férfi.

- Enzo! Nem vagyok féltékeny...

- Ugyan, hagyd már! Minden nő irigyli Natale alakját, ilyen csak a filmekben létezik, Téged szeretlek, Marcella, felejtse el az egészet! - Átölelte a feleségét. - Gyere, menjünk már a hálószobába.

- Nekem ez meglehetősen nehezen megy. Nagyon szeretlek, Enzo, de amikor a feleséged lettem, azt hittem, a mi érzelmeink egész életre szólnak... és Rómában ez még így is volt.

- Na és? Mi változtatott ezen? Most is szeretjük egymást.

- Te ezt nevezed szerelemnek, hogy a szobádban a nővérral csókolózol?

- Olyan ósdi felfogású vagy, Marcella! Az idegeimre még ezzel az akadékoskodással! Hagyd már abba, légy szíves! Vedd tudomásul, hogy két évig össze vagyunk zárva, és ez egy más világ... innen nem lehet csak úgy elfutni!

- Mondd csak, Enzo, mit jelent az, hogy Matteóval és Zenebével négyesemközi terápiát folytatasz?

- Hát bevettem a hipnózist. Most már mindketten olyan állapotban vannak, hála a remekül sikerült műtétnek, hogy hipnotizálhatom őket.

- Ezt eddig miért nem mondtad nekem? Matteo Carelli az én betegem.

- Ahogy vesszük. A te beteged, de mégis én operáltam meg.

- A kórlapján miért nem tüntetted fel a hipnózist?

- Na most már elég! Egy beosztott orvos nem kérdőjelezheti meg a főnöke döntését. Talán már elfelejtetted, hogy Rómában, a magánrendelőmben milyen remek eredményeket értem el a hipnózissal. Egyébként felhívom szíves figyelmedet, hogy az egyetemen is több előadást tartottam alkalmazási területeiről, sőt számos közleményt is publikáltam ugyancsak erről a témáról. Vagy az ellen van valami kifogásod, hogy meggyógyítom a két fiatalembert? - vált gunyorossá Enzo hangja.

Marcella elgondolkozott a hallottakon. Valóban, a hipnózis külön tudomány. Ma sokan elismerik, míg mások tagadják létjogosultságát. Elképzelhető - töprengett -, hogy Enzo eredményesen gyógyítja e módszerrel a két azonos betegségű férfit.

- Mint hallom - fordult férjéhez -, rövidesen valami utókezelésre akarod küldeni őket Dél-Amerikába. Nekem erről a lehetőségről is elfelejtettél szólni, Enzo!

- Drága Marcellám, te vagy a főorvos vagy én? Légy szíves, dönts el végre, s elégedj meg azzal, hogy a beosztott orvosoknak nem kell beszámolnom a levelezésemről, a betegek utókezeléséről és még sok másról sem. Ugye ezzel egyetértesz?

- De én a feleséged is vagyok!

- No és? De egyben a beosztott orvosom! Ezért kérek, hogy a kórházi ügyeket ne itthon tárgyaljuk meg, te is tartsd be a hivatalos utat. Tudod drágám, még csak egy hónapja vagyunk itt összezárva, de látom, ha nem fogom erős kézzel az orvosokat, ápolónőket, akkor előbb-utóbb felbomlik a rend. Megértelek téged is - szelíd lett Enzo hangja -, be vagy zárva! Mióta itt vagyunk, még egyetlen kiránduláson sem vettél részt. Barátnőd nincs, és én sem érek rá sokat törődni veled. Ezen változtatni kell. Megszervezem majd, hogy kirándulj a környékre néhány kollégával. Múlt vasárnap a sebészetről, mint hallottam, nyolcan elmentek Akszumba. Látod, ha előbb eszembe jut, te is csatlakozhattál volna hozzájuk. Marcella kedvesem, fátlyat a délelőtti botlásomra - elmosolyodott a férfi -, próbáljunk meg normálisan viselkedni egymással. Igyekszem majd több szabadságot biztosítani számodra. Lehet, hogy túlterheltelek.

Az asszony érezte Enzo hangjában a megbánást, s úgy gondolta utólag, többet nem tehet, mint hogy valóban nem hozakodik elő Nataléval.

- Holnap délelőtt a kettes kórteremben lévő skizofrénias beteg férfinál hasonló beavatkozást végzek, mint Matteónál és Zenebénél. Te leszel az egyik asszisztensem, rendben? De gyere, most már elég a beszédből, fekjüdjünk le. - Szenvedélyesen felkapta az asszonyt, és a hálószobába vitte...

Luigi Salani az Augustea szálló előtt álldogált, nézte a siető embereket, s az jutott eszébe, miért van az, hogy szombaton este Rómában is, mint annyi más nagyvárosban, óriási a nyüzsgés az utcán. Ránézett az órájára, s megállapította, hogy Robertának fél hétig van még öt perce. Előző nap beszéltek meg, hogy együtt vacsoráznak. Luigi félénken vetette fel a meghívás ötletét az asszonynak, de legnagyobb meglepetésére Roberta azonnal elfogadta.

Ebben a pillanatban érezte, hogy valaki megfogja a karját. Hátrafordult, és maga előtt látta Robertát, aki gyönyörű volt. Sötét haja csigákban omlott a vállára, amelyet szabadon hagyott a fehér ruha, kiadva tökéletes alakját, anélkül, hogy kihívó hatást nyújtott volna. Luigi azonnal észrevette, hogy a ruha valami különleges, finom kelméből készült, ami még sejtelmesebbé tette a nő egész lényét.

- Helló, főfelügyelő úr! Ugye nem várokztattam meg? Igyekeztem pontos lenni...

- Jó estét! Nagyon pontos volt - kezdte Luigi, s egy pillanatig nem tudta, hogy illendő-e kezét fognia Robertával vagy sem. Végül a kézfogás mellett döntött.

- Hová megyünk? - kérdezte az asszony kedvesen.

- Innen két sarokra van a Hallgatag Cleopatra nevű étterem, akkor figyeltem fel rá, amikor idesétáltam a randevúra. Nem tudom milyen. Kérem, döntsön maga, én alig ismerem Rómát.

- Kedves Luigi, a Cleopatra remek hely, meglátja, milyen hangulatos. - Ahogy beléptek az étterembe, Roberta hátraindult, ahol virágos udvar közepén szökőkút árasztotta a friss levegőt. - Jó lesz? - A férfit nézett.

- Remek. Mít inna?

- Egy száraz Martinit. - Luigi magának whiskyt kért a pincértől. Az ital kortyolgatása közben megrendelték a vacsorát, amelyből nem maradt ki az olaszok egyik kedvence, a frittura de pesce, a ropogósra sült hal és a pecore fritto, a sült bárány sem.

Többféle salátát ettek hozzá, az elmaradhatatlan fettucinetten, a spenóttal készült sajtos, reszelt húsos étellel, utána fagyalalittal fejezték be a vacsorát. Közben a híres római Vini dei Castellit itták. Luigi a feketekávé kortyolgatása közben tette fel a vacsorameghívásra okot adó kérdését.

- Mondja, kedves Roberta, honnan ismeri maga Etiópiát és miért árusít itt Rómában kizárólag etióp holmit?

Az asszony néhány másodpercig hallgatott, azután nyílt tekintettel a férfit nézett.

- Kicsit hosszú a történet, de ha érdekl, elmondom. Sokáig éltem Etiópiában, pontosabban Addis Abebában. Férjem orvosként dolgozott az ENSZ-kórházban. Sajnos sokat kellett vidékre járnia, de amikor lehetett, magával vitt engem is. Nem volt könnyű az életem, főként az első időben. Addisban, ha nem elég erős az ember lelke, hamar megsérül. Sok európaít ismertem, aki búskomorrá vált, vagy alkohalmámorba menekült. Szóval - sóhajtott - később megszoktam a magányos napokat, mikor a férjem két-három hétig is távol volt. De rájöttem, hogy az élet másnyen is lehet. Az értékrendek változnak, nem lehet Afrikát európai szemmel nézni... Aztán egy szép napon mindketten rájöttünk, hogy nem vagyunk

egymáshoz valók. Így elváltunk, én visszajöttem Rómába, ő pedig hazament Angliába. Miután Etiópiában sokat foglalkoztam az ottani szokásokkal, s azzal, ami megmaradt a több ezer éves kultúrából - folytatta Roberta -, elhatároztam, hogy itt Rómában nyitok egy butikot, ahol eredeti etióp anyagokból készült ruhákat, sálakat, blúzokat, szoknyákat árusítok, és olyan tárgyakat, többek között a világhírű lalibelai keresztet, faragványokat, lakásdíszeket, amelyekhez csak Etiópiában lehet hozzájutni. Mondja meg, Luigi, őszintén, hány európai jut el Kelet-Afrikába? Így született meg ez a gondolat, és rövid idő alatt valósággá vált. Annyi kuriózumot kínálok a vevőknek, hogy mint látja, állandóan tele van az üzletem vásárlókkal...

- Hogy tölti fel az árukészletét, amikor elfogy?

- Ismét visszamegyek Addisba. Nagyon sok barátom van ott, akik időközben megveszik a holmit, és én elhozom. De már azon is gondolkodtam, hogy valakit alkalmazok kizárólag erre a munkára, mert amint látom, havonta legalább egy alkalommal utazni kellene.

- S kiengedik az árut onnan?

- Hát persze, csak vámot kell fizetni. De így is megéri, mert különlegességeket hozok be. Itt van például a sáma. Az olasz nők majd megőrülnek érte.

- Mi az a sáma?

- Egy sálszerű ruhadarab, amelyet az etióp nők viselnek, szinte minden alkalomra. Kézzel szövök a leheletfinom vásznat. Ehhez hordják kint a netákat, vagyis a kendőket, amelyeket még európai ruhák felett is gyakran látni. De most magáról meséljen, Luigi! Engem már jócskán kifaggatott.

- Milánóban éltem, a gyilkossági csoportot vezettem. Közös megegyezés alapján elváltam a feleségemtől, aki szintén a rendőrségen dolgozott, mint számítógépes mérnök. Amikor lehetőségem nyílt, Rómába jöttem. Ennyi az egész. Az én életem meglehetősen szürke, egyforma, a bűnügyek gyakorlatilag egyetlen szabad percet sem hagynak nekem. Nem csodálom, hogy Gina, a volt feleségem meguntta ezt. Így aztán, kedves Roberta, maga mellett egy öregedő pasas ül, ötvenkét évesen, akinek az életét betölti a munka...

- Mondja csak, tisztelt főfelügyelő úr - Roberta bájosan elmosolyodott -, haladtak valamit előre a meggyilkolt lányok ügyében?

- Sajnos nem. -A főfelügyelő legyintett. - Pedig a fiókomban már négy vastag dosszié hever, a kihallgatottak vallomásai, a repülőtéri alkalmazottakkal készített jegyzőkönyvek, és nem is akarom untatni, hogy még hány emberé! Két munkatársam most is szinte a repülőtéren lakik, keressük a nyomot... amit nem találunk. Az egyetlen azonos dolog az a furcsa kereszt, ami azt hiszem, lalibelai lehet. De erre sem jövünk rá, ha maga nem nyitja meg a butikját. Roberta, mesélne nekem, valamit a lalibelai sziklatemplomokról? Ugye járt ott?

- Hogyne, többször is. Mondhatom nyugodtan, egyedülállóak az egész világon. Képzelve el, az egész templomot egyetlen hatalmas sziklából faragták ki, majd később a belsejét úgy alakították, mint amikor a háziasszony kivesszi a karalábé belét, és csak a külső része marad meg. Iszonyatos munka lehetett, méghozzá kezdetleges szerszámokkal, nagyon szegény emberekkel.

- Mondja Roberta, Etiópiában is viselnek az emberek olyan sokágú kerek és egyéb furcsa formájú keresztet, amit magánál az üzletben láttam?

- Igen, szinte mindenki ilyet hord. A gazdagabbak aranyból készültet, míg a szegényebbek ezüstből valót. Miután Etiópiában a hivatalos kopt vallásnak hatalmas kereszt-kultusza van, ezen nem is lehet csodálkozni. De az viszont tény, hogy szinte minden tartományban más és más keresztformát alakítottak ki. Nem akarom untatni a vallási

sajátosságokkal, de az tény, hogy számos ellentétes vallást, népcsoportot és nyelvjárást talál ott az ember. Eleinte én is alig akartam elhinni, aztán meggyőződtem róla vidéki útjaim során.

- Valójában milyen nyelven beszélnek ott az emberek? S maga Roberta, hogyan kommunikált velük?

- Ez igen egyszerű volt. Gyakorlatilag mindenki tud angolul, az utcagyerektől a bankárokig és a kereskedőig. Ezenkívül a fővárosban, de főként az északi tartományokban és városokban általában olaszul is beszélnek. Nemhiába, az olaszok kezében van ma is a kereskedelem, az ipar nagy része, főként északon, de Addis Abebában is. Az ország egyik hivatalos nyelve az amhara.

- Kedves Roberta, annyi érdekeset mesélt erről az országról. Lehet, hogy egyszer én is elmegyek oda, és akkor maga fog kalauzolni, rendben?

Luigi vidáman nézett az asszonyra.

- Ha ez így van, vigyázzon, mert igent találok mondani. Akkor pedig jaj, ügethet számárháton a sziklák felé.

- Holnap este ráérne? Nagyon szeretnék ismét találkozni magával. Napközben kimegyek a repülőtérre, megpróbálok újabb és újabb embereket kihallgatni. Hiába fut egyidejűleg több ügyünk, ha valamelyiknél elakadunk, mindjárt úgy érzem, a tétlen várakozás, az eredménytelen nyomozás sziklaként nehezedik rám.

- Szívesen vacsorázom magával, Luigi. Napközben az üzletben leszek, kisebb leltárt akarok összeállítani, s előkészíteni, hogy mire lesz a jövő hónapban szükségem.

- Akkor magáért mehetek a butikba mondjuk nyolc órákor?

- Várni fogom!

Három Suzuki terepjáró gördült ki a Menelik Kórház kapuján, és elindult Asmarába, hogy a WHO gyógyszer- és kötszerszállítmányát átvegye. A csoport vezetőjévé a kórház igazgatója Enzo Viti főorvost nevezte ki, aki az útra segítőtársként magával vitte Asaki Kimura doktort és Natale Borelli nővért. Ez utóbbi utazását először megkérdőjelezte David Powers, de Enzo minden rábeszélőkészségét latba vetette, így a végén együtt indultak útnak Nataléval. Indokai között szerepelt, hogy a nővér asmarai származású, s mindenben a két orvos segítségére tud lenni. Marcellának is ezt magyarázta a férje, aki hitte is meg nem is a győzködést. Végül rájött, ha jelenetet csinál, az egész kórházban szóbeszéd tárgya lesz, mint féltékeny hitves. Így aztán, miután nem volt ügyeletes, bement Matteo Carellihez. Kíváncsi volt, mit ért el a férje a négy szemközti terápiájával.

A fiatal ember mereven nézte a mennyezetet, amikor a doktornő belépett.

- Hogy van, kedves Matteo? Nem akar egy kicsit a kertben sétálni? Szólok az egyik nővérnek.

- Nem! Jobban szeretek a szobámban maradni. Meleg van... meleg van... meleg van...

- Hát persze, de hiszen maga ezt megszokhatta Asmarában, nem? Bár azt mondják az itteniek, hogy délen, mondjuk Hararban szinte kibírhatatlan a hőség. Járt már ott?

- Igen. Apámnak ott van kávéültetvénye.

- Ezt eddig nem is mondta. Máshol is vannak ültetvényei?

- Nem.

- Kedves Matteo, ma nagyon szűkszavú velem. - Marcella megfogta a beteg pulzusát, mert látta, hogy sárgás arcszíne vörösre változik. Talán lázas lett - gondolta magában. Miután a szívverése normális volt, elővette a szekrényben lévő vérnyomásmérőt, de az sem jelzett semmi rendkívülit. Majd később visszajövek - gondolta Marcella és kiment a szobából. Matteo,

amikor egyedül maradt, magában dühöngeni kezdett: - Mit akar folyton ez a nő? Viti doktor megmondta, hogy csak az ő utasításait fogadjam el!

Az orvosnő lesétált a kertbe, mert úgy érezte, hogy magányossága és keserősége rátelepszik egész valójára, már a betegekkel sem tud megfelelően beszélgetni: - Szétszórt lettem - sóhajtott -, egy negyedórai séta talán segít. - Megpróbálta újra felidézni magában a hipnózisról tanultakat, s egyre inkább tudatosodott benne, hogy Enzo valami új módszert próbálhat ki, amelybe nem kívánja őt beavatni.

Leült egy árnyas padra és lassan rágyújtott. A laboratórium vezetője telepedett mellé, a szimpatikus, középkorú Raf Bose doktor, aki Torinóból érkezett.

- Helló, helló, Marcella! Csak nem sóvárog máris a férje után? Gondolom, két-három napig oda lesznek, hiszen, mint hallottam az igazgatóunktól, Asmarába nemcsak a küldeményért ment, hanem számos egyéb megbízást is vállalt.

- Én erről nem is tudok. Miről van szó?

- A WHO által létrehozott trópusi kórházban elég súlyos a helyzet, eddig már több mint tíz betegnél fellépett a meningitis. Úgy tudom, hogy konzíliumra kérték Viti doktort. Hazafelé egy kis kerülőt tesz, s megbeszéli a kezelését.

- Hol van ez a trópusi kórház?

- Akszumtól északra, tehát egy másik irányban mintegy 50 kilométerre.

Marcella hallgatott. Gyomrát egyre jobban összeszorította az idegesség. Enzo miért nem szólt erről? - tépelődött. - Egyébként talán én is adhattam volna javaslatokat.

- Még szerencse - fordult Raf felé -, hogy gyakorlatilag nincsenek súlyos betegek az osztályon. Conti doktor helyettesíti a férjemet, meg én is segíték. Úgyis egész nap itt vagyunk bezárva.

Az utolsó mondatra Bose doktor felkapta a fejét.

- Kedves Marcella, csak nem érzi rabnak magát? Olyan csodálatos ez a vidék. Voltak már kirándulni?

- Nem, de tervezzük. Nagyon szeretném látni az északi városokat. Lehet, hogy egyszer a fővárosba is eljutok a két év alatt...

- Két hét múlva néhány kollégával kétnapos kirándulást tervezünk. Ha van kedvük, csatlakozzanak hozzánk. - Bose doktor felállt. - Mennem kell, ma elég sok vizsgálni való anyagot kaptunk.

- Én is felmegyek, hátha Conti doktor már keres. - Kezet fogtak, s elindultak más-más irányba. Marcella egyenesen Paolo Conti szobájába ment.

- Nem kerestél? - kérdezte belépve. - A kertben levegőztem egy kicsit.

- Jó, hogy itt vagy, Marcella, most hoztak be az egyik településről egy fiatalembert erős epilepsziás rohammal. Vizsgáljuk meg együtt, rendben?

A folyosó elején lévő, úgynevezett felvételi vizsgálóba tartottak. Két ápoló fogta le a férfit, akinek a nővér Conti doktor utasítására már előkészített két Sevenal injekciót. Az orvos ügyes mozdulattal beadta a betegnek. A hatás néhány perc múlva jelentkezett. Lecsitult, megszűnt a partialis roham.

- Azonnal csináljanak egy EEG-t! Kérem, nővér, vegyen le vért a betegtől, később majd a leletektől függően esetleg tomográfiát is készítünk. Egyetértesz, Marcella?

- Igen. - A beteghez lépett Viti doktornő. - Nézd, Paolo, a szemhéjában és a szája körüli izmokban még mindig apró rángást látok. Milyen jó lenne, ha Asaki végezné el a műszeres vizsgálatokat, mert ha valaki, hát ő a legjobb e téren. De hát ő Asmara felé halad...

Közben a beteg mély álomba zuhant.

- Szerencse, hogy ez a fiatal ember időben került be hozzánk - szólt fojtott hangon Conti doktor. - Marcella, megkezdéném a vizitet, legyünk ezen is túl. Később pedig ott akarok lenni, ha új betegünknel a műszeres vizsgálatokat végzed. Valóban hiányzik Asaki.

Egy óra alatt a nővérekkel együtt ellátták a beteget, Conti és Viti doktornő ellenőrizte az asznapi vizsgálati kiírásokat, a gyógyszeradagolásokat.

- Marcella - szólt kolléganőjéhez Paolo, amikor visszafelé mentek a szobájukba. - Este vállalom az ügyeletet, de ha van kedved és időd, szeretnék veled beszélni Matteo Carelliről. Néhány gyanús momentum feltűnt nekem, újabban kicsit agresszívebbnek találom.

- Rendben, megkereslek.

- Később gyere, mert most átmegyek a belgyógyászatra. Az egyik betegnek szív táji szorító érzései vannak, s a főnök szeretné, ha egy ideggyógyász is látná az illetőt. De sietek vissza.

Mikor Conti doktor átért a belgyógyászatra, az adjunktus vezette be a kórterembe. Ötven év körüli férfi volt a beteg.

- Tulajdonképpen angina pectorisszal vettük fel, jellegzetes, a bal karjába kisugárzó fájdalokkal. - mondta az adjunktus. - Legnagyobb meglepetésünkre azonban az anginának nincsenek jelei az EKG-n, sőt a laboratóriumi leletek sem támasztják ezt alá. Hypertóniás ugyan, száznyolcvan/száznegyvenes értékeket is mérünk, de ezen kívül semmi megfogható. Ezért kértük, hogy nézd meg.

Paolo gondosan megvizsgálta a beteget, ki is kérdezte alaposan, de csak egyetlen új dolgot tudott rögzíteni, azt, hogy a férfi szerint gyakran elzsibbad a jobb lába. Annyira, hogy szinte nem is érzi. A járási próbához a beteg csukott szemmel, előrenyújtott karokkal megindult a kijelölt vonalon, de alig tett két-három lépést, amikor megtántorodott, és az adjunktussal együtt ketten is alig tudták elkapni, mert elvágódott volna.

- Igazatok volt, hogy áthívtatok. Meggyőződésem, hogy a tünetek mögött vasomotoros funkciós zavarok állnak. A háttérben az arteria vertebrobasilaris keringési zavara gyanítható, és a hypersympathicotonia az oka a vérnyomás emelkedésének is. Erőteljes szedálás, mondjuk benzodiazepoxyd adása mellett a hipertonia kezelését javaslom, de gondosan kontrolláljátok, mert ilyen esetekben átcsaphat a dolog orthostatikus hypotensióba is. Ha gondoljátok, két-három nap múlva szívesen átjövök újból és megnézem.

- Nagyon köszönjük, Paolo, a gyors segítséget.

Az afrikai alkony semmihez nem hasonlítható a világon - állapította meg magában Marcella. Egyetlen másodperc alatt lebukik a nap, és a sötétség beborítja a vidéket. Korán megvacsorázott. Az étteremben hangos beszélgetés folyt, de valahogy neki nem volt kedve most a többiekhez csatlakozni. Az egyik hátsó asztalhoz telepedett. Az etióp felszolgáló azonnal hozta az étlapot, amely szerint három fogás közül választhatott. Marcella grillcsirkét kért és mangósalátát. Vacsora után ivott egy erős teát, aztán felment az osztályra Conti doktorhoz.

- Vacsoráztál már, Paolo?

- Igen, az egyik nővér hozott valamit az étteremből, nem volt kedvem lemenni.

- Mondd csak, miről is akartál velem beszélni?

- Matteo Carelliről és Zenebéről. Egyszerűen képtelen vagyok megérteni, hogy Enzo miért engedi el őket. Szerintem még nem gyógyultak meg. Sőt Zenebénél mintha rosszabbodást vennék észre, noha a műtéti hely, mint az EEG-vizsgálat is bizonyítja, gyógyul.

De mindkét beteg állapota labilis. Időnként agresszívek, különösen Matteo az. Gyakorlatilag alig lehet vele kontaktust teremteni, s időnként, mint hallom, durva, goromba a nővérekkel. Csak Enzoval nyájas, mondhatnám azt is, hogy baráti. Egyik délután véletlenül nyitva volt a terem ajtaja, és kihallatszott, ahogy a férjeddal beszélt. Hát mondhatom, fura volt... fura volt...

- Nézd, Paolo, elárulok neked egy hétpecsétes titkot. Én is most tudtam meg, hogy Enzo a négyszemközti terápia alatt hipnózist ért.

- Jézusom! Erről fogalmam sem volt!

- Tudod, ő már Rómában eredményeket mutatott fel e téren, s számos közleménye jelent meg erről, sőt az egyetemen is tartott a témakörben előadást. De nekem fogalmam sincs az egésztől, a hipnózisról gyakorlatilag csak annyit tudok, amennyit egy ideggyógyásznak illik ismernie. Nem lehet, hogy Matteo ragaszkodásának ebben rejlik a nyitja?

- Hát, lehet, Marcella. De szerintem nem etikus, hogy a főorvos olyan terápiát alkalmaz, amelyet nem közöl a beteg kezelőorvosával, és a többi beosztott orvossal sem.

- Igazad van, Paolo. De mondd meg, én mit tehetek?

- Semmit. Akárhogy csúrjuk-csavarjuk a dolgokat, mégis őt nevezte ki a WHO a Menelik Kórház funkcionális idegostályára vezető főorvosnak. Neki jobban kell tudnia, meddig mehet el, és mikor kell beavatni a kezelőorvost... Bár ez utóbbi inkább csak kollegialitás kérdése. Én mindenestre másként tennék, gondolom, te is.

- Tudod, Paolo, hosszú lesz ez a két esztendő. Most tudtam meg azt is, hogy ez alatt az idő alatt nem jár szabadság nekünk.

- Hát persze, amikor a szerződést megkötöttük, ez is szerepelt benne. - Conti doktor összehúzta szemöldökét. - Jó lenne, Marcella, ha esetleg szabadidődben mondjuk a skizofrénia vagy az epilepszia tanulmányozásába fognál. Itt erre sajnos bőven van beteganyag, és összeállíthatnál egy tudományos fokozat eléréséhez szükséges munkát. Nem helyes, hogy mint gyakorló orvos nem keresel magadnak egy olyan területet, amelyben jobban elmélyülhetnél. Ha visszatérsz Európába, Rómába, az előmenetelednél ez majd sokat segíthet.

Marcellán látszott, hogy elgondolkozott kollégája ötletén.

- Talán igazad van, hozzá kellene kezdenem. Még mindig jobb, mintha meditálok azon, hogy Enzo és a fekete Vénusz... - A mondatot nem fejezte be.

- Ugyan, hagyd a fenébe! Csak nem leszel te is féltékeny feleség? Ne gondold a múltkori...

- Könnyű ezt mondani! De tudod, mikor Enzo felesége lettem, azt hittem, hogy nélküle még levegőt sem tudok venni. Halálosan szerelmes voltam, és most is szeretem. Ha arra gondolok, hogy éppen most esetleg Asmarában szeretkeznek, beleőrülök még a gondolatba is! Nem tudod, melyik szállodában laknak?

- Nem, nem mondták. De ne foglalkozz butaságokkal. Nem hiszem, hogy Natale belemenne bármi komoly kapcsolatba, annál is kevésbé, mert délben hallottam, hogy a sebészetén már érdekelve van.

- Kinél? Én nem tudok semmit.

- Flavio Piazzinál, aki korban is hozzávaló. Úgy harmincas lehet, nagyon jó képességű orvos, és csinos férfi is. Így tehát, drága Marcella, ne törődj a múltkori incidenssel.

A nap az utolsó felhőfözlányt is széttepte a hajnali égen. A lalibelai kirándulás második napján huszonnégy turistából álló kis csoport vitatkozott a számárvezetőkkel. Néhány külföldinek túl nagy, másoknak túl kicsi volt a csacsi. Az általános zsvaj és veszekedés közepette Helga Krüger csak mosolygott, igyekezett megbarátkozni kókadt fülű, szomorúan

áldogáló szamarával. A mellette álló fiatalembert már az utazás első napján észrevette, sokkal fegyelmezettebben viselkedett, mint többi útitársa. A beszélgetést végül is a férfi kezdeményezte.

- Elnézést, kisasszony, de látom, nem ült fél még a számárra. Talán fél az állattól? Segíthetek valamiben? - mosolygott a férfi és tökéletes angolsággal folytatta: - Nem árt ilyenkor ellenőrizni a nyergeket, mert etióp barátaink néha bizony felületesek e tekintetben. - Elnevette magát.

- Köszönöm, maga a harmadik, aki erre figyelmeztet, úgyhogy bizonyára van benne valami - felelte Helga, és várta a beszélgetés folytatását.

- Carlo Montagna vagyok - mutatkozott be a jóképű férfi.

- Azt hittem, angol, olyan tökéletesen beszél a nyelvet. Egyébként Helga Krüger a nevem.

- Mennyi ideje van Etiópiában, és mit csinál itt? - érdeklődött Carlo, és a saját szamarát igyekezett megnyugtatni, mert átragadt rá a turisták nyugtalansága.

- Három hónapja vagyok már itt, az etióp művészetet és kultúrát tanulmányozom. Otthon, Münchenben művészettörténetet tanultam. Most apámmal lakom, aki már hosszú évek óta Addisban él, számos üzleti érdekeltsége van Etiópiában.

- Meddig marad itt?

- A terveim szerint nem sokáig. Münchenben elhelyezkedem, mint az afrikai művészet kutatója. Később is, éppen munkám miatt, évente legalább egy vagy két alkalommal különböző afrikai kultúrákat szeretnék tanulmányozni. Már többször voltam Kairóban, jövőre Marokkóba szándékozom utazni.

- Látja, az én foglalkozásom sokkal prózaibb, az Alitalia tisztviselője vagyok, itt élek a fővárosban. Rómából helyeztek ide. Egyébként - elmosolyodott - én is szeretem a művészettörténetet, s ha nem haragszik meg érte, néha kiegészítem majd az idegenvezetőnk szövegét, miután nem először járok Lalibelában.

A lány beleegyezően mosolygott, s maga sem tudta miért, de kellemes izgalommal töltötte el a Carlóval való beszélgetés további lehetősége.

Közben a csoport elindult, nem minden nehézség nélkül. A lalibelai templomokhoz való utat gyalog nem lehet megtenni, mert sokszor életveszélyes szakadékok szélén vezet. Ez az útszakasz a szamarak számára biztonságosabb, mint bármelyik embernek.

Hosszú órák múlva elérték a Ras Szállót. Itt lepakoltak, majd a legszükségesebbekkel felszerelve magukat, elindultak a sziklatemplomok felé. Amikor megérkeztek az első templomcsoporthoz, már mindenkinek húzta a vállát a videokamera és a fényképezőgép. Az idegenvezető előadást tartott a világon egyedülálló látványosságról.

Elmondta, hogy Lalibelában három nagyobb templomcsoporthoz található, amelyek ma is megtekinthetők. Helga figyelte az idegenvezető szavait, sokszor úgy érezte, mintha egy prospektusból felolvasott szöveget hallana.

Carlo először a Methane Alem-templom előtt szólalt meg. Az idegenvezető éppen ismertette, hogy a templom harmincháromszor huszonhárom méteres és tizenegy méter magas, a falak vastagsága pedig eléri a két métert. A tizenhatodik században épült, vagyis pontosabban a sziklából faragták ki igencsak kezdetleges eszközökkel. Ekkor a férfi Helga fülébe súgta:

- Tudja, hogy pontosítsam az előbb hallottakat, némelyik templomot már a tizenkettedik században kifaragták, némelyiket pedig csak a tizenötödik században. Figyelje

csak meg, ahol most állunk, a templom egész tetejét láthatjuk. Lényegében egy mély gödörben fekszik. Felhívom a figyelmét, nézzen csak körül, hogy alig lát valami díszítést kívülről a falakon. Mintha a régi építéseknek elfogyott volna az energiájuk, mikor már elkészültek az épülettel. Egyébként - gondolom, maga is tudja - a kopt vallásra nem jellemző a túldíszítettség, inkább csak a ruhákon és a keresztjeiken lehet nyomon követni a formák, az ábrázolás gazdagságát.

Közben lementek a templom bejáratához. A résztvevőkön erőt vett az áhítat a lenyűgöző alkotások láttán, amit az időtlen művek előtt éreznek az emberek. Az a primitívség, ahogy ezeket a falakat megmunkálták, a végtelen egyszerűség olyan maradandóvá tette a kőkolosszusokat, hogy óhatatlanul felmerült mindenkiben, milyen véges az élet, s milyen porszem az ember léte az idő végtelenjéhez képest...

Az idegenvezető ismerte ezt a hatást, ezért percekig némaságba burkolózott, és hagyta, hogy a turisták átfogják, átérezzék e világ különös, lenyűgöző hangulatát.

Helga megdöbbsent azon, hogy a kőlapokat, amelyeken álltak, hány évszázadon keresztül koptatták emberi lábak, saruk, mégsem utalt semmi az eltelt évszázadokra. Ez a hely - gondolta - csipkerózsika-álmát aludta, s aludni is fogja, még ki tudja hány száz évig. A templom belseje üres volt, egyetlen trón állt benne, ez is kőből, oldalán régi geez nyelven rótt rúnaszerű jelekkel.

Az idegenvezető gyertyát gyújtott, hiszen belül homály uralkodott. A hely hangulatához jobban illett a halvány láng, mint az erős zseblámpafény. Magasan a fejük felett néhány kőbe vágott kis ablak szolgáltatott némi világosságot, ez azonban kevés volt ahhoz, hogy eloszlassa a sötétséget. Carlo néhány oldalajtóra hívta fel Helga figyelmét.

- Ezek mögött az ajtók mögött - mutatott a férfi körbe - üregek, sőt folyosók találhatóak. Oda csak annak szabad bemennie, akit valamilyen papi fokozattal már felszenteltek. Ezt a hagyományt senki nem szegheti meg - mondta Carlo. - De nem is ajánlatos - tette hozzá -, mert aki nem ismeri a járatok elhelyezkedését, az könnyen eltéved ezekben a labirintusokban.

Mikor ezt Helga meghallotta, enyhe borzongás futott végig rajta, arra gondolt önkéntelenül is, mi lenne vele, ha itt eltévedne.

A következő templom sokkal kisebb volt az előzőnél, alig tizenöt méter hosszú. Ebben az elsőhöz képest igen gazdag díszítést fedeztek fel. Régi freskók borították a falat, amelyeknek motívumait a gyenge fénynél alig-alig tudták kivenni. Itt már előkerültek a zseblámpák is. Sok-sok vakuvillanás közben a lány észrevett egy igen szűk alagutat. Kíváncsisággal vegyes félelemmel indult el arra. Carlo hangja állította meg:

- Vigyázzon, ott egy hatalmas üreg van, régen vizet tároltak benne. Egy természetes forrás van a közelben, aminek a vizét idevezették. Ma azonban már teljesen száraz, s ha nem akar törött lábbal felébredni egy kút fenekén, akkor kerülje el. - Átfogta a lány vállát és kivezette a napfényre.

A második nagy templomcsoport jó félórás kaptató után bukkant fel. Nagy térség közepén magában állt az első templom, körülötte sziklába vágott üregek látszottak. Maga az épület hasonlított az előzőkre, az üregek azonban lényegesen eltértek azoktól. A régi idők emberei itt tárolták az élelmet egész évi megélhetésükhöz - hangzott az idegenvezető ismertetése.

Carlo a lányt egy alig észrevehető kis folyosóhoz vezette.

- Ha van bátorsága - mondta -, tartson velem, megelőzzük a csoportot és átmegyünk

abba a templomba, ahova a többiek igyekeznek.

- Honnan tudja maga ezt az utat? - kérdezte Helga és érdeklődéssel nézett a férfira.

- Sokszor jártam már itt, de megmondom őszintén, a mai napig nem tudok betelni ezzel a hellyel, mindig újabb és újabb érdekességet fedezek fel.

A folyosóban teljes sötétség uralkodott. Carlo ment elől és fogta a lány kezét, hogy el ne essen. Zseblámpája fényénél kivehették a kövek durva megmunkálását és a járat kanyarulatát. Carlo bevilágított egy félig beomlott oldalfolyosóra, és egészen halkán mondta Helgának:

- Ez a folyosó nem vezet sehova, de egyszer végigjártam az épségben maradt szakaszát, legalább kétszáz méter hosszú.

- És ezt miért építették akkor?

- Valaha a szabadba vezetett, így támadás esetén ezen át tudtak észrevétlenül elmenekülni a papok.

A lány nem kis megkönnyebbülésére végre derengést látott a folyosón. Csakhamar átértek a másik templomba, amely az eddigiek közül a legmagasabb volt.

- Most legalább huszonöt méterrel vagyunk a föld alatt, és a fény a felszínről hatol be - folytatta a férfi. - Ebben a templomban, ha megnézi, semmilyen díszítés nincs. Egyetlen kőpadka fut végig a falak mentén, ezekre ültek azok a papok, akik a legtitkosabb szertartásokat végezték.

- Miért nem mutatta meg az alagutat az idegenvezetőnk? - kérdezte Helga, s maga sem tudta pontosan mitől, de egyre erőteljesebb lett benne a félelem.

- Tudja, nem szívesen hozzák ide a turistákat, mert könnyű eltévedni. Azonban az ilyen megátalkodott kíváncsiskodó elől, mint én vagyok, nem lehet elrejtteni semmit. - A férfi nevetését kongón adták vissza a falak.

A kirándulás hátralévő részében megnézték néhány tukult, amelyek valójában bambusznádkunyhók voltak, sárral összetapasztva, s amelyekben az emberek ma is ugyanazokat az eszközöket használják, mint akár ötszáz évvel ezelőtt. A turisták lelkesen videóztak és fényképeztek. Sőt, néhányan megkóstolták a házi készítésű inzserát is, az etióp lángost, amely teffből készült, s hozzá wottot ettek, erős, paprikás húsból főtt pörköltszerű ételt.

Az út visszafelé a szállodába még fárasztóbb volt, mint a reggeli gyaloglás. A társaság nagy része vacsora után azonnal ágyba bújt. Helga és Carlo a bárban egy pohár etióp konyak mellett beszélgettek, s mindkettőjükben vonzalom ébredt a másik iránt.

Salani főfelügyelő bekapcsolta a szirénát. Rendőrautójával száguldott kifelé a fiumicinói elágazáshoz, ahol egy bekötőút vezet Ostia felé, és innen mintegy háromszáz méterre lehet ismét visszatérni az autópályára. Rendőrségi bejelentésre ment oda.

Hajnali négy óra volt, amikor egy taxis megállt a kereszteződés előtt, félrehúzódott, s termoszából jókora adag kávé töltött magának. Fáradt volt, mert tizenkét órás szolgálatot vállalt. Amíg a kávé itta, elsétált a liget felé, rágyújtott, majd az öngyújtója fényénél észrevette, hogy egy női cipő hever a bokor alatt. Aztán közelebb lépett... Majd beült a kocsijába és gyorsan visszaindult a Fiumicinóra. Ott lesz telefon.

A sárga telefon automatába bedobta a százlírást, aztán tárcsázott.

- Rendőrségi ügyelet - szólt egy öblös hang a készülékbe.

- Kérem, én Marten Gorelli vagyok, taxis. Most találtam meg egy női holttestet az elágazásnál - hadarta izgatottan.

- Milyen elágazásnál? Honnan beszél?
- Ahogy elhagyjuk Fiumicinót és elérünk Ostia felé... ott megálltam... borzasztó! A bokor alatt fekszik...

- Ugye nem nyúlt semmihez?

- Nem, uram.

- Kérem, menjen vissza a helyszínre, és legyen szíves várjon meg bennünket.

Mikor Salani megállt, már legalább tízen ott nyüzsögtek a kis liget körül.

- Még erre sem volt példa - gondolta -, hogy a doki és a helyszínelők nála előbb érkezzenek. Olyan mélyen alhatott, hogy az ügyeletesnek többször kellett rácsengetnie.

- Luigi - szólt oda a magas, egyenes tartású, ősz hajú, mindenből tiszteletet kiváltó rendőrorvos. - Előzetesen csak annyit, hogy megfojtották, valószínűleg megerőszakolták, és nézd, a melle felett!...

- Úristen! Ugyanaz a jel! - kiáltott fel Luigi. A kettős keresztalak!

- Ha beérek, azonnal nekikezdek, még délelőtt értesítelek a boncolás eredményéről.

- Rendben!

Közben csattogtak a vakuk, a fényképezőgépek, s a nyomszakértők a holttest körül minden talpalatnyi területet átvizsgáltak. Férfi lábnyomokat nem találtak, nőit sem.

- Lehet, hogy a csajt nem is itt ölték meg? - kérdezte a fotós az egyik laboratóriumi szakembertől.

- Kiderül... előbb-utóbb minden kiderül - válaszolt egykedvűen a sokat látott ujjlenyomat-vizsgáló.

Cabria főnöke felé hozta a lány táskáját, amelyet a holttesttől mintegy háromszáz méternyire találtak.

- Tessék, nézz ide, Luigi! Az igazolványai, a pénze, mindene itt van. Ez egy elmebeteg, aki mindig a helyszínen hagyja a lányok papírjait, soha nem rabolja ki őket, mintha szántszándékkal azt akarná, hogy mielőbb azonosíthassuk az áldozatát. Ez már valóban az örület!

Salani főfelügyelő alaposan átvizsgálta a helyszínt, majd kocsija motorházának tetejére kirakta a lány holmiját. Először az igazolványát vette szemügyre, de már előre tudta, az Alitalia alkalmazottja. A papírok szerint Julia Borgesi huszonegy éves volt, egy hónapja dolgozott a cégnél segéd-stewardessként. Meg kell tudnom, ez mit jelent - gondolkozott el Luigi.

Amikor befejezték a helyszínelést, Salani és Cabria elindult a repülőtérre, míg a többiek a lány lakására mentek, hogy ott körülnézzenek és kihallgassák a szomszédokat.

Luiginak, amikor beosztottjával megérkezett az Alitalia hatalmas irodaházához, összerándult a gyomra az idegességtől. Azonnal a személyzeti főnököt keresték, aki éppen akkor érkezett meg. Megmutatták neki Julia Borgesi polaroid-képét, s a férfi azonosította az áldozatot.

- Kérem, mondjon el a lányról mindent, s azt is, mit jelent, hogy segéd-stewardess.

A személyzeti kartonlapok közül előkerült a lányra vonatkozó számítógépes adatlap. A férfi monoton hangon olvasta:

- Alkalmazottunk ideiglenesen a földi személyzethez volt beosztva. Egy hónapja lépett be.

- Mi volt a munkaköre?

- Nagyon egyszerű. Julia Borgesi jelentkezett a stewardess-képzőbe, a felvételi vizsgát a jövő héten kellett volna letennie. Igen rátermett lány volt, az érettségi után két éves

ápolónőképzőt is végzett, de mindenképpen itt kívánt dolgozni nálunk. Mint segéd-stewardess közreműködött az egyes járatok előkészítésében. Ez azt jelenti, hogy az étel, ital feltöltéséhez, a különböző apró felszerelési tárgyak ellenőrzéséhez, takaró, párna, gyógyszerek és még sok apróság összeállításához nyújtott segítséget. Valójában már a felvételekor ígéretet kapott, hogy mivel igen jók a képességei és az iskolai eredményei, a stewardess-tanfolyam után járatra kerül. De addig is vállalta a földi beosztást.

- Kikkel volt kapcsolatban a lány?

- Jézusom! Ezt ugye nem kérdezi komolyan? Gyakorlatilag mindenkivel. Miután nem járatra volt beosztva, legalább kétszáz vagy még több emberrel volt munkakapcsolata. Csak nem akarja az egész repülőteret kihallgatni?

- Kénytelenek vagyunk - válaszolt Salani főfelügyelő, aki érezte, hogy a tehetetlen düh előtör belőle. - Tegnap meddig volt szolgálatban Julia?

- Egy pillanat, azonnal bekérem a beosztását. - Percek múltán már mondta is: - Éjszaka tizenkét óráig. Ma pedig délután négykor kellett volna munkába állnia a szerencsétlennek.

- Szeretném megnézni az öltözőszekrényét és beszélni a kollégákkal.

Salani és Cabria délután három órakor végeztek a kihallgatásokkal. A megboldogultról csupa semmitmondó vallomást hallottak.

- Azzal tudnám összegezni - fordult Luigi beosztottjához -, hogy csendes, szótlan teremtés volt, akire nemigen figyeltek oda. Még a külseje is átlagosnak tűnik. A szekrényében gyakorlatilag semmit nem találtunk. Jut eszembe, Marie Biusattihoz menjünk most be. Meg kell beszélünk az orvossal, meddig tartják ott a lányt. Szeretném, ha még Rómában maradna. Elintézem, hogy mint tanúnak a rendőrség biztosítson szállást. Az a szegény lány hosszú hetekig nem tudná fizetni a legolcsóbb szállodát sem.

- Főnök - vágott a monológba Cabria. - Mi lenne, ha elhelyeznénk az Alitaliánál, valami kisegítő munkakörben? Ő ismerte a támadót, s egyre inkább meggyőződésem, hogy egyetlen személyről van szó, aki valamilyen módon kapcsolódik a repülőtérhez vagy a személyzethez. Persze mindez csak feltételezés. Egy biztos, hogy az örültünk meglehetősen biztonságban érzi magát, miután az áldozatoknál otthagyja az igazolványokat.

A San Maria Kórház parkolójában Cabria leállította a kocsit, s felmentek Marie Biusatti szobájába, amely üres volt.

- No jó - szólalt meg Luigi -, nyilván sétál a kertben a lány, menjünk, keressük meg a főorvost.

- Uram, már vártam! - szólalt meg a belgyógyászat főorvosa. - Nyilván megkapta az üzenetet, hogy Marie Biusatti délelőtt eltűnt...

- Micsoda? - üvöltött fel Salani, aki nem tudta türtőztetni magát. - Hogyhogy eltűnt? Kisértelt a kórházból?

- Nem, dehogya. Az ebédosztáskor a nővérek már nem találták. Ruhái a szekrényben maradtak, csak a cipője hiányzik. Az egész kórházat végigkutatattuk. Eredménytelenül - tártá szét a karját a főorvos. - Ezután felhívtam önt, de nem volt bent.

Salanit és Cabriát mintha megbabonázta volna a hír, nem tudtak megszólalni. Mindketten maguk elé bámultak, s a következményeken törték a fejüket.

- No még ez hiányzott! De honnan tudta meg a gyilkos, hogy Marie Biusatti életben maradt és itt fekszik a kórházban? - fordult az orvoshoz Salani meglehetősen rideg hangon. - Csak innen kerülhetett ki a hír...

- Bocsásson meg, főfelügyelő úr, de itt vannak a déli újságok és öles betűkkel közlik, hogy eddig három lányt ölt meg a "repülő" gyilkos, és Marie Biusatti ebben a kórházban fekszik. Tessék - átnyújtotta az újságok halmait -, olvassa. Egyik újságíró szimatolta ki, de nem innen a kórházból tudta meg, abban biztos vagyok.

- Hát akkor honnan? A lány létezéséről csak a rendőrkapitányság tudott, s főként az én beosztottaim... no meg még sokan mások is... - Töprengett. - Úristen, lehet, hogy valamelyik rendőr elkotyogta egy szemfüles újságíró barátjának?... Aztán így ment tovább a hír... Ez esetleg újabb gyilkosságot jelent. De talán nem - tűnődött -, hiszen itt is végezhetett volna az áldozatával... nem... nem... Valami célja van a lány elrablásával... De mi? Ez itt a nagy kérdés. - Majd felállt, elköszönt az orvostól, Cabria utána bandukolt, aki szintén felmérte magában az egyre komplikáltabb bűnténysorozat felderíthetetlen rejtélyét, az egy helyben topogás reménytelenségét, a lány elrablásának komplikációit.

Szirányozó autóval mentek a kapitányságra, s Salani egyenesen a főkapitányhoz rohant.

A lalibelai kirándulás után Helga és Carlo rendszeresen találkoztak. Egyre közelebb kerültek egymáshoz. Most is, mint délutánonként általában, az addisi Hilton Szálló teraszán beszélgettek. A lány szeretett volna minél többet megtudni a férfiről, aki azonban sokkal zárkózottabbnak mutatkozott, mint a kiránduláson. Családjáról, saját magáról szinte alig lehetett kihúzni belőle valamit.

- Három hét múlva hazautazom, de előtte értem jön a vőlegényem, Kurt, akiről már beszéltem neked. Ha hazaérünk, meglesz az esküvőnk, apám is eljön majd Münchenbe, hivatalos ügyeit intézni. - Csend telepedett közéjük.

- Nem szólsz, Carlo?

- Mit mondhatnék? Én nem tudlak feleségül venni. Egy tisztviselői fizetésből olyan jólétet, amelyet a vőlegényed tud nyújtani a részvényeiből, én soha nem biztosíthatok a számodra. Felelőtlenség lenne bármit is mondanom. Mindketten tudtuk, hogy a mi szerelmünk - ha mondhatom ezt, mert tudod, én szeretlek - csak szalmaláng volt. Ha mondjuk elintézném és visszahelyeznének Rómába, akkor is reménytelen lenne az életünk, mert...

- De Carlo! Én is dolgozhatok. Kettőnk fizetéséből megélnénk! Apám is segíthetne. Rómában szívesen élnék...

- Nem! Erről szó sem lehet! Jobb, ha többet nem találkozunk! Egyébként is néhány napra ismét el kell utaznom...

Helga csak nézte a férfit, s rájött, hogy gondolatban állandóan Kurttal hasonlítja össze, s Carlo a győztes...

- Mit szeretnél tőlem hallani, Helga? Be kell látnod, hogy tovább folytatni értelmetlen... egyébként sem történt közöttünk semmi... le sem feküdtünk egymással.

- Ezek szerint a mi szerelmünk, vagy ha jobban tetszik, barátságunk nem kötelez semmire?

- Nem - volt Carlo rövid válasza. Lelkében már a második találkozás után unta a lányt, de nem akarta megszakítani a kapcsolatot... Későbbi terveiben szánt szerepet gondolatban Helga Krügernek, aztán rájött, hogy a vőlegény megjelenése gondokat jelent számára. Ezért eldöntötte, hogy egyszer és mindenkorra szakít a lánnyal.

- Carlo, akkor sem akarsz velem élni, ha megszakítom a kapcsolatomat a vőlegényemmel, és apámnak is bejelentem a szándékomat, hogy veled maradok?

A férfi egyetlen másodpercig mérlegelt. Aztán halkán csak ennyit mondott:

- Nem egy súlycsoportba tartozunk, drága Helga, lásd be végre! Nekem is vannak

terveim... de ezekben te nem szerepelhetsz... - Aztán nem fejezte be a mondatot, megcsókolta a lány homlokát, fizetett és távozott.

- Csak így elmegy?

- Ez a legjobb megoldás.

Helga még egy darabig maradt, szinte megbénította a tudat, hogy Carlo vagy szerénységéből nem kíván vele élni, vagy félreismerte a férfit, és az nem is szereti. Bár gesztusai, találkozásai nem ezt mutatták...

Amikor hazaért a Bole Roadon lévő villájukba, apja még fenn volt, valakivel tárgyalt, a másik szobából szavak szűrődtek át. Apja ingerült hangja csattant fel:

- Megmondtam már, nem szállítok több fegyvert!... Az utolsó csomagnál is majdnem lebuktam. Fél éven belül felszámolok itt mindent, és visszamegyek Münchenbe. Van miből élnem!

- Krüger úr - hangzott a beszélő válasza -, értse meg végre, most nem lehet kiszállni. A gerillaharcok erősödnek és óriási üzlet van a láthatáron. Az árut nem tudják másként átvinni, csak úgy, mint eddig, a maga kamionjaival. Senki nem gyanakszik semmire, tudják, hogy ön a kávétt innen a világ minden részébe szállítja. Ezt az üzletet végig kell csinálni! Fogja fel végre, a konzern nem fogadja el a maga nemleges válaszát. Az üzlet még csak egy éve kezdődött, s tudomásom szerint ön három évre vállalt kötelezettséget. Hogy képzelem? Csak úgy egyszerűen veszi a sátorfáját és itt hagy mindent, keressünk új szállítót? No nem! Ezt senki nem nyeli le.

Erik Krüger töltött magának egy nagy adag whiskyt. Remegett a keze, égett a gyomra, s a felháborodástól, a fenyegetéstől alig tudott uralkodni magán.

- Kérem, mondja meg a konzern vezetőjének, hogy nem és nem! Engem nem kényszeríthet senki, ha abba akarom hagyni. A lányom férjhez megy, vele akarok élni Európában. Elég volt ebből a sok piszkos...

- S a piszkos pénz nem zavarta a tiszta kezét? - kérdezte Ahmed Mualka, aki egyre idegesebb lett, hogy főnökei parancsát képtelen teljesíteni. - Persze, ha végleg nem tudom önt meggyőzni, Krüger úr, nekünk is megvannak az eszközeink... Ott van például a lánya...

- Na és? Rövidesen hazautazik.

- Figyeljen végre ide. Szedje össze a sütnivalóját. Ha rááll az üzletre, és a mostani szállítmányt rendben eljuttatja, akkor a lányát nem fenyegeti veszély... Ha nem... senki nem garantálja, hogy épségben hazaér Európába...

A szobában megdermedt a levegő. Erik Krüger agyában egymást kergették a gondolatok, mit tegyen. Tudta, hogy megbízói gátlástalan, pénzéhes emberek, s fenyegetésüket valóra váltják. - Miért is vállalta a fegyverszállítást? - töprengett magában, majd azonnal a választ is megadta: a pénzért.

- Rendben - fordult Ahmed Mualka felé. - Az eredeti terv szerint bonyolítjuk az akciót, de csak akkor, ha a lányom már Európában van, még hozzá biztonságban.

- Mikor utazik a kedves lánya?

- Hát, pontosan nem tudom. A nőlegénye néhány nap múlva érkezik ide, majd együtt mennek vissza.

- Azt javaslom önnek, Krüger úr, hogy a fiatal szerelmespárt sürgősen küldje el. Mondjuk... az egész ügyre kap egy hetet. Nem többet! Ezt jól véssé az agyába. Aztán ha tiszta a levegő, kezdődhet a fegyverek kijuttatása az országból. Az ön ültetvényére tegnap megérkezett az áru.

- Én miért nem tudok erről?

- Üzletember létére ne legyen már ennyire naiv! A saját kamionjai hozták át, a mi embereink kíséretében. Nem volt semmi baj. Nemhiába ismerik Afrikaszerte a Krüger nevet. Jó csengése van - mosolyodott el gúnyosan Mualka. - Gondolja végig a tennivalóit, rövidesen felkeresem. Egyet jegyezzen meg: féltve őrzött leánykája úgy eltűnik, ha nem teljesíti a parancsot, hogy emberfia nem találja meg! - A férfi felállt és a nyitott erkélyajtón távozott.

Helga, aki önkéntelenül is tanúja volt a beszélgetésnek, berohant az apjához.

- Mondd, igaz ez? Én mindig azt hittem, hogy legális kereskedelemről van a pénzünk. Soha, álomban sem jutott eszembe, hogy a kezdedhez piszkos ügyek tapadnak!

- Ül le, kislányom, kérlek, figyelj rám. Tudom, most már tudom, meggondolatlan cselekedet volt belépni a fegyverkereskedelembé, de nemigen volt más választásom.

- Ugyan apa! Az embernek mindig számtalan lehetősége van, nyilván te a könnyebbik utat választottad!

- Hát nem egészen. A dolog úgy kezdődött, hogy tavaly egy tőzsdei tranzakción sokat, nagyon sokat veszítettem. Két választásom volt, vagy eladom a müncheni gyáramat, az itteni északi dohány- és a déli kávéültetvényemet és minden adósságomat rendezem, vagy csődbe jutok, és a hitelezők nem kegyelmeznek. Rövid időn belül pénzt kellett előteremtennem. Ekkor jött ez a csábítónak tűnő ajánlat. Az egyik nagy fegyverkereskedelemmel foglalkozó maffia az én kamionjaimat bérelte ki. Az árut Európából hozták, és Etiópián keresztül vitték tovább. Eddig Szomáliába jutott a fegyver. Gyakorlatilag nekem a kezdet kezdetén semmiféle rizikóm nem volt. Aztán ahogy beindult az üzlet, egyre több és több szállítmány érkezett.

Helga mereven nézte az apját, aki gyermekkorra óta egyedül nevelte őt, mert felesége meghalt, amikor a kislány hat éves volt. Mégsem ismeri ezt az embert, aki gátlástalanul szállította a halált osztogató fegyvereket, eljuttatta a békésen élő dzsungellakókhoz. Miért? - tette fel magában a kérdést. Még a csőd sem indokolta, hiszen akkor is megélhettek volna szerényen.

- Apám, nem hiszem el, hogy számodra ez az egyetlen út maradt volna. De ha igen, akkor most miért akarsz kilépni? Eleged lett?

- Egyrészt igen. Azonkívül, a szívem!!!

- Micsodád?

- Nem akartam megmondani neked, de már vagy fél éve rendszeresen anginás rohamaim vannak. Az itteni ENSZ-kórházban többször csináltak az orvosok EKG-t. Mondták, hogy kerüljem az izgalmakat, s persze kaptam többféle gyógyszert is. Nézz csak ide! - Kinyitotta az íróasztal fiókját, s előszedte a Nitromintet, az Adalatot és még legalább tízféle különböző gyógyszert.

- Miért nem szóltál nekem erről?

- Nézd, drága kislányom, nem akartalak idegesíteni. Azonkívül tudtam, hogy úgyis abbahagyok mindent, és visszavonulok. Reménykedtem, hogy az anginás görcseimtől akkor megszabadulok. De látod, ez még távolabb van. Az a fontos, hogy ha Kurt megérkezik, ne maradjatok itt sokáig. Gondolom három nap elég lesz, és azonnal indulhattok vissza Münchenbe. Amint itt mindent felszámolok, utánaatok repülök. Rendben? Kérlek, Helga, felejtsd el az egészséget! Otthon megpróbálok nyugodtan élni. Az egész rémálom mögöttem marad...

Helga elgondolkozva hallgatta apja szavait. Dühét hirtelen felváltotta a szeretet érzése, ahogy ránézett az előtte ülő, görnyedt testű férfira. Így szólt:

- Arra gondolok, hogy telefonálok Kurtnak, ne jöjjön ide. Inkább előbb hazamegyek,

hogy nyugodtan felszámolj mindent. Ezzel, azt hiszem, többet segíték, mintha itt várom a vőlegényemet, és úgy teszünk, mintha nem történt volna semmi.

- Mondd csak, kislányom, szereted te igazán Kurtot? No, ne értsd félre, de én azt látom, hogy amióta visszajöttél a lalibelai kirándulásból, kicsit megváltoztál. Nem kívánok beleszólni az életedbe, felnőtt nő vagy. De sokszor randevúztál azzal az olasz fiatalemberrel, aki az itteni Alitalia-iroda tisztviselője...

- Ezt te honnan tudod, apám?

- Nézd, itt az európaiak meglehetősen zárt közösségben élnek, s több ismerősöm mesélte, hogy a Hiltonban beszélgettek délutánonként. Nem hiszem, hogy ez a fiatalember az életedben szerepet játszhatna. Vagy tévednék?

Helga meglehetősen elkeseredve mesélte el utolsó találkozásukat, s azt is, hogy gyakorlatilag a férfi nem akarja tovább e kapcsolatot, mert perspektívtalannak tartja.

- Kurt valahogy távol került tőlem - folytatta a lány. - Levelei is kimértebbek lettek, s az utazásért sem lelkesedett túlzottan. Ezért is - ráncolta homlokát -, talán jobb lesz, ha még a héten én is visszamegyek. Megkönnyítem a döntésed, apám, talán így nem kell elvállalnod ezt a megbízatást.

- Drága kislányom! A müncheni bankban ezekből az üzletekből több mint 100 millió márkám van, méghozzá a te neveden. Ha velem történne valami, mind a tied. Megadom a számlaszámot. A fiókjába nyúlt, s elővette az egyenlegről szóló sárga papírt. - Kérlek, jegyezd meg a számot, te bármikor hozzányúlhatsz a pénzhez.

Még legalább egy órát beszélgettek, s végül eldöntötték, hogy Helga másnap bemegy a Lufthansa irodájába, s a legközelebbi járatra megpróbál helyet foglalni, apja pedig lemondja a fegyverszállítást.

Carlo előtt papírhalmazok hevertek. A számítógépbe betáplálta az adatokat, s várta, hogy a képernyőre kivetítődjenek a számok, amikor az irodába belépett Helga. A férfi hirtelen olyan haragot érzett a lány iránt, hogy alig volt képes fegyelmezni magát.

- Megmondtam neked, ide ne gyere!

- Bocsáss meg, Carlo, de hivatalosan jöttem. Alitalia járatra kívánok helyet foglaltatni, elrepülnék Rómába, onnan pedig Münchenbe. Most voltam a Lufthansánál, és ott két hétre előre minden hely foglalt. Kérlek, segíts ebben.

- No, és a mélyen tisztelt vőlegényed mikor érkezik? Talán meg sem várod?

- Ugyan, Carlo hallgass meg, légy szíves! Kurt nem jön, különböző családi okok miatt még a héten haza akarok menni. Ha nem segítesz, van még másik légitársaság itt Addisban! Azonkívül apám jóban van a főnököddel, szólhat ő is neki.

- No persze, a Krüger család mindenhova bejáratos, hála a pénzének. Az pedig itt is nagy úr, apád aztán ért hozzá, hogy mindenkit lekenyerezzen.

- Ugyan, Carlo! Ne beszélj így róla!

- Te pedig ne tegyél úgy, mintha nem tudnád, hogy a Krüger név igencsak ismert Kelet-Afrikában. De rendben van, ül le, megnézem a számítógépen, melyik járatra van hely. Légy szíves, várj egy kicsit.

Bekapcsolta a kisasztalon lévő másik számítógépet, majd néhány pillanat múlva megjelentek az adatok. Carlo elolvasta, és egy kis darab papírra firkantott valamit.

- Nézd, Helga, ha neked megfelel, a holnaputáni, reggel 9 óra 20-kor induló járatunkra egyetlen szabad hely még van. Ha most kifizeted, utazhatsz.

- Csekket is elfogadtok?

- Igen. Kiállítom a papírokat, és a pénztárnál fizethetsz.

Amikor Helga mindent elintézett és kezében volt a jegy, visszament a férjhez.

- Akkor elköszönnék tőled, gondolom, már nem találkozunk. - A kezét nyújtotta. - Sok szerencsét kívánok neked az életben, Carlo, és nagyon sajnálom, hogy kettőnk útja nem találkozott... - szólt patetikusan a lány. - Pedig én igazán boldogan éltem volna veled, bárhol a világon!

- Jó utat, kedvesem. - A férfi megcsókolta az arcát. - Völegényed, a gazdag ifjú, jobban hozzád való, mint egy csóringer pasas. Ezt én azonnal felfogtam, s te is belátod majd egyszer... - Kezet nyújtott, s kikísérte Helgát, majd az Etióp Hotel előtt, amely onnan három percnnyire volt, elváltak.

A Fiumicino nemcsak az utasoktól nyüzsgött, hanem a rendőröktől is, akik folytatták a kihallgatásokat. Salani főfelügyelő kiegészítő embereket kért a rendőrkapitánytól a nagyszabású munkához. Országos körözést adtak ki a rendőröknek Marie Biusattiról. De ezzel egyidőben megjelent a lány fényképe a televízióban, rádióban és a különböző újságokban is.

Luigi egy méregerős kávé kortyolgatott a személyzeti büfében, s próbálta megfigyelni az alkalmazottak szokásait, a rendszert, elsősorban a stewardesseknél és a földi személyzet munkájában.

Immár századszor gondolta végig, hogy Julia Borgesi átlagos külsejével nemigen kelthetett feltűnést... mégis a gyilkos valamilyen okból, amelyre képtelen volt rájönni, őt választotta. A lányok meggyilkolásában az elkövetés módja és a munkahely volt közös, kivéve Marie Biusatti személyét. Ő nem volt Alitalia-alkalmazott. Ahogy múlt az idő, s egyetlen használható nyomra sem bukkantak, Luigi egyre ingerlékenyebb lett munkatársaival szemben is.

A lányok mellén látható jel sem vezetett sehova. A részletes, körültekintő vizsgálat tisztázta, hogy egyikük sem járt Etiópiában.

Az etióp járatokon dolgozó teljes személyzetet szinte "átvilágították", de itt sem találtak egyetlen gyanúsíthatót sem. A gyilkosság idején Addisból érkezett járatok utaslistáit is gondosan tanulmányozták, s csupán egyetlen személyt tartottak megfigyelendőnek, Ahmed Mualkát, aki egyiptomi üzletembernek vallotta magát. Lucia Menotti és Catherina Mucchi megölése idején Rómában tartózkodott egy napig, utána ment Münchenbe, majd ismét Rómát érintve vissza Addis Abebába.

Ahmed Mualka a rendőrségi kihallgatás alkalmával nagyon nyugodtan és tárgyilagosan ismertette, hogy neki Kairóban és Addis Abebában is van egy-egy ajándéktárgy-üzlete, s hivatalos ügyben utazik gyakorta Európába. Sőt azt is elmondta, hogy egy német export-import cég megbízottjaként nagy mennyiségű mezőgazdasági cikket szállít Kelet-Afrikából számos európai megrendelőhöz. Salani főfelügyelő felíratta az adatait, de egyelőre szabadon engedte a férfit. Semmiféle alapja nem volt a letartóztatáshoz.

Ez így igen gyengécske. Felhajtotta maradék kávéját.

- Nem gyanúsíthatok valakit, akinek üzleti ügyben éppen abban az időpontban kellett megérkeznie Rómába. De akkor hol van a gyilkos? Azonkívül mi valószínűsíti, hogy éppen Etiópiából érkezett? Kizárólag a lalibelai kereszt alakú vágások a lányok melle fölött. Ez pedig kevés. Egy tény - újból rágyújtott a pipájára-, hogy a gyilkos nagyon biztos a dolgában. Igaz, nem hagy nyomot, de minden áldozatnál megtaláltuk az igazolványokat.

Luigi felállt a bárszékről, s magában dohogta: Máshol kell keresnünk, rossz úton tapogatózom. Vajon az az ijedt szemű egérke, Marie Biusatti él-e még? Nyilván fegyverrel

kényszerítette a férfit, hogy elhagyja a kórházat. De ez is örület, ott sem látott senki semmit. Hát vakok az emberek, én pedig lökött vagyok? - kérdezte önmagától. - Ezért nem tudok kettőről a háromra jutni?

Aztán eldöntötte, hogy estefelé bemegy Roberta Deminihez, akit Julia Borgesi meggyilkolása óta nem is látott.

Marie nem ismerte az autópályán a jelzéseket. Összekucorogva ült a Fiatban, s oldalában érezte a pisztoly fémes csövét. A férfi rideg volt és kegyetlen. Amikor a kórházi kórteremből nem akart elindulni vele, akkora pofont kapott, hogy a földön találta magát. Most behunyta szemét, s visszaidézte a férfi megjelenését. Amikor fehér köpenyben belépett, először nem ismerte meg. A pilótaruha és a fehér köpeny egészen más. Aztán másodpercek múlva rájött, hogy támadója kiderítette, hol fekszik, s elviszi onnan. Rádobott egy köpenyt.

- Azonnal vedd fel, kapd magadra, a cipődet húzd a lábadra és indulunk! Ha megmukkansz a folyosón, azonnal beléd ereszték egy golyót. Ha ismerős megállít, csak annyit mondj, hogy az idegostályról ismersz engem. A többi szöveget bízd rám! Indulás! - Oldalához nyomta a fégyvert.

A lány még most is összerázkódott félelmében, ha az első órára gondolt, amit a férfivel együtt töltött. Úgy száguldottak ki Rómából, hogy őt enyhe hányinger kerülgette. A férfi összebilincselte a kezét és a száját betömte.

- Ha megmukkansz, megöllek - így leckéztette. - A többieket is eltettem láb alól, mind-mind megkapta, amit megérdemelt. Te megúszad, de ki tudja, meddig. - Elvigyorodott a férfi a volán mellett. - Tudod, amikor ott a kapualjban a Trevi mellett magamévá tettelek, már ájult voltál. Azt hittem, már nem élsz! Sajnos, ebben tévedtem. Te pedig milyen ostoba liba voltál! Fantomképet engedtéél készíteni rólam. Aztán ezt utólag közölték az újságok! - Felnevetett a férfi, de olyan hangon, hogy Marie hátán a hideg futkározott.

- Te buta liba! - fordult ismét hozzá a férfi. Milyen rossz megfigyelő vagy! Így soha senki nem ismer fel. A legfontosabbat nem vetted észre...

- Mit? - Marie szeme kerekre tágult.

- Csak nem képzeled, hogy megmondom? Nem vagyok én olyan magas, ahogy te leírtad a zsaruknak, s olyan jóképű sem, ahogy lefestettél. Bárcsak pilóta lehettem volna... Ha nincs az a hülye Enzo Viti, az ideggyógyász, már régen repülhetnék!... Szerencsére nem tudott semmit tenni, igaz ugyan, hogy nem lehettem pilóta... De megbosszulom! Csak tudnám, hol van! A római Szent Ferenc Idegklinikán már nem dolgozik, az egyetemen sem tanít. Pedig most már ő lenne a soron... bár még vannak előtte is... - Maga elé meredt a férfi, s Marie csak azt érezte, hogy a kocsi egyre sebesebben száguld.

- Jaj, rosszul vagyok! Kérem, kérem, álljunk meg egy pillanatra!

- Jó, nemsokára úgyis tankolnom kell. De figyelmeztetek, ha bármit próbálsz tenni, beléd ereszték egy golyót, meg mindenkibe a benzinkútnál.

Hogy szavainak nagyobb nyomatókat adjon, ismét lekevert egy pofont a lánynak, aztán csavart egyet a karján, akkorát, hogy Marie fájdalmában felsikoltott.

- Ne, ne, ne! Kérem, ne bántson!

- Nem szállsz ki a kocsiból! Nem integetsz, jeleket sem adsz senkinek. Vagy megbánod, hogy az anyád a világra hozott! - Két-három perc múlva a lány látta, hogy egy benzinkúthoz fordul be a kocsi. Magában töprengett, mit csináljon, kinek szóljon, hogy ez a férfi örült... A lány kihajolt az ablakon és látta, hogy egy testes, középkorú férfi engedi a benzint a kocsiba: - Most, most kellene kiabálnom - gondolta, mert közben elrablója bement a

férfimosdóba.

- Uram, uram! - Kiugrott a kocsiból a lány: - Ez a férfi örült, elrabolt, megtámadott! Kérem, szóljon azonnal a rendőrségnek! -A lány szavai meglehetősen kuszán hangzottak. - Segítsen! Mentsen meg! Megöl! Megöl!...

- Kisasszony, ott a telefon, szóljon be maga a rendőröknek, és mesélje el ezt a történetet. Nekem úgysem hinnének...

- Csak annyit mondjon, megvan a gyilkos!

A benzinkutas is olvasott újságot, nézett televíziót, de a férfit nem ismerte fel. Aztán mégis odalépett a telefonhoz és tárcsázta a rendőrséget. Még a készüléket sem vették fel a másik oldalon, amikor a férfi visszajött. Láta, hogy Marie és a benzinkutas a telefonnál állnak.

- Uram! - szólt rá meglehetősen érdes hangon a telefonálni akaró férfira. - Tegye le azonnal a kagylót! A feleségem idegbeteg, most viszem a kórházba. Gyere drágám - átölelte Marie-t -, nyugodj meg, a kórházban meggyógyítanak. Tudja, uram, rögeszméi vannak a kicsikének... szegény drágám, még olyan fiatal és olyan beteg! - A férfi sóhajtott. Aztán fizetett, s szélsébesen elszárgult a benzinkúttól.

Már legalább tíz kilométert megtettek, amikor a foga között sziszegte:

- Te kis mocsok szemét! Ezt még megbánod! - Hirtelen olyan hatalmas pofont adott a lánynak, hogy annak feje odaverődött a műszerfalhoz.

- Kérem, kérem, ne bántson, ne öljön meg! Soha többet... soha többet... - Marie felzokogott.

A kocsit az autópályán dél felé robogott. A férfi tudta, mit akar, s azt is, hogy percre be van osztva az ideje. Rómától eddig mindössze harminchat kilométert tett meg, majd mintegy öt kilométerre letért a pályáról. Feltűntek Nettuno falucska körvonalai. Ezt a vidéket már úgy ismerte, mint a tenyerét. A főútcára hajtott, majd a gyerekkorában is közkedvelt Marelli vendéglős házatól jobbra fordult. A település végén feltűnt egy omladozó ház, előtte kis kert, olajfákkal körülvéve. A kocsit a ház elé állította, és ráivallt a lányra:

- Mozdulj! Megérkeztünk! Egy darabig itt maradsz!

- Dadus, Dadus - kiáltott be harsányan a férfi. - Gyere, vendéget hoztam!

Kinyílt az ajtó és Marie úgy érezte, mintha gyermekkori meséiből megjelent volna előtte egy boszorkány. A haja hosszú volt és ősz, hátul rendetlenül összefogva, görnyedt testtartása, fogak nélküli szája valami olyan iszonytató hatást keltett a lányban, hogy ösztönösen is hátrált. Az asszony átölelte a férfit.

- Kincsem, kincsem, csakhogy látlak! Soha nem jössz el hozzám!

- Most itt vagyok! Hoztam neked valakit - mutatott Marie-ra. - Tudod, Dadus, nagyon vigyáznod kell rá, mert ha elszökik, engem megölnék! Vége a te kis kincsednek. Adj neki enni és inni, de amíg nem jövök érte, a szobából se enged ki!

A nő összehúzott szemmel mérte végig Marie-t.

- Érzem, kincsem, érzem, ez a nő romlásba taszít... De ne félj... nem engedem ki a kezem közül! Nyugodt lehetsz... nekem te vagy az életem... - Egy gyors mozdulattal megszorította a lány karját, és a sarokból elővett kötelet szorosán rácsavarta. Marie mozdulni sem tudott. - Úristen, gondolta, honnan van ekkora ereje ennek az öregasszonynak?

- Dadus, adjál valamit inni, aztán indulok! Időre kell Rómába visszaénnem!

- Ezt hogy hívják? - Fejével a lány felé bökött az öregasszony.

- Marie, de te bárminek hívhatod. Tudom, egyetlen ember, akiben megbízhatok, az te vagy, drága kis Dadusom. - A férfi átölelte, s már indult is kifelé a kalyibából. - Visszajövök és

elviszem ezt a kis cafkát, életem megrontóját! Képzeld, Dadus, majdnem elárult... de csak majdnem...

- No, megkapod a magadét, ha az én kincsemnek ártasz! - Szemét villogtatta az öregasszony. A férfi búcsúzóul átölelte és a fülébe súgta: - Ha rossz lány lesz, öld meg, mint egy macskát! Megteheted, nem fogok sími utána...

- De mondd csak, kincsem, miért nem intézed el? Vidd hátra a kamrába, és nyissz... nyissz... Máris fölkapott egy hatalmas konyhakést.

- Nem, most nem, majd később. Lehet, hogy még szükségem lesz rá! De te bármikor megteheted, édes Daduskám - mondta a férfi, és sietett kifelé a vityillóból.

Úgy repesztett az autópályán, ahogy csak bírt.

A Menelik Kórházban folyamatosan benépesedtek a kórtermek. Enzo Viti erős kézzel irányította a munkát, s egyre több epilepsiás és skizofréniás beteg került az osztályra.

Marcella esténként a fáradtságtól szinte belezuhant az ágyba, neki is egyre több betege volt, s így hajnaltól késő estig dolgozott. Már ügyeleti beosztást sem készítettek, miután gyakorlatilag minden orvosra reggeltől estig szükség volt a betegek ellátásához.

Enzo és Marcella között látszólag helyreállt a béke és az egyetértés, de a férfi az ágyban nem közeledett a felesége felé. Az asszony néhányszor megkísérelte kezdeményezni a szeretkezést, ám férje kedvesen, de elutasítóan reagált a gesztusaira.

Viti doktornő a szobájában ült, és egy ideggyógyászati szakkönyvet olvasott a hipnózisról. Magában így összegezte az olvasottakat:

- Különböző izgalmi konstellációk által létrehozott, központi idegrendszeri részleges gátlások feloldása. - Aztán tovább olvasott: - A hipnózisban történő átkapcsolódás lefolyása spontán módon is felléphet, de lehet saját akaratlagos befolyásolással, autogén tréning célzott ráhatásával is létrehozni...

Mint ideggyógyász tudta, hogy a világon számos klinikán, még a fogászati, szülészeti osztályokon is alkalmazzák a hipnózist, de ugyanakkor arról is sokat olvasott az elmúlt napokban, hogy több ideggyógyász ellenzi a terápia alkalmazását.

- Micsoda szerencse, hogy amikor a WHO berendezte ezt a kórházat, ilyen óriási könyvtárat is létrehozott! Enzo nem tudja, hogy engem egyre jobban érdekel e témakör, és én is szeretnék belelátni az ő úgynevezett négy szemközti terápiájába. Mit takarhat ez? Soha nem hajlandó erről beszélgetni velem, hiába kérem rá. Amint látom, Matteo és Zenebe teljesen Enzo hatása alá kerültek, s szinte úgy néznek fel rá, mint egy istenségre. Állítólag - folytatta tovább a gondolatsort Marcella - gyógyultan távoznak a kórházból. Bár én ebben nem vagyok ilyen biztos, mert mással nem kommunikálnak olyan felszabadultan, mint Enzoval, sőt néha az agresszivitás jelei is mutatkoznak náluk.

Kopogtak az ajtón. A fekete Vénusz lépett be.

- Láttam, doktornő, hogy itt van, szeretnék magával beszélni.

- Jöjjön, kedves Natale, foglaljon helyet. Miről van szó?

- Nagyon nehéz belefognom - sóhajtott a lány. Aztán pár pillanat múlva elkezdte: - Kedves doktornő, ma délelőtt ön összecserélte két beteg gyógyszer adagolási utasítását, és a kórlapjukra fordítva írta fel az injekciókat és a tablettákat.

- Jézusom! - Marcella a fejéhez kapott. - Hogy történhetett ez velem? Maga vette észre, Natale?

- Igen, amikor a délutáni gyógyszereket szét akartam osztani, láttam, hogy valami nem stimmel. A hármas kórteremben fekvő insomniás betegének Pipolphen helyett Nerobolt írt ki,

míg a hypersomniás férfinak a négyes kórteremben Aktedron helyett Seduxent. Gondolom, ez meglehetősen nagy hiba. - Kicsit tudálékos arckifejezést öltött a lány.

- Szólt valakinek erről?

- Nem. Vagyis... a főorvos úrnak említést tettem... Ő is látta később a kórlapot.

- Akkor miért mondta mindezt el nekem, kedves Natale? A férjem nyilván letol majd érte, s hozzáteszem, jogosan. Nem is tudom, hogy cserélhettem meg a gyógyszereket. Nem hozná be nekem is a két kórlapot?

- Azonnal jövök. - A lány pillanatok múlva visszatért, és látta, hogy Viti doktornő fejét a kezébe fogja, s látszik rajta, hogy kiborult. - Érdekes - szólalt meg a belépő -, de nem találok a kórlapokat. Valószínűleg a főorvos úr vitte magával.

Marcella gyomrát összeszorította az idegesség. Igyekezett erőt venni magán és megszólalt:

- Köszönöm, kedves Natale, majd este megbeszélem a férjemmel. Jó, hogy figyelmeztetett, igazán kedves, kollegiális magatartás.

- Szívesen, doktornő, de ha ennyire kimeríti az afrikai klíma és a munka, talán pihennie kellene... - Elmosolyodott a lány, és kiment a szobából.

Marcella le-föl járkált, s próbált visszaemlékezni gyógyszerkiírásaira. Önkéntelenül is felmerült benne a kérdés: lehet, hogy Enzo és Natale közösen sütötték ki az egészet? És ha mindez csak rágalom? Aztán elhessegette a gondolatot. - Nyugodtnak kell lennem, a végén én is betegként kerülök az idegosztályra. Majd este beszélek Enzóval, de mindenesetre látni akarom a kórlapot.

Elindult, hogy megnézze a másnapi műtétre kiírt betegének állapotát. A kórterembe belépve azonnal látta, hogy a nő teste időnként összerándul, s ahogy az orvosnőre pillantott, tekintete ellenséges volt.

- Kedves Aline. - Hozzálépett és megfogta a kezét. - Ne féljen a holnapi műtétől! Az egészen hamar túl lesz, s meglátja, elmúlnak a panaszai. Nézze csak meg, Matteo Corelli és az etióp Zenebe már távozik is a kórházból, gyógyultan. Ők is alávetették magukat a beavatkozásnak. Jobban lesz, aztán hazamehet a családjához Akszumba.

- Nem akarom, hogy maga operáljon! - sziszegte a beteg a foga közül.

- Én csak asszisztálok, kedves Aline, Viti doktor műti meg. Ő ebben a specialista.

- Engem maga ne nyugtasson! Maga itt a rossz szellem... mindenki sottogja.

Marcella annyira megdöbbsent e mondat hallatán, hogy hirtelenjében nem tudott mit szólni. A kínos helyzetet Paolo Conti belépte oldotta fel.

- Már mindenhol kerestelek, Marcella! Ha végeztél, szeretnék beszélni veled.

- Megyek máris. - Kilépett a kórteremből a doktornő, aki még mindig nem tudta hova tenni a beteg hirtelen megváltozott, ellenséges magatartását.

- Olyan sápadt vagy! Csak nem érzed rosszul magad? - Conti doktor kolléganőjére nézett. - Talán lezuhant vagy felszökött a vérnyomásod? Gyere a szobámba, megmérem.

- Ne fáradj, Paolo, nincs semmi bajom, csak... - Aztán elmesélte a betegénél tapasztaltakat.

- Te számár! Úgy viselkedsz, mintha nem ideggyógyász lennél! Jól tudod, hogy a beteged skizofréniás, még hozzá paranoid kórképpel. Így aztán egyértelmű, hogy téveszmék jellemzik, sőt ezt időnként magatartásának változásával tarkítja. Nemhiába akarja reggel Enzo megműteni, így van remény a gyógyulásra! Gondolj Matteo és Zenebe esetére.

- Ebben igazad van, de eddig csak azt tapasztaltam, hogy időnként erős szorongása

van, és rokonairól meglehetősen agresszív formában nyilatkozik. Velem mindig nyílt volt és barátságos, már amennyire e betegség tünetei megengedik. De ezt még soha nem tapasztaltam, amit az előbb, amikor meglátogattam.

- Ugyan, Marcella, felejtsd el! Ha minden betegnél, amikor rosszabbodik az állapota, lelkiismereti kérdést csinálnál, te is az ő ágyukban kötnél ki!

- Tudod, Paolo, van itt még más is. - Aztán elmesélte a gyógyszeradagolást, s azt is, hogy mindezt Natale vette észre, s a kórlapok Enzónál vannak.

Conti doktor arca hirtelen aggodalmat tükrözött.

- Nem, ezt nem tudom rólad feltételezni, hiszen olyan lelkiismeretes vagy... bár egy orvos is tévedhet... De rólad ezt igen nehezen tudom elképzelni! Azt javaslom, tisztázd a férjeddal. Egyébként azért kerestelek, mert két nap múlva indulunk Lalibelába, tudod, a híres sziklatemplomhoz. A kórházból húszan megyünk, s a terepjárók elvisznek bennünket, ameddig lehet, aztán csacsikon jutunk tovább. Enzo téged is felíratott a listára. Így jössz velünk, kedvesem, jót fog tenni neked a kikapcsolódás! - Paolo barátságosan átölelte az asszony vállát.

- S ki marad az osztályon?

- A férjed és Asaki Kimura. Azt mondták, ők majd egy más alkalommal nézik meg e csodálatos vallástörténeti remeket. Nehogy nemet mondj, Marcella! Vége a barátságomnak! - nevetett fel Conti. - Gyere, iszunk egy konyakot, hiszen már egyikünk sem ügyeletes. Igaz, az utóbbi időben ez már alig számított, hiszen mindig mindannyian itt vagyunk. - Az orvos sóhajtott.

- Rendben, én is veletek megyek. Azt hiszem, igazad van, kell a kikapcsolódás. Lassan úgy érzem magam ebben a zárt kórházban, mintha én is ide lennék kötözve. A parkon kívül még sehol nem voltam...

Amikor Marcella átment a lakásukra, Enzo megterített asztallal várta. Francia konyak, ambó és mellette sós mogyoró, valamint egy tál banán, mangó, narancs és kivi volt ízlésesen elrendezve.

- Már nagyon vártalak, drágám! - Átölelte az asszonyt. - Gyere, igyunk egy pohárral és utána beszéljünk. Nem akarlak kicsikém megijeszteni - atyaivá vált Enzo hangja -, de az utóbbi időben kissé feledékeny lettél és dekoncentrált.

- Én? Ugyan! Ez nem igaz.

- Nézz csak ide! - Elővett a zsebéből három ampulla Haloperidolt. - Tudod, hol találtam? Ne gondolkozz, megmondom. Itt az asztalon, amikor felhoztam a kantinból a konyakot! Nyilván egyik betegednek akartad beadni... vagy más céllal kivetted a gyógyszeresdobozból: Csak tudnám, miért? S minek hoztad fel a lakásunkra? Hiszen ezt a gyógyszert súlyos pszichomotoros nyugtalanság esetén adjuk a betegnek. Tudomásom szerint ilyen páciensed nincs is, vagy van? - Átható tekintettel nézett rá Enzo.

- Nem értem, nem értem - motyogta maga elé Marcella.

- Aztán, kedvesem, nem akarlak nagyon letolni, de ez a mai gyógyszeres cseréje is jelez valamit. S még tovább folytathatnám a sort...

- Mivel? - kérdezte ijedten Viti doktornő.

- Valójában nem akartam szólni, de jobb, ha túlesünk rajta. Három nappal ezelőtt az egyik neuroleptikus betegünknel sokk-kezelést írtam elő, majd megkezdtem az intenzív pszichoterápiát. A kórlapra pedig ráírtam a neuroleptikumok fenntartó dózisát. Mint te is tudod, a gyógyulás érdekében gyakorta hónapokig kell adagolnunk e szert. Amikor a nővér be akarta adni a betegnek, te közölted, hogy kizárólag a sokk-kezelést folytatjuk.

- Jézusom! Nem emlékszem rá! Ki volt a nővér?

- Az egyik etióp lány, aki nemrég érkezett, Kalea a neve. Érthető, hogy azonnal szólt nekem, s én igyekeztem napirendre térni az eset felett. Természetesen az eredeti kezelést és gyógyszert írtam elő. De kedves Marcella, talán kicsit jobban oda kellene figyelned a betegekre, nehogy a végén valami végzetes történjen...

- Enzo, hidd el nekem, semmire nem emlékszem...

- Hát igen... igen... azt hiszem, itt kezdődik a baj. Úgy látszik, rövid emlékezetkiesésed van, de figyelj egy kicsit magad, hiszen orvos vagy, s megvan ennek az ellenszere. De úgy érzem, mint főnöködnök és férjednek szólnom kellett ezekről az esetekről. - Enzo töltött még egy ujnyi konyakot mindkét pohárba.

- Megpróbálok majd jobban koncentrálni. - Marcella sóhajtott. - Megyek fürödni, aztán lefekszem. Tudod, Enzo, amit mondtál, meglehetősen idegesít... Nem tudok napirendre térni felette. Azt hiszem, nagyon okos, hogy elmegyek a kollégákkal Lalibelába, rám fér a kikapcsolódás. Úgy látszik, ez az itteni bezártság túlzottan igénybe vesz... A reggeli műtétnél ugye én asszisztálok? Hiszen Aline az én betegem.

- Hát persze, kedvesem, ha leszel olyan állapotban. Te is tudod, ez a műtét igen nagy felkészültséget és koncentráció képességet kíván. Ha nem érzed jól magad, Conti doktor átveheti helyetted.

- Ne, ne, reggelre kialszom magam.

Reggel hét órakor már előkészítették a műtőt. Viti és Kimura doktor a bemosakodással is elkészült, amikor Marcella belépett az előkészítőbe.

- Elnézést, azonnal kész vagyok, nagyon sietek...

- Kell is sietned - hangzott Enzo kissé ingerült hangja -, mert az aneszteziológus már altatja a betegünket.

Á második bőrmetszésnél a beteg vérnyomása egyre jobban csökkent.

- Főorvos úr, a tensió 60/40!

- Azonnal kérek Adrenalint, vénásan két ampullát adjanak be! - szólt Viti főorvos.

Pár pillanatig mindenki a monitorra meredt, aztán a szívgörbék egyenletesebbé váltak, a tensió lassan ugyan, de megemelkedett.

- Akkor folytassuk, Asaki! - A japán orvos a tompa végű elektrokautert működtetni kezdte. És abban a pillanatban kissé égett szag szállt fel a műtőben.

A betegnél ebben az esetben csak négy lyukat fűrtak a koponya homloklebeny feletti részén. A három orvos némán folytatta a munkát, s a teflonkarikák áthúzása után Marcellát az ájulás környékezte.

- Jézusom, nem szabad, hogy észrevegyék rajtam!... - Próbálta összeszedni erejét, s figyelni férje utasítására.

- Marcella, egyenes állásba állítsd fel a kautereket! Asaki, te pedig adjál három percig négy ampert.

Mintegy negyedóra múlva Viti doktornő csak azt észlelte, hogy a beteg koponyáján Asaki zárja le a lyukakat.

- Valóban, mintha az emlékezetem kihagyna! - Összerázkódott. - Szerencsére mechanikusan mindent jól elvégeztem.

- A betegedet erősen szedáld le, Marcella, legjobb lenne, ha egy napig aludna. Infúzióban pedig adjál neki glukózoldatot. A nővér ne mozduljon a beteg mellől! Ne hagyjátok egy percig sem magára, nem tetszik nekem a vérnyomás-ingadozása és a fibrillációja sem. Az

infúzióba még tegyél Strophantint, hogy javítsuk a keringését. Ha bármi komplikáció lenne, szólj - fordult a feleségéhez.

- Ez a műtét nem volt olyan zavartalan - fordult Asaki a főorvoshoz -, úgy látszik, nehezebben bírja a szervezete a terhelést.

Amikor Marcella ledobta műtős felszerelését, azonnal a kávéautomatához ment, s felhajtott egy dupla adag kávé.

- Össze kell szedni magam gondolta -, még szerencse, hogy Enzo nem vett észre semmit...

Amikor Helga Krüger elbúcsúzott apjától az addisi repülőtéren, felszabadultnak érezte magát. Mielőbb otthon akart lenni Münchenben. Apja megígérte, hogy rövidesen felszámolja afrikai üzleteit és utána megy!

- Meglátod, drága kislányom, minden elrendeződik. Vigyázz magadra, s rövidesen találkozunk! Az esküvődre már egészen biztos otthon leszek - mondta búcsúzáskor.

A Boeing 767-es gép a magasba emelkedett. A lányt öröm járta át, ahogy az ablak melletti ülésen kitekintett. Csak apró felhőket látott, s a napsugár megvilágította az ezüstsínű gépmadarat. Kairóban mindössze alig több mint egy órát álltak, amíg a gép üzemanyagot vett fel, aztán irány Róma. A Lufthansával kívánta útját folytatni Münchenbe, s az átszállásra három óra ideje maradt. Majd szétnéztek a duty freeben, s vásárolnak néhány divatos holmit - határozta el magában.

A római tranzitban az egyik presszóban ivott egy méregerős kávé, majd sétálni kezdett az első emeleti, szebbnél szebb üzletek között, amelyek a legdivatosabb ruhákat, cipőket, illatszereket kínáltak. Mintegy óra múlva elfáradt, vásárolt néhány képes újságot, majd bement a női mosdóba, hogy rendbe hozza az arcát. A légkondicionálás ellenére is melege volt. A mosdóban elővett egy papírtörölközőt, kicsit felfrissítette magát, megigazította szemhéján a festéket, majd kifelé indult.

Az ajtóban háttal állva egy magas férfit pillantott meg.

- Uram, eltévesztette... ez női mosdó... - De a mondatot nem tudta befejezni, mert mint amikor hurkot dobna valaki nyakára, érezte, hogy valami kiszorítja tüdejéből a levegőt. Még sikítani sem maradt ideje. A holttest összecuklott, s a földre zuhant az ajtó közelében. Támadója, mint a macska kiosont, de előtte megnézte, hogy tiszta-e a levegő...

Néhány perc múlva egy idősebb asszony lépett a helyiségbe. Mikor észrevette a földön fekvő testet, torkaszakadtából kiáltozni kezdett:

- Segítség! Segítség! Segítség!

A biztonsági emberek pillanatok múlva megérkeztek, majd hívták a rendőrséget.

A főfelügyelő és munkatársai szirénázó autóval húsz perc múlva már újra helyszíneltek. Salani hosszú rendőri pályafutása alatt ritkán érzett ilyen tehetetlen dühöt. Percek alatt kiderült az áldozat személyazonossága, mert a támadó egyetlen iratot sem vitt el magával. Helga Krüger német állampolgár volt és néhány hónapig tartózkodott Etiópiában. A táskájában lévő repülőjegy szerint Addis Abebából érkezett és ment volna Münchenbe.

- Luigi, ez is a kereszteteket hagyó gyilkos! A lányt azonban nem erőszakolta meg! A halál egy órán belül állt be, megfojtották. A többit majd a boncolás után - szólt a rendőrorvos.

Salani és emberei megkezdtek a kihallgatásokat. A hosszú nyomozás után egyetlen lépéssel sem jutottak előbbre. Luigi látta, hogy az Alitalia vezetősége is egyre idegesebb, mert igaz, hogy az áldozat nem az ő dolgozójuk volt, de a gyilkosság a repülőtéren történt.

- Tudja, főfelügyelő úr - mondta az Alitalia egyik főnöke -, igen furcsának és főként

megengedhetetlennek tartom, hogy még mindig semmiféle eredményt nem tud a rendőrség felmutatni.

- Tudomásom szerint - válaszolt Salani - önök is ráállították néhány nyomozójukat az ügyre, de ők sem értek el eredményt. Ahogy beérek a rendőrségre, azonnal hívom az addisi kollégákat. Ha megtudok valamit, rögtön jelentkezem.

Görnyedt háttal ment ki a szobából a főfelügyelő. Közben emberei az egész tranzitvárótermet, az üzleteket, éttermeket átfésülték, de egyetlen használható adatra sem bukkantak. Az Alitalia járatának személyzetét is kihallgatták, érdemleges válaszokat tőlük sem kaptak.

Mire Salani visszaért a rendőrkapitányságra, a főnök már kereste. Tőle teljesen szokatlanul üvöltözni kezdett beosztottjával, s közölte, ha nem tud eredményt felmutatni, kénytelen lesz a korengedményes nyugdíjaztatását szorgalmazni.

- Nézd Luigi - folytatta lehiggadva, nyugodtabb hangon. - Ez a gyilkosság már olyan mértékben felborzolja a kedélyeket, nemcsak az Alitaliánál hanem az egész fővárosban, hogy kénytelen leszek lépni. Mondd csak, arról az eltűnt teremtésről, Marie Biusattiról nincs semmi hír? Az embereid talán szundikálnak?! Tönkre tesznek nemcsak engem, hanem az egész rendőrség hírét!

- Semmi, semmi nyomunk... a lány kámforrá vált... nem a mi hibánk... Ki a fene gondolt arra, hogy az újságok írják a lány megmeneküléséről, sőt arról is, hogy a San Maria Kórházban kezelték! Az információ nem az én embereimtől származik! - Most már a főfelügyelő is kiabált. - Nem akarok senkit rágalmazni, de ez a hír innen fentről szivárgott ki...

- Lehet, lehet... - Elcsöndesedett a rendőrkapitány. - Igaz, ezért nem vonhatlak felelősségre, de az tény, hogy Lucia Menotti, Catherina Mucchi, Julia Borgesi, most pedig Helga Krüger gyilkosság áldozata lett! Ha mindehhez figyelembe vesszük a Marie Biusatti elleni merényletet, majd a lány eltűntét, a listátok szépen dagad!!!

- Később referálok. - Felállt Salani. - Megpróbálok valamit megtudni Addis Abebából, miután Helga Krüger onnan érkezett Rómába.

Ahogy Luigi visszatért a szobájába, Teresa már szendvicseket és kávét készített számára. Láta, hogy főnöke a kiborulás határán van.

- Légy szíves, hívd fel nekem az addisi rendőrséget! Gondolom, ott is lehet nyomozóosztály vagy gyilkossági csoport, mit tudom én! - Az asztalra vágta a pipáját.

Fél óra múltán végre Teresa bekapcsolta az addisi rendőrség egyik fiatal tisztjét.

- Itt Belachew Desta beszél - szólalt meg a hang a telefon túlsó végén angolul.

- Luigi Salani főfelügyelő Rómából. - Röviden és tömören elmondta Helga Krüger megölését, a többi lányról még nem szólt.

- Salani úr, itt a fővárosban mindenki ismeri Erik Krügert, Helga kisasszony édesapját. Hatalmas érdeklőségei vannak országunkban, s az exportüzletek fellendítésében sokat segített kormányunknak. A Bole Roadon laknak. Sajnos nekem jut a szörnyű feladat, hogy azonnal értesítsem őt, ha itt tartózkodik a fővárosban. Ez nem biztos, mert sokat jár vidékre. Ha beszéltem vele, azonnal visszahívom önt.

Amikor Luigi letette a kagylót, azon töprengett, mi legyen a következő lépése beosztottainak. De még végig sem gondolta, mikor megérkezett a boncjegyzőkönyv. Amint elolvasta, letette maga elé.

- Hát ebből sem tudtam meg többet, mint amit a doki már a repülőtéren közölt! Még az időpont is stimmel. Szerencsétlen lány! - Söhajtott. Ismételten előszedte az eddigi

boncjegyzőkönyveket, s konstata, hogy a Helga Krüger-féle gyilkosság annyiban eltér az eddigiektől, hogy a tettes a szokásos keresztet berajzolta a lány melle fölé, de nem erőszakolta meg. Rágyújtott a pipájára. Lehet, hogy nem volt ideje a "repülő" örülni, de az is lehet, hogy ez a gyilkosság egy teljesen más vonalba tartozik és a jel csak megtévesztés... Egy pillanat alatt eldöntötte, hogy felhívja Roberta Deminit, hátha ő, aki annyi ideig élt Etiópiában, ismeri a Krüger-család körülményeit.

Rövid idő múlva Roberta bársonyos hangját hallotta. Néhány udvarias mondat után Luigi rátért a lényegre.

- Kedves Roberta, nem ismer ön véletlenül egy Erik Krüger nevű urat, aki Etiópiában él?

- Egy pillanat, gondolkoznom kell. De igen, valamilyen kiterjedt üzlete van, talán exportcége, lehet, hogy importtal is foglalkozik, ebben nem vagyok biztos, de azt tudom, hogy onnan kávé szállít külföldre. Néhányszor társaságban találkoztam vele. - Elgondolkodóvá vált az asszony hangja.

- Nem tudna róla többet mondani?

- Várjon csak! De igen... igen... Mintha egyszer említette volna, hogy a lánya Münchenben tanul, régész lesz vagy művészettörténész, erre már pontosan nem emlékszem.

- A lányát is ismeri?

- Nem, soha nem láttam.

- Itt Rómában ma megölték, a repülőtéren, amint a tranzitban várakozott.

- Úristen! Hogyan, miért, hova utazott?

- Etiópiából ment hazafelé Németországba. A részleteket rövidesen talán megtudom az etióp kollégától. De abban bízom, hogy talán maga is segíthet nekem.

- Összefügg ez az előző gyilkosságokkal?

- Nem hiszem... vagyis nem vagyok benne bizonyos.

- A lalibelai kereszt...

- Ne folytassa, megjelölték a lányt, ha erre gondol! Bocsásson meg a zavarásért, majd jelentkezem.

- Luigi, ha beszélt az etióp kollégával, hívjon fel, vagy szaladjon át hozzám. Megpróbálok én is addig gondolkozni, hátha eszembe jut még valami Erik Krügerrel. Olyan váratlanul ért a kérdése.

Elköszöntek egymástól, s Luigi ismét kért egy kávé Teresától. Közben megérkezett Cabria.

- Főnök, az utaslistát is ellenőriztük, de egyetlen ismerős volt a gépen, ismét Ahmed Mualka, aki Hollandiába utazott tovább. Kihallgattam, de nem tarthattam vissza. Azóta már Amszterdamban van, de még a szálloda címét is megadta, ahol három napig marad. Ugye egyetért azzal, hogy továbbengedtem? Semmiféle gyanús momentum nem merült fel ellene...

- Rendben. Mindenkit ellenőriztetek, aki Etiópiából érkezett.

- Hát ez szép. Egyre dagad az ügy, lassan olyan lesz, mint egy megáradt folyó. Tudod, Bertini, olyan érzésem van, mintha megfulladnék tőle. Ha eszembe jut, hogy a gyilkos szabadon garázdálkodhat, s nem tudom megakadályozni, hogy esetleg újabb áldozatra csapjon le, a tehetetlenség megőrjíti. A munkásságom alatt sokszor voltam kilátástalan helyzetben, de rövid idő alatt mindig elkaptam még a legagyafűrtabb gyilkost is. Lehet, hogy szerencsém volt. Itt az a legnagyobb baj, hogy indítékot nem találok!... Valahogy Helga Krüger nem jön be a képbe... Talán nem is a "repülő gyilkosunk" volt a tettes, csak véletlen egybeesés a fiumicinói

helyszín? Vagy ki tudja?

- Mi legyen a következő lépés, főnök?

- Ismét menj el a San Maria Kórházba. Próbálj beszélni, de most ne csak a nővérekkel, meg orvosokkal, találj nekem valakit, mindegy, hogy kit, aki bármilyen halvány támpontot tud mondani Marie Biusattiról! Szerintem az elrablója orvosnak álcázta magát, és valamilyen módon kényszerítette a lányt, hogy vele menjen. A portástól a takarítónőig beszélj mindenkivel! Abban bízom, hogy a lány még él... - Sóhajtott a felügyelő. - Nem topoghatunk tehetetlenül!

Amikor egyedül maradt, ismét elővette az összes anyagot és szisztematikus vaslogikával próbált valami közöset felfedezni bennük. Egy darab papírra szavakat írt fel, amikor megszólalt a telefon.

- Itt Belachew Desta beszél. Salani úr?

- Igen.

- Szomorú hírt kell közölnöm. Most jöttem vissza Krüger úr házából. Erik Krüger néhány órával ezelőtt szívrohamban meghalt...

- Biztos ez? Nem gyilkosság történt?

- Nem uram, az orvosunk is ezt állapította meg.

- Beteg volt Krüger úr?

- Beszéltem már néhány üzletfelével és a szomszédjaival is. Gyakran anginás rohamai voltak. Ezt a feltevést az ENSZ-kórházban, ahova rendszeresen járt vizsgálatra, szintén alátámasztották. Kezelőorvosa szerint az utóbbi időben már napi hat-nyolc anginás görcse is volt, s ezért állandóan szedett Nitroglycerint. Valószínűleg nem tudta ezt a lánya, persze ez csak feltevés részemről...

- Kérem, Belachew úr, mindent próbáljon megtudni Krüger úr körülményeiről, én pedig Münchenben felkutatom a rokonait, ha vannak, és értesítem őket. Szeretnék az üzleteiről is kicsit többet tudni, még akkor is, ha valóban szívrohamban halt meg, mert a lányát viszont megölték! Esetleg a szálak valahol összefüggnek...

- Uram, amit csak lehet, megpróbálok kideríteni, és jelentkezem telefonon.

- Ja, majdnem elfelejtettem! Ha lehet, az emberei próbálják megtudni, hogy Helga Krüger mit csinált Etiópiában és kikkel járt össze.

- Rendben uram, amit lehet, megteszek. - Kattant a készülék.

Marie mint egy kiskutya, úgy ült összekötözve a sarokban. A mocskos, elhanyagolt helyiségben a Dadus ebédet készített. Nem szólt a lányhoz, de egyetlen másodpercre sem engedte el, csak akkor, ha Marie-nak a piszkos, ócska mellékhelyiségbe kellett mennie, vagy enni adott neki a boszorkány. Dadus néma volt, mint a sír, s Marie hiába igyekezett beszélgetni vele, az asszony egyetlen kérdésére sem válaszolt. Most is, ahogy nézte, figyelte mozdulatait, azon töprengett, hogy mivel vagy hogyan tudná szóra bírni. A szökés lenne az egyetlen lehetősége, de hogyan szedhetné ki belőle, valójában hol is van? Dadus olyan volt, mint a páncélba burkolt hatalmas teknősbéka, s időnként egy-egy zord pillantást vetett a lány felé. Tekintetéből izzó gyűlölet sugárzott.

- Mindjárt kapsz enni, te szuka! Aztán jön érted az én kincsem és elvisz, de addig vigyázzok én rád, ne félj!

Egy lompos, loncsos kutya jött a házba. Vicsorogva közeledett Marie-hoz, aki kedves hangon szólt hozzá:

- Gyere ide, ne bánts, látod, én is olyan árva vagyok...

- Ne szólj a kutyához! - csattant Dadus hangja, majd kicsit engedékenyebben szól: - Csupi a neve, ha mindenáron tudni akarod. De vad, mint egy tigris, csak egy szavamba kerül és elkapja azt a vékony nyakad!

Marie megszeppenve ült mozdulatlanul, tehetetlenségében és kiszolgáltatottságában úgy érezte jobb lenne számára, ha megszabadulna ettől a földi pokoltól.

Dadus hozzálépett, kioldozta a köteleket.

- Gyere, ülj az asztalhoz és egyél! De itt a puskám - a fegyverre mutatott -, ha szökni akarsz, azonnal lepuffantalak! - Aztán a földre dobott egy hatalmas csontot, majd a kutya alumíniumtányérjába öntött a híg levesből is.

A lány alig bírta lenyelni a folyadékot, gyomra az idegességtől remegett, s ahányszor ránézett Dadusra, úgy érezte, hogy gyermekkori mesevilágából egy élő, igazi boszorkány lépett elő. Egy karéj kenyeret tett elé az asztalra.

- Ezt is edd meg! Nem akarom, hogy még nyápicabb legyél, mikor a kincsem visszajön érted.

- Hogy hívhatom magát? - kérdezte félve Marie.

- Mondd csak te is: Dadus. Az én drága szemem fényének is mindig az voltam, amikor gyerekkorában olyan szép volt és aranyos. Esténként az ölembe ült, én meséltem neki. Milyen jól tanult az iskolában! Aztán az a ronda, szemét igazgató megharagudott rá. Pedig ő ártatlan volt! A kismacskákat összeszedte a vidéken, megfojtotta és beledobta a tengerbe. Minek annyi macska? Valaki beköpte. Aztán másik iskolába került. Okos volt, okos, csak az az ocsmány orvos mindennek az oka! Nem engedte, hogy pilóta legyen! De miért?... Minden reggel megátkozom azt a római orvost, aki tönkretette a kincsem életét!...

- Majd öklét az ég felé emelte, és vinnyogó hangon átkokat szórt a Marie számára ismeretlen orvosra. A lány a látványtól úgy érezte, az a néhány kanál étel is visszakívánkozik a gyomrából.

- Ez kész örület, nem fogom kibírní - suttogta maga elé nézve, majd azt vette észre, hogy a kutya a lábához dörgölődzik. Mintha Csupi is megsajnálta volna őt a szerencsétlensége miatt.

- Dadus, Dadus - szólalt meg Marie -, engedjen el, soha senkinek nem mondom el, mi történt velem, hallgatni fogok, mint a sír. Kérem, könyörgök, ne tartson itt... ezt nem fogom kibírní! Borzasztó! - Felzokogott. Dadus a lapátkezelével hatalmas pofont adott neki. A lány lezuhant a székről, elvesztette az eszméletét...

- No még ez hiányzott - dühöngött magában, aztán otthagya a földön. Csupit kikergette az udvarra, bezárta az ajtót és elment a boltba... - Legalább bevásárolok, ez a szemét úgysem tér magához egy darabig!... S ha igen... jól összekötöztem mikor elájult, meg sem tud majd mozdulni! - Elmosolyodott saját ötletességén. - De megérdemli a sorsát, a kincsem tudja, mit csinál, nem véletlenül hagyta nálam, hogy vigyázzak rá! Én pedig mindent megteszek a drágámnak. Bár újból kislány lenne és szeretgethetném... - Meghatódott a régi emlékektől.

Viti doktornő ugyancsak elfáradt, mire számárháton felérkezett kollégáival Lalibelába. A magaslát, a szokatlanul erős levegő elbágyasztotta, s a Ras Hotelban kipakolás után csatlakozott a többiekhez a vacsoránál. A fáradt társasággal az idegenvezető közölte, hogy reggel nyolc órakor indulnak a sziklatemplomok megtekintésére. A fiatal, olasz származású idegenvezető kedveskedve mondta:

- Azt hiszem, most mindannyiuknak jól fog esni egy meleg fürdő és a puha ágy.

Pihenjék ki magukat, holnap megerőltető túra előtt állnak, de majd kárpótolja őket az egyedülálló lalibelai látnivaló.

Conti doktor a vacsora után megkérdezte Marcellát:

- Nincs kedved körülnézni itt a környéken? Olyan csodálatos növények vannak, és mint láttam, rengeteg a kis cerkófmajom is.

- Ne haragudj Paolo, de nagyon fáradt vagyok. Szeretném kipihenten kezdeni a holnapi napot.

A társaság rövid idő múlva szétszéledt, s Marcella lezuhanyozott, majd lefeküdt. Már legalább egy órán keresztül hánykolódott az ágyában, de álom nem jött a szemére. Aztán felöltözött, s eldöntötte, hogy lemegy a kertbe, mégis sétál egy kicsit, megnyugszik majd a levegőtől. Az utóbbi időben teljesen indokolatlanul nagyon nehezen tudott elaludni, s állandó feszültséget érzett magában. Ennek pedig véget kell vetni - fogadkozott. Ahogy kilépett a folyosóra, senkivel nem találkozott. Lement a földszintre, benézett a bárba, a kórházból három kollégája beszélgetett ott ital mellett.

Marcella körbejárta a hatalmas kertet. Érezte, hogy kezd álmosodni, s kimegy belőle a feszültség is. Már éppen vissza akart fordulni a hotel bejárata felé, amikor furcsa zajt hallott maga mögött. Először azt hitte, egy eltévedt számár, zebu jön utána. Megállt egy pillanatra, akkor a zaj is megszűnt.

Úgy látszik, képzelődöm - gondolta magában. Sietve összehúzta vékony kis kabátját, s gyors léptekkel indult a rövidebb úton a templom oldalán a szálló bejáratához. Néhány lépés után ismét zajt hallott. Pánik kerítette hatalmába, szinte megbénult a lába, menni is alig bírt. A levelek zizegése megismétlődött, s most már világosan hallotta, hogy a furcsa zaj lábaktól ered. Félni kezdett, s ez a félelem egészen a torkáig húzódott. Gyorsan megkerülte a templomot, s már magában számolta a perceket, amíg visszatér a szállóhoz. Rájött, hogy idegességében rossz utat választott, a sűrű növényzet miatt megkerülte az épületet. Amikor a templom oldalához ért, már futott hazafelé, de egyre erősebben hallotta, hogy valaki rohan utána. A félelem még gyorsabb szaladásra ösztökélte, amikor megbotlott egy kőben. Egy másodperc alatt felállt, - de ekkor már egyre közelebből hallotta mögötte a lábak zaját. Lehajolt, egy követ kapott a kezébe. Figyelt, de semmi nem mozdult...

Ismét elindult a szálloda fel-felvillanó fényreklámja felé. Ahogy közelebb ért a célhoz, már szinte a nyakában érezte egy ember lihegését. Mint agyában felmérte és érzékeivel észlelte, csak ember lehet, aki követi, mert ha ő megáll, üldözője szintén azt teszi! Ebben tervszerűség van, nem lehet állat.

A lába egyre erősebben sajgott az esés következtében, szíve hevesen dobogott, s magában így suttogott: - Istenem, segíts meg! Érjek már célhoz! - Gyorsítani akarta futását, de nem ment, fájt a lába, s a magaslat miatt a szíve még gyorsabban dobogott. Meg kellett állnia. Ekkor erős, szúró fájdalmat érzett. Hang nem jött ki a torkán, eszméletlenül hanyatlott a feneketlen sötétségbe...

Flavio Piazza a Menelik Kórház szépfője volt, aki az égtől csodálatos, apollói alakot, éjfékete haját és égszínkéket szemet kapott ajándékba. Testén látszott, hogy sportolt, s olyan ember benyomását keltette, aki tudatában van külső, tetszetős megjelenésének. Ehhez párosult remek sebészi tehetsége és szorgalma. Nemhiába őt nevezték ki a sebészet vezető főorvosává, noha mindössze 34 éves volt. Az egyetem elvégzése után a római Szent Anasztázia Kórházba került, ahol nemcsak óriási gyakorlatot szerzett, hanem rengeteget publikált is. Így amikor beadta pályázatát a WHO-hoz, rábízták a sebészet vezetését. Talán egyetlen gyengéje volt: a

nők. Igaz, gyakorlatilag soha nem szaladt egyetlen szoknya után sem, a nővérek, betegei, ismerősei lesték az ő kegyeit. Ő pedig nem szalasztott el egyetlen lehetőséget sem. Így aztán összeszámolni sem tudta, hány nő volt eddig az életében. Most itt a Menelik Kórházban is, a nővérek lesték minden kívánságát, s a pletyka szerint nemcsak a sebészen fektette le beosztottait, hanem a belgyógyászaton és a laboratóriumban is a nők többsége már átélte az ölelését. Erre a kirándulásra Flavio elsősorban a különleges sziklatemplomok miatt jött el, de döntésében az is szerepet játszott, hogy Clara Recci sebész is feliratkozott a kirándulók közé. A fiatal sebész nő közömbösen viselkedett főnökével szemben, s a munkán kívül csak néha beszélgettek, ebéd vagy vacsora alkalmával.

Piazz doktor már a kirándulás előtt elhatározta, hogy a megközelíthetetlennek tűnő Clara Reccit meghódítja. Vacsora után kettesben elindultak sétálni. A sziklatemplomok felé mentek, mert a sebész főorvos úgy gondolta, már az első napon "meg kell puhítania" a fennhéjázó teremtést, s erre igazán ideális helynek tűnt a buja növényekkel teli, sejtelmes sötétségben pihenő környék.

Séta közben Piazz rájött, hogy nehezebb a helyzete, mint gondolta! Clara Recci ugyan nagyon kedvesen és közvetlenül beszélgetett főnökével, de a legkisebb félreérthető mozdulatot is elhárította. Mindketten fáradtan indultak vissza a szálló felé. Clara maga elé nézett, mert a talaj itt már elég egyetlen volt. Ő vette észre a földön heverő alakot.

- Jézusom, Flavio! - szólította keresztnevével először a főnökét. - Itt valaki fekszik, segítsünk! - Elővette zsebéből az elemlámpát, s megvilágította a testet. - Ez Marcella Viti! - Ahogy lehajoltak hozzá, azonnal konstatálták, hogy eszméletlen, pulzusa gyenge, s a mellkasából csöpög a vér!

- Clara, fuss gyorsan a hotelba, mozgósíts embereket, a kollégáknak szóljál, óvatosan be kell vinnünk, és azonnal megműtenünk! Szerintem, bár itt a sötétben alig látok, megszárták. Remélem, hogy nem súlyos! Fuss, én megvárlak itt.

Néhány percen belül az orvoskollégák hordágyat eszkábáltak, s rohantak, hogy megmentsék az orvosnőt.

Conti doktor kétségbeesetten kérdezte:

- Az istenért, mi a csoda történik itt? Marcellától elbúcsúztam, s azt mondta, aludni megy. Hogy került ide? Ki és miért támadta meg?

- Ugyan, Paolo, hagyd ezt a fenébe! Most valamelyik szobában egy szükségműtőt kell kialakítanunk, mert hallom, hogy itt Lalibelában még kórház sincs, csak egy idős orvos, meg a dzsuzu látja el a betegeket. Mi azért ennél jobb megoldást tudunk!

Közben a kollégák óvatosan a hordágyra fektették Marcellát, aki még mindig nem tért magához.

- Vigyük az ebédlőbe, ott rendezzük be az ideiglenes műtőt.

- Szerintem jobb lenne a szobája - válaszolt a főorvos. - Én megoperálom, te, Clara, asszisztálsz! Tudsz altatni, Paolo? - fordult az ideggyógyász felé.

- Hát, nem vagyok aneszteziológus, de itt ebben a környezetben úgyisincs semmi felszerelésünk. Mivel gondolod az altatást?

- Vénásan kellene beadni neki, ami altató velünk van... - Az orvosok tanácskoztak, mindenki előkereste gyógyszerkészletét, amelyben elsősorban fertőtlenítőszer, gyomor- és bélbetegség esetére gyógyszerek, valamint nyugtatók voltak.

- Szereztek jó sok konyakot, aztán forró vizet a konyháról! Megpróbálunk úgy-ahogy tiszta körülményeket teremteni, s gyorsan megoperálom Marcellát. Még szerencse,

hogya a vérnyomása normális, de a pulzusa alig tapintható. Nincs sok időnk, öt percen belül elkezdem...

- Mi a diagnózisod? - kérdezte Paolo.

- Hát neked aztán remek kérdéseid vannak, öregem! A mellkasát megszárták, fel kell tárnom. Remélem, hogy csak a szúrást kell majd összevarnom. De ilyen körülmények között nem tudok mit mondani.

Az operáció mindössze félóráig tartott, s Piazz doktor szakértelme felől senkiben sem maradt kétség. Az igen rossz körülmények között is feltárta a mellkast, s megállapította, hogy Marcella óriási szerencséjére a belé döfött kés csak a szegycsontot sértette meg, de megakadt a csontban, nem maradt benn semmi, így állapota nem életveszélyes, csak súlyos.

- Mindenesetre, ha felébred - mondta a műtét után Flavio -, azonnal adj neki ismét egy hatalmas pohár konyakot, feltétlenül bódulatban kell még tartanunk. Szerencse, hogy Bose doktor hozott magával penicillint, amit a sebbe tudtam szórnival, így kisebb a fertőzés valószínűsége.

Conti doktor leült Marcella ágya mellé, és figyelte az immár egyenletesebben lélegző kolléganőjét.

- Ki és miért támadta meg? - gondolt erre immár sokadszor, mert a választ sehogya nem tudta megadni magának! - Nyilván egy elmebeteg lehetett, hiszen figyelmeztettek bennünket, hogy itt északon is elég sok a vérbajos ember, akinek a betegsége a későbbi fázisban örültségbe csap át. Csak tudnám, miért engedik ezeket szabadon sétálni? Vagy itt, ezen az eldugott helyen mindegy? Hiszen velünk azt közölték, hogy a száraz évszakban elég sok turista keresi fel Lalibelát. Ó, ha tudtam volna, hogy ez történik... nem hívtam volna el Marcellát. Persze ez ostobaság! - adta meg saját maga a választ.

Az afrikai világosság egyik pillanatról a másikra köszöntött be. Reggel hat órakor a sötétségből előbukkant a fény, s egy csapásra világos lett. Conti doktor az éjszaka folyamán nem hunyta le a szemét. Marcella ágyánál ébren találták a többiek. Piazz doktor és Clara Recci érkezett elsőként. A sebész azonnal így szólt:

- Át kell kötnünk a sebet! A szapora szív működéséből arra következtetek, hogy belázasodott.

- Én nem megyek veletek a sziklatemplomokhoz - szólt csendesen Paolo Conti -, nem hagyom itt Marcellát.

Piazz doktor egy másodpercig elgondolkozott a javaslaton.

- Nem is lehet. Kétóránként adjál be neki lázcsillapítót. - Ránézett a lázmérőre a sebész. - Harminckilenc fok fölé emelkedett a hőmérséklete. Remélem, nem kapott fertőzést, bár amilyen körülmények között operáltam... - Sóhajtott.

- Paolo, én készítek videofelvételeket a sziklatemplomokról, azt szívesen átjátszom majd a kórházban - fordult hozzá Clara. - De egyébként ha szükség van rá, a beteg mellett maradok. Mindenesetre talán a rendőrséget is értesíteni kellene a merényletről - fordult az immár népes társaság felé.

- Ugyan, ne beszélj csacsiságokat, Clara! Hiszen mint mindannyian hallottuk, ez egy hegyi település, itt semmi nincs valójában, csak a sziklatemplomok. Ha hazaérünk Marcellával, a férje döntsön az ügyben. De szerintem ez teljesen felesleges. Sokkal nagyobb a gondom. - Összehúzta szemöldökét a sebész. - Holnap reggel mi visszamegyünk, de ha Marcella nem lesz jobban, hogy visszük le a terepjáróig? Kétségtelen, hogy az lenne számára is a legjobb, ha mielőbb a Menelikben lenne, s normális kórházi körülmények között meggyógyítanánk. De

a számárháton utazás!!!... Hát ez lehetetlen az ő állapotában.

- Mi lenne, ha felfogadnánk néhány embert, akik felváltva egy hordágyon levinnék?

- Igen... igen... értem - válaszolt Piazzi: - Egy olyan faágyat kellene készíttetni, amit körberakhatnánk puha holmikkal, ilyen csak találunk! Esetleg az idegenvezető segítségét kellene kérnünk.

- Most hallottam, mi történt! - Végszóra betoppant az idegenvezető. - Micsoda pech, hogy elesett a doktornő!

- Ugyan kérem - csattant fel Clara. - Viti doktornő nem elesett, hanem valaki megtámadta és megszurta! Önnek az lett volna a feladata, hogy közölje velünk, ne hagyjuk el a szállodát, mert a kertben, a sziklatemplomok környékén örültek sétálnak!

Az idegenvezető elpirult, mert rájött, hogy hibát követett el, amikor nem szólt arról, hogy itt valóban sétálhatnak örültek. De hát felnőtteknek ezt miért kellene mondanom?

- Mentséget keresett magában. - Hiszen itt dolgoznak, Asmarától nem messze. Badarság az egész. - Majd visszanyerte önuralmát és a társasághoz fordult: - A kirándulásra elmegyünk?

- Természetesen - kapcsolódott a vitába Raf Bose, a laboratórium vezetője. - Csak Conti doktor és a beteg nem jön velünk. De nekem az a javaslatom, hogy előbb beszéljük meg Marcella leszállítását innen a hegyről. Számára is az lesz a legjobb, ha mielőbb visszaérünk a kórházba. Ebben segítsen, kérem - fordult az idegenvezetőhöz, majd nyugodt és higgadt hangnemben vázolta elképzelésüket.

Conti doktornak felhozták a reggelijét, de csupán a forró kávét itta meg.

- Valószínűleg az álmatlanságtól és az idegességtől már enni sem tudok!

Aztán elbóbiskolt, s arra ébredt, hogy Marcella felült az ágyban. Vékony, fátyolos hangon szólt: Paolo, hol vagyok? Mi történt?...

- Ne mozogj, kedvesem! Már nincs semmi baj. - Majd hozzálépett, s megfogta a beteg pulzusát. Hála az égnek! Csökken a lázad is. Fáj a sebed?

- Alig, alig... - Látszott az asszonyon, hogy eszébe jut az elmúlt este. - Tudod, Paolo, valaki megtámadott, jött utánam... és nem tudtam védekezni...

- Nagy szerencséd volt, hogy Piazzi és Clara megtaláltak! Azonnal összevarrták a sebet, nincs semmi baj! Hozatok neked teát, azt szabad innod, gondolom, szomjas lehetsz. - Marcella bágyadtan bólintott.

- Ugye a többiek kirándulnak?

- Igen. De most ne beszélj többet, pihenj! Holnap hazaviszünk, mindent megszervezünk, aztán, ha jobban leszel - megsimogatta Marcella kezét - majd akkor mesélsz, jó? Most lemegyek és hozok teát.

Roberta és Luigi a kapitányságtól két saroknyira lévő kis étteremben vacsoráztak. Mindkettőjükön látszott, hogy gondterheltek, nem valami vidámak. Amikor az asszony részleteiben is megtudta az eseményeket, Erik Krüger halálát, elgondolkozott. Nyilván véletlen egybeesés, hogy majdnem ugyanakkor a lánya itt Rómában meghalt... vagyis megölték. Próbálta összerakni a mozaikot. Nagyon erősen koncentrált, hogy Luiginak még több információt adjon Krügeréről, azonban semmi új és érdekletes nem jutott eszébe.

Már elfogyasztották a vacsorát, amikor Roberta megszólalt:

- Érdekes, hogy az európaiak, bár igen sokan vannak, mégis ismerik egymást Addisban. Valahogy ott másként alakult az élet. Mindannyian gyakorlatilag egy szupermarketba jártunk vásárolni, ami az Etióp Hotel mellett volt. Délutánonként a Hiltonban nagyszabású teniszpartik folytak, reggelente pedig úszni jártak oda a külföldiek. Igen, igen -

bólintott az asszony -, most, hogy jobban töröm a fejem, Erik Krüger is többször láttam a Hiltonban. Ismert üzletember volt, mint mondtam már, de tudomásom szerint egyedül élt. De kérlek - önkéntelenül tért át a tegezésre -, ne vedd készpénznek. Nem voltunk barátságban, inkább csak köszönő viszonyban. A lányát pedig, mint említettem már, soha életemben nem láttam. Gyakorlatilag semmit nem tudok róla. Hát ez nem nagy segítség, ugye, Luigi? - Roberta kortyolgatni kezdte a vacsora utáni kávé.

- Ugye, megengeded, hogy én is tegezzek, bár tudom, hogy véletlen szóbotlás volt részedről, kedvesem. Szóval már a müncheni kollégákat is értesítettem, akik faxon jelezték, hogy a lány vőlegénye két nap múlva iderepül. Remélem, tőle többet megtudok. De végül is ki lát bele ebbe a pakliba?

- A repülőtéren ugye nem találtatok nyomot?

- Az égardta világon semmit! Az egész rendőrség, de főként a főkapitány hisztériás. Ki a fene tehet róla, hogy Marie Biusattit elrabolták? Az Alitalia vezetősége is őrjöng, mert az újságok és az egyéb hírközlő szervek szinte naponta foglalkoznak valamilyen aspektusból a "repülő" gyilkossal, ahogy ők nevezik... Az embereim hullafáradtak, rosszkedvűek, így nem lehet eredményt produkálni, csak akkor, ha a gyilkos hibáz el valamit, de erre igen kicsi az esély. Nem jön össze a kép, nincs semmi közös az áldozatoknál, csupán annyi, hogy az Alitaliához kapcsolódnak. Marie Biusatti esetében még ez sem stimmel! - Az asztalra csapott Luigi, de olyan erősen, hogy körülöttük többen felkapták a fejüket. - Bocsánat, Roberta - mondta a férfi -, de nekem is kikészülnek az idegeim. Pedig az nem semmi. Ilyen hülye helyzetben még nem voltam, noha egy-két nyomozást már magam mögött tudhatok.

- Gyere, sétáljunk egyet, Luigi, jót fog tenni a friss levegő. Mi lenne, ha elmennénk gyalog a Trevi felé? Meglátod, ez is kikapcsolódást jelent!

Luigi fizetett, majd sétálni indultak a forgalmas római utcákon. Nem jutottak tovább két saroknál, amikor a felügyelő zsebében megszólalt a mini-rádiótelefon, s azonnal megismerte Cabria hangját:

- Főnök! Baj van!

- Csak nem? - Megállt a mondat a levegőben.

- De igen! Egy fiatal lány holttestét találták meg a csomagszállítóban. Már mindenkit mozgósítottam, ugye főnök, tudod, melyik csomag...

- Ne mondd! Indulok a Fiumicinóra...

A stáb már helyszínel, mire a főfelügyelő odaért. Bianca Fabrizio stewardess holttestét éppen vizsgálta a rendőrorvos.

- Úristen, hiszen a lány Lucia Menotti legjobb barátnője volt - szólalt meg Salani, s olyan mérhetetlen haragot és gyűlöletet érzett a gyilkos iránt, mint még soha életében. - Elkapom! Ha addig élek is, elkapom! Új módszert fogok kitalálni - dörögte az orra alatt.

Rövid idő múlva ő is elkezdte a kihallgatást.

- A lányt legalább négy-öt órája ölték meg - szólalt meg a háta mögött a rendőrorvos. - Minden ugyanaz, mint...

- Jó! Jó! Ne folytasd! - üvöltött Salani, mint aki már nem bír uralkodni magán. - A keresztet is megtaláltad a melle felett? Megerőszakolták?

A doki csak bólintott.

- Azonnal hozzákezek, még ma éjszaka megkapod a jelentésem. Látom, már veled sem lehet beszélni. - Beült autójába az orvos, és megindult a prospektúra felé.

Hajnali három óráig az egész stáb kint maradt a repülőtéren, de egy jottányit sem

haladtak előre. Mindössze annyi derült ki, hogy az áldozat Amszterdamból érkezett kora délután...

A Menelik Kórházban az élet visszatért a megszokott kerékvágásba. Amikor a csoport a lalibelai kirándulásból megérkezett, azonnal találgatások kezdődtek, hogy Marcella Vitit ki és miért akarta megölni. Az orvosnő, hála Flavio Piazzzi gyors beavatkozásának és ügyes kezének, szépen gyógyult, s mihelyt talpra állt, dolgozni kezdett. Amíg az asszony lábadozott, Paolo Conti szinte minden szabadidejét vele töltötte, miután erre Enzo Viti is megkérte. A főorvos ki sem látszott a munkából, mert aktívan elkezdte néhány új beteg, elsősorban skizofréniában szenvedők hipnotizálását is. Közben Matteo Carellit és az etióp Zenebét felkészítette a hosszú utazásra.

Az utolsó kezelést már Marcella is végignézhette. Az orvosnő leült a sarokba, és figyelt. Matteo egy kényelmes heverőn foglalt helyet. Viti doktor megkezdte a munkáját!

- Gondolj Matteo, a gyerekkorodra, kicsi vagy, anyád ölében ülsz, aki mesél...

- Igen, igen! Anyám, úgy szeretnék a többi gyerekkel játszani! Nem lehet, kisfiam, beteg vagy, de meggyógyulsz...

- Idősebb vagy már, Matteo. Iskolába jársz, ugye látod az asmarai házatokat, a harmadik sarkon áll a sárga épület... Oda jársz, a missziós iskolába. Utálsz a papokat és az apácákat, állandóan meg akarsz szökní, de nem megy... Aztán emlékezz Anasztázia nővérré... Hozzá menekülsz, szereted őt, gondold erre, Matteo. Mi lett a nővérről?...

- Beteg lett, lázas, forgolódik, nem engednek hozzá! Én mégis belopakszom... Fogom a kezét. De ő nem lát engem. Titokban éjszakánként újból meglátogatom... és... szegény... véres a szoba...

- Részt veszel a temetésén, zokogsz, anyád nem érti, te magadba zárod a gondolataidat... Aztán később, három év múlva, emlékezz, Matteo, emlékezz! Mi is volt a lalibelai iskolai kiránduláson?

- Igen, kaptam egy lalibelai keresztet... úgy csillog, villog, mindig őrzöm. Aztán ellopja valaki és én bosszút állok...

- Ki lopta el? Gondolkozz, erősen gondolkozz!

- A bátyám, tudom a bátyám! Megbosszultam, megöltem a kedvenc kutyáját. Megmérgeztem... Meghalt... A rohadt dög! A testvérem sírt, sokat sírt a kutya után, aztán rájött, hogy én voltam... elvittek Rómába, fehér köpenyes orvosok kezeltek... aztán ismét Asmara. Anyám már nem szeretett, tudom, nem szeretett... a bátyám lett a mindene... Apám utazik, állandóan utazik... Ott az ékszerüzlet, minden csillog benne... kilopom a gyémántokat, eladom őket... rájönnek... megbüntetik... ismét Rómába... megint ott vagyok... - Ekkor néhány pillanatra elhallgatott.

- Jól van, jól van, Matteo! Még nem fejeztük be. Meséld a lalibelai keresztről. Kinek a nyakáról szakítottad le?

- A kopt papérol... Nem akarta odaadni, én letéptem... kiabált, segítség! Segítség! Megöltem! Befogtam a száját, aztán a nyakát szorítottam... Kellett a lalibelai kereszt... azóta is nálam van, az ereklyém... Nem tudta meg senki... csak a bátyám... a bátyám gyanúsított... az a szemét!

- Matteo, meséld a családonról... miért nem szereted a bátyád?

- Gyűlölöm, gyűlölöm! - ismételte a férfi. Apám mindent neki ad, őt szereti... őt szereti... de engem megvéd a kereszt, képes vagyok mindenre... mindenre... mindenre... - Elhalkult a hangja.

- Kezdj ébredni, Matteo, ismét felnőtt vagy. A kórházban kigyógyítlak a betegségedből. Néhány nap és utazol, magaddal viszed a lalibelai keresztet, hivatásod lesz, küldetésed... ébredj, ébredj!

Néhány másodpercre mély csend ereszkedett a szobára. Marcella megbabonázottan hallgatta férje és a beteg szavait. A fiatalember szemmel láthatólag magához tért a mély alvásból.

- Emlékszel valamire, Matteo? - kérdezte Viti doktor a legbarátságosabb hangján.

- Nem. Aludtam, mélyen. Olyan jó volt, most friss vagyok, doktor úr! Nem fáj a fejem. Ugye nemsokára utazom?

- Megígértem. Még néhány ilyen beszélgetés, és itt hagysz bennünket. Az utolsó lesz a legfontosabb! - No kedvesem - fordult a feleségéhez Viti doktor. - Most saját szemeddel meggyőződted róla, hogy valóban gyógyítani tudok hipnózissal. Remélem, felhagysz a kételkedéseiddel. Még kicsit finomítani akarok a módszeremen, de Zenebe és Aline is meggyógyul tőle.

- Ugyan, Enzo, ezt én nem hiszem el. Teljesen kigyógyítani a... - Aztán rájött, hogy a beteg még itt van, s ezért nem fejezte be a mondatot.

- Matteo, menj a szobádba, nemsokára én is felkereslek. Vagy tudod mit, sétálj egyet a kertben, vagy beszéljess Zenebével. Még ma vele is találkozom... - Enzo rejtélyesen elmosolyodott.

Amikor kettesben maradtak, Marcella halkán megkérdezte:

- Mondd csak, Matteónál melyik fajta hipnózist alkalmazod?

- Kedvesem, még kérdezni sem tudsz! Az újabb kísérletek azt mutatják, hogy bizonyos esetekben a valóság érzékelése megváltozik. A hipnózis mélységét tudományos szempontból stádiumokra szokás osztani. Az első a könnyű, vagyis az úgynevezett álmoság, ellazulás. Majd a következő a közepes, ahol már jelentősen lehet befolyásolni a pszichomotoros agytevékenységet, aztán jön a mélyebb, ami már lényegében amnéziás állapotot jelent. Drága Marcella, a legújabb amerikai kísérletek bizonyították, hogy a hipnotizálási skálát, amelyben egyebek között megjelennek a régebbi és az új élmények képei, mérni lehet! Remélem, most már megnyugodtál, hogy az én módszeremmel igenis tudok gyógyítani.

- Még most sem győztél meg, Enzo! Lehet, hogy átmeneti megoldásokat találsz, enyhíted a beteg tüneteit, de a skizofréniát nem tudod meggyógyítani.

- Látod, Marcella, ezt utálom, amikor egy feleség megkérdőjelezi a férje kutatásait.

- Bocsáss meg, én most nem mint feleség szóltam, hanem mint ideggyógyász!

- Ugyan, ne szépítsd, irigyled az eredményeimet! Te soha az életben nem fogsz semmiféle tudományos sikert felmutatni, képtelen vagy arra, hogy rendszert vigyél a munkádba. Egyébként is mindent elfelejtesz...

- Ez nem igaz! Nagyon figyelek mindenre, és amióta meggyógyultam, nem követtem el hibát!

- Még szép, ez aztán nagy dicsőség, mondhatom! - Enzo magában dúlt-fült, hogy felesége nem ismeri el az ő hipnózisban elért eredményeit. Hirtelen ördögi terv fogamzott meg benne. - Rendben, kedvesem - fordult Marcellához. - Szívesen kezelnélek téged is, hogy ne felejt el semmit, s akkor meglátod, te is hiszel a munkámban!

- Azt már nem, Enzo! - Az asszony felugrott a székről, és kirohant a szobából.

Kalea nővér jött vele szemben a folyosón.

- Elnézést, doktornő, de az ön egyik epilepsziás betege rosszul van, ismét rohamot kapott. Már kerestem magát mindenhol... - Marcella futva ment a kórterembe. A beteg ágyánál Conti doktor állt. A huszonegy éves férfi elvesztette az eszméletét, ezzel kezdődött a roham, mondta Paolo. Majd a beteg artikulátlan felkiáltással fordult az orvosnőhöz, aztán ismét nem tudott a világról. Hirtelen kiterjedt clonusos rángások jelentkeztek, a szájából véres nyál folyt. A roham le is zajlott pillanatok alatt, s mély álomba merült.

Viti doktornő megvizsgálta a kórlapot, s hirtelen minden vér kifutott az arcából. A felírt gyógyszer, a B6 vitamin és a Barbitál injekció nem szerepelt a kórlapon. Pedig Marcella emlékezett rá, hogy a napi adagolást is rávezette.

- Valami baj van? - fordult hozzá Conti doktor.

Az orvosnő odanyújtotta a kórlapot.

- Hidd el nekem, Paolo, hogy felírtam a kezelést és a gyógyszeradagolást, s most ez hiányzik innen! - mutatott a kórlap alsó részére.

Conti doktor kételkedve nézett Marcellára.

- Talán csak akartad, s egy másik beteg miatt elhívtak... vagy valami más történt. Nézd meg, üres a lap alja. Ez így képtelenség!

- Nem értem, nem értem! - habogott Viti doktornő. Aztán a fejéhez kapott. - Úristen, lehet, hogy Enzónak van igaza, s valóban az emlékezetem?... Nem... nem... nem hiszem, vagyis... nem tudom! - Aztán remegő kézzel a kórlapra írta a kezelést és a gyógyszerelést.

- Gyere Marcella, most úgyis órákig aludni fog a beteged.

Kalea nővér csak állt, s nem tudta mire vélni a jelenetet. Azt megállapította magában, hogy az orvosnő feledékeny, s ezt már mástól is hallotta az osztályon. - Szegényke - gondolta -, látszik rajta, hogy kétségbe van esve. Nem is értem, hogy fordulhat elő ilyesmi egy orvossal? - Aztán ő is távozott a kórteremből, s a nővérszobában a többieknek azonnal elmesélte a történetet, csak kissé kiszínezve...

- Gyere be hozzám és nyugodj meg! - Paolo megfogta Marcella karját.

- Látom, te sem hiszed el, hogy kitöltöttem a kórlapot...

- Ugyan, ne csacsiskodj, mindenkivel előfordul, hogy valamiért abbahagyja a munkáját, és utána elfelejti... Ne essél ettől úgy kétségbe. Ne vedd a szívedre! Talán többet kellene pihened, a lalibelai sokkot még nem heverted ki...

- Nem! Nem így van! Lemegyek a laboratóriumba, látni akarom a legfrissebb leleteket. Lehet, hogy azokat sem írtam ki? - Aztán hirtelen kirohant a szobából.

Conti doktort elgondolkoltatta Marcella viselkedése. Bár a látszat a doktornő ellen szólt, Paolo a lelke mélyén érezte, hogy Marcella nem felejtett el semmit! Valaki manipulál... de ki és miért? Erre nem tudott választ adni.

Natale Borellit alaposan leszidta Florence Maniti főnővér.

- Azon a két napon, amíg helyettesítettél, rengeteg hibát követtél el. Szólni fogok Viti főorvos úrnak.

- Azt megteheded, kedves Florence, az eredményről majd számolj be - mosolyodott el gúnyosan a fekete Vénusz. - Elsősorban nem követtem el semmilyen hibát, a laboratóriumi leleteket a betegek kórlapjához tettem.

- Már ezerszer megmondtam neked - emelte fel hangját a főnővér -, hogy először a kezelőorvosnak add oda a papírokat.

- A főorvos úr ezt az intézkedésedet megváltoztatta.

- Micsoda? Ez hihetetlen! Amióta a világ világ, ez így szokás minden kórházban, még

itt Afrikában is. Megyek és jelentem a főorvosnak! Nem vagyok hajlandó eltűni a szeszélyeidet. Én vagyok a főnővér és te nekem tartozol engedelmességgel!

- Vedd tudomásul, hogy a főorvos úr közvetlenül maga mellé osztott be, már nem tartozom hozzád!

- S ezt velem eddig miért nem közölte, ha szabadna megkérdeznem? Ebből elegendő volt! Most azonnal megyek a főnökhöz és mindent tisztázok veled.

- Nyugodtan mehatsz, majd meglátod az eredményt...

A főnővér sarkon fordult, s azonnal berohant Viti főorvos szobájába. Megpróbált higgadtan beszélni, de a hangja meglehetősen remegett.

- Kérem, teljesen felborul az osztályon a rend és a fegyelem, ha Natale Borelli nővér nekem nem engedelmeskedik! Egyébként is hiányozna a munkája. Nagyon remélem, hogy Natale tévedett, amikor közölte velem a tény, hogy a jövőben közvetlenül önhöz tartozik.

- Kedves Florence! Nem volt időm eddig még közölni, de Borelli nővérré időnként szükségem van a munkámhoz. Dolgozhat az osztályon is, de szeretnék én is időnként számítani a közreműködésére. Nézze, csak - próbált engedékeny hangot megütni a főorvos. - Mint ön is tudja, megpróbálom néhány epilepsziás és skizofréniás betegnél alkalmazni a hipnózist. Utána alapos megfigyelésre van szükség, ebben tud nekem segíteni Borelli nővér. Ezért döntöttem így. Egyébként, hogy megnyugtassam, az osztályra már két új ápolónőt kértem a WHO-tól. Ezt pedig megbeszéltem az igazgató úrral is, aki egyetértett velem. Gondolom, kedves Florence, ezek után nem kívánja megkérdőjelezni a döntésemet? Amíg pedig Asmarából megérkezik a segítség, Powers igazgató úr a belgyógyászatról egy nővért holnaptól áthelyez hozzánk. Remélem, így már elégedett a megoldással.

Florence Maniti először szólni sem tudott a megdöbbenéstől, aztán halkán csak ennyit kérdezett:

- Bocsásson meg, főorvos úr, de Viti doktornő tud erről a változásról?

Enzo már nem tudta türtőztetni magát, felcsattant.

- A feleségem nem dönthet helyettem az osztályom munkájáról és a beosztottak helyzetéről, ezt vegye tudomásul, Florence! Most pedig, kérem, távozzék, mert elég sok a dolgom.

Florence nagy tapasztalatú és sokoldalú főnővér volt. Nemcsak a kora miatt - már három évtizede is van annak, hogy először cserélt lepedőt egy beteg alatt -, hanem Asmarában, majd néhány kisebb kórházban, aztán Akszumban, sőt Addis Abebában is dolgozott a WHO által üzemeltetett kórházban. Megbízható, pontos teremtés volt, s kiváló véleményeket adtak róla főnökei. Miután anyja olasz volt, apja pedig etióp, kitűnően beszélt több nyelven, amharául is tudott. Mikor a Menelik Kórház létrehozásának híre eljutott hozzá, beadta a pályázatát, amelyet David Powers azonnal elfogadott. Florence nemcsak a főnővéri teendőkkel volt tisztában, hanem kiváló emberismerettel is rendelkezett.

Most, amikor a főorvos szobájából a folyosón a vizsgáló felé tartott, összegezte a hallottakat, s megállapította, hogy a fekete Vénusz nemcsak a sebészek főnökének, Flavio Piazzinak csavarta el a fejét, hanem úgy tűnik, Viti doktor sem maradt közömbös a bájai iránt.

- Igaz, a pletyka szerint a sebész már Clara Reccinek csapja a szelet, s lehet, hogy Borelli nővér ezért nyergelt át Viti doktor meghódítására... Vagy ki tudja? Mindenesetre nagyon oda kell figyelni mindenre - döntötte el Florence -, mert Marcella Viti egyre több hibát követ el. Valószínűleg ő is hallott már a suttogásokról. Ilyen zárt közösségben nem marad titokban semmi.

Benyitott a vizsgálóba, ahol Conti doktor éppen az egyik beteg EEG-leletét tanulmányozta. A belépő nővérhez fordult.

- Florence, szeretném, ha még ma megismételnék ezt az EEG-t! Az én feltételezésemet nem támasztja alá, de mivel a negatív lelet az epilepszia lehetőségét nem zárja ki, az egyszeri vizsgálat nem tekinthető megnyugtatónak. Az epilepsziás agyi elektromos tevékenység ugyanúgy paroxysmalis jelenség, mint a klinikai roham. Valójában nem vagyok meggyőződve a helyes diagnózisról...

- Természetesen, doktor úr, azonnal intézkedem. Ugye a hatos kórteremben fekszik a betege? Egy órán belül viszem önnek az újabb EEG-t, megfelelő így?

- Köszönöm, Florence. A délelőtti nagyvizitig szeretném tisztázni az esetet, hogy referálhassak Viti főorvos úrnak.

A nagyvizit után Asaki Kimura félrehívta Conti doktort.

- Mondd csak, Paolo, neked mi a véleményed Marcella feledékenységről? Tudom, barátok vagytok. Ma reggel is az egyik betegénél, akinek az összes leletei és vizsgálatai egyértelművé tették a diagnózis szerinti meningitiszt, leállította a Vibromicin-kezelést. Sőt a nővérnek utasításba adta, hogy az infúziót is szüntesse meg. Még szerencse, hogy Natale Borelli szólt nekem, s én azonnal kiadtam a megfelelő utasítást. Persze nem tudom, hogy Vitinek szóljak-e, vagy Marcellával beszéljek. Arra gondoltam, hogy te talán könnyebben szót értesz a kolléganőnkkel.

Conti doktor meglepetésében szólni sem tudott. Aztán halkán csak annyit mondott Asakinak:

- Nézd, mindenkivel megesik, hogy hibázik, de azt nem hiszem el Marcelláról, hogy egy megállapított betegséget nem kezel. Ez már orvostikai kérdés... - Majd kis szünet után folytatta: - Kérlek, ne szólj senkinek, megpróbálom én elintézni. De a dolog felől gondolkozni akarok, s főként megnézni a kórlapot, ha nem haragszol, Itt valami baj van...

- Méghozzá nagy baj - vágott a mondat közepébe Asaki Kimura. - Egyébként most hallottam, hogy Marcella újabban kezd egyre dekoncentráltabb lenni... Úgy látszik, a lalibelai események megviselték, az a bájos, aranyos Natale mesélte nekem.

- No jó! Ha egy mód van rá, a nővér ne kérdőjelezze meg az orvos diagnózisát - robbant ki Paolo. - Bocsáss meg, Asaki, nem téged akartalak megbántani - mondta egy másodpercnyi szünet után. - Ha megengeded, most utánanézek az egész ügynek.

Conti doktor először meggyőződött Asaki állításáról, s magában megállapította, hogy a japán kollégának igaza volt. Aztán bement Marcella szobájába, ahol az orvosnő az asztalnál ült, s kezébe hajtotta a fejét.

- Drága Marcella, ez mindenkivel megtörténhet, kérlek ne aggódj...

- Ugyan, Paolo, te is tudod, hogy ez nem az első esetem itt... Kérlek, ne vigasztalj! Elfelejttem a dolgokat és összezavarom! Már Enzo is olyan furán viselkedik velem... állandóan nyugtat, azzal a szöveggel, hogy meggyógyulok majd. De mondd, Paolo, miből... miből gyógyulok meg? Semmi bajom nincs, csak... elfelejttem... összekeverem... - Aztán felzokogott Marcella, s Conti kirohant a nővérszobába egy csésze teáért. Elhatározta, hogy utánajár ennek az egésznek, mert egyre erősebb lett benne a gyanú, hogy Marcella nem beteg, hanem valaki vagy valakik beteggé akarják tenni. Első lépésként - döntötte el -, összes betegeinél átvizsgálja a kórlapot, s megbeszéli vele. Benne megbízik, s tudja, hogy segíteni akar neki. Ezt nem végezheti el Enzo, mert mint férj, talán nem elég tárgyilagos...

Conti doktor Marcella betegeinek minden leletét átnézte. Ellenőrizte a kezelési módot,

a gyógyszeradagolást és a vizsgálati kiírásokat. Egyetlen beteg kivételével, akiről Asaki Kimura is beszélt, mindent rendben talált. Késő délutánra végzett, s Marcellát már nem találta az osztályon. Igaz, hogy ma ő az ügyeletes, de vele marad, nehogy éjszaka bármi újabb zavar történjen. Kiment a folyosóra, megnézte a beosztásokat, s látta, hogy Viti főorvos szobájában ég a lámpa. Bekopogtatott.

- Zavarhatlak egy kis időre? - Belépett.

- Hogyne, Paolo. Gondolom, Marcella újabb ügyéről, de mondhatnám, azt is... feledékenységéről akarsz beszélni velem. Sajnálatos dolog, engem is megrázott, s mint tudod, nem az első eset. Lehet, hogy felmentetem az itteni munkája alól, és visszaküldöm Rómába, jobb lenne, ha ott kezelnék...

- De Enzo! Mivel? Hiszen nem beteg a feleséged!!!

- Ugyan, ugyan, Paolo! Te is tudod, hogy a feledékenység ilyen fokon valamit takar... Soroljam neked az ideggyógyászati tüneteket és a diagnózisokat?

- Nem, nem. - Paolo sóhajtott, tudta, hogy főnökének igaza van. Ha az asszony állapota rosszabbra fordul, kénytelen lesz a főorvos új ideggyógyászt kérni a WHO-tól, hiszen már úgy megnőtt a betegek száma, hogy lassan ki sem látszanak a munkából.

- Ma éjszaka - kezdte Viti - a feleségem ügyeletes, de én is itt maradok az osztályon, nehogy valami... - Nem fejezte be a mondatot.

Conti doktor eldöntötte, hogy hazamegy. Előtte vacsorázik az étteremben, aztán majd otthon olvas. Minek maradjon ő is az osztályon, ha Enzo vigyáz a feleségére?

Már jóval elmúlt éjfél, a funkcionális idegosztályon a betegek aludtak, csak Kalea nővér és a Viti házaspár volt fenn.

- Drágám - fordult Enzo a feleségéhez -, próbálj egy kicsit lazítani, aludj el.

- Nem tudok! Állandóan megpróbálom visszaidézni, miért változtattam meg a...

- Ugyan, hagyd ezt most! Próbáld elengedni magad. Vagy tudod mit, gyere át az én szobámba, ott beszéljünk.

- Feküdj le ide a kanapéra - átölelte Marcella vállát -, és hunyd be a szemed. Aludj, aludj, gondold vissza, milyen jól éltünk Rómában, s nemsokára ismét ott fogsz járni... aludj, aludj - szólt egyre monotonabb hangon Viti doktor.

- Jézusom, Enzo - suttogta Marcella -, csak nem akarsz engem is hipnotizálni?

A választ az asszony már nem hallotta, mert mély álomba merült.

- Vizsgáld felül reggel a diagnózisaidat... meglátod, elfelejtettél valamit... a gyógyszereket rossz sorrendben adagoltad... - Egyre szaggatottabbá vált Viti doktor hangja. - Marcella, Marcella, gondold a gyerekkorodra, kislány vagy, iskolába jársz...

Majd mintegy tíz perc múlva otthagyta az álomba merült asszonyt, bezárta a szobáját kulcsra, és átment Natale Borelli lakásába. De előtte óvatosan körülnézett, nem kívánt senkivel sem találkozni...

Az izgalom, az önfeledt szeretkezés Enzo számára mindent pótol. Érezte, hogy a lány bűvöletben tartja, s képtelen szabadulni erős vonzásától. Aztán egymás karjaiban már a jövőről ábrándoztak.

- Nézd, Enzo, neked kellene erélyesebbnek lenned. Az az okvetetlenkedő Conti doktor mindenbe beleártja magát. Ma este is láttam, hogy Marcella betegeinek kórlapját vizsgálta. Szóval valahogy neked, mint főorvosnak, le kellene szerelned! Még a végén bajt kavarsz nekünk.

- Ugyan, drága kis Natalém! Bizzál bennem, látod, megszabadítottalak a főnővértől is.

Most már csak az én beosztottam vagy. - Ismét forrón ölelte át a csodálatos testet. - Meglátod, mindent elrendezek, de legyél egy kis türelemmel. Ha meggyorsítanám az eseményeket, az feltűnő lenne... De bízd rám magad! Meglátod, a feleségem lesz!

- Jó, jó - zsörtölődött a lány -, de mikor? Meddig áll még az utamban a kedves kis hitvesed, akivel még most is úgy bánasz, mint a hímes tojással!

- Natale! Nem vagy igazságos velem! Képzeld el, az egész kórház arról beszélne, hogy én elüldöztem Marcellát... Így pedig előbb-utóbb, az igazgatónkat is beleértve, mindenki egyetért majd azzal, hogy vissza kell mennie Európába, vagyis Rómába. Aztán várunk egy darabig és beadom a válópert... De lehet, hogy erre nem is kerül sor! - Arcára a torz vigyor ült ki. - Ha nem tudnád, Rómában gyakorlatilag nem lehet elválni... Én egészen más megoldást, jobbat találtam ki!...

Reggel hat órakor, amikor Marcella felébredt, frissnek érezte magát és nem emlékezett a hipnózisra. Mindössze annyi maradt meg benne, hogy hosszú idő után először aludt nyugodtan, s lidérces álmok sem kísértették. Átment a lakásukra, lezuhanyozott, átöltözött, s visszatért az ideggyógyászatra, ahol a főnővérbe botlott.

- Jól érzi magát, doktornő? - kérdezte Florence kedvesen, s átnyújtotta a laboratóriumi leleteket. - Az ön két betegének is elkészült a teljes vérképe és a vérsüllyedése, odateszem a kórlapjukba az adatokat.

- Köszönöm, Florence, azonnal megkezdem a reggeli kisvizitet. Ki van ma beosztva hozzám?

- Natale Borelli nővér, ha ugyan lesz ideje...

- Bocsásson meg, nem értettem, hogyhogya ha lesz ideje?

- Hát úgy, doktornő - Florence arca elkomorult - hogy Natale a főorvos úr mellett dolgozik máától fogva, s helyette a belgyógyászatról kapunk segítséget.

- Micsoda? Ezt nem értem. Enzónak miért kell egy külön nővér? - Aztán csak ment tovább a kórtermek felé...

Marie életében összefolytak a napok és az órák. Dadus szigorúan őrizte, s ha elment vásárolni, úgy összekötözte, hogy a lány legnagyobb igyekezete ellenére sem tudott szabadulni a kötelektől. Mintha Csupi is átérezte volna Marie elkeseredését, gyakorta odavánszorgott a lányhoz, s immár nem vicsorgott rá, hanem időnként nyelvvel megnyalogatta karját, lábát. Marie most is egyedül volt a konyhában, s a nap éppen csak bekandikált a vastag fatáblák között. Mert Dadus óvatos volt, mikor elment, mindent bezárt, szinte még a levegőt is sajnálta a lánytól. Marie ezerszer végiggondolta szökési terveit, aztán mind-mind elvetette reménytelenségük miatt. Röviddel később látta, amint csoszogva, hatalmas batyuval megérkezett őrzője, akiben egy szikrányi emberséget vagy jóindulatot sem tudott felfedezni.

Őrült az asszony, nem kétséges - állapította meg -, s mintha szerelmes lenne a férfiba, úgy ragyog a szeme, ha az ő kincséről beszél. Igaz, ritkán szól, azt is elsősorban magában motyogja, vagy Csupira üvöltözik. Marie a Dadus szemében csak nyűg és teher, s kizárólag azért volt még életben, mert az asszony megígérte a férfinak, hogy vigyáz rá. Marie most is, mint annyiszor az elmúlt napokban, megpróbált valamiféle beszélgetést kezdeményezni.

- Sikerült mindent megvásárolni, Dadus?

- Mi közöd hozzá? Nem vagy elégedett a kosztal? Örülj, hogy még élsz, ne félj, nemsokára megjön az én kincsem, aztán ő elintézi!

- Más lányt is hozott már ide?

- Ne kíváncsiskodj! De megmondom - mosolyodott el a durva vonású, örültséget

kifejező ábrázat -, nem te vagy az első, akire vigyáznom kell. Érte megteszem, olyan édes, aranyos kisfiú volt. Szeretett, szeretett, jobban, mint azt a szemétláda anyját, aki megszökött és elhagyta őt. Igaz - motyogta maga elé -, fizetett a nő, minden hónapban küldte a csekkeket, de szegény drágám akkor is sírt utána... Aztán megnyugodott... én lettem neki a mindene... édes kincsem, csak már jönnél...

Lassú mozdulatokkal az asztalra pakolta a szatyor tartalmát. Egy darab nyers csontot odavetett Csupinak, aki azonnal vicsorogva rávetette magát.

- Dadus, kérem, kérem vegye le a kötelet, most itthon van, egyébként sem akarok megszökni. Mindenem sajog, fáj...

- Na jó, rendben, a szobában sétálhatsz egy kicsit. De ha valami baromság jár abban a tyúk agyadban, megkeserülöd! Vigyáznom kell rád!

- Dadus, itt nincsenek szomszédok? Miért nem jön ide soha senki?

- Na, még csak az kellene! Engem mindenki kerül, még a boltos is csak azért szolgál ki, mert jól megfizetem. - Dörzsölgette a kezeit. - Az én kincsem mindig gondoskodik rólam, annyi pénzt ad, amennyit el sem tudok költeni. A drága kisfiú! Nézz csak ide! - fordult Marie-hoz. Majd a rozoga szekrény felső polcáról levett egy koszos zsebkeendőbe csavart kis csomagot, kinyitotta, s Marie látta, hogy ezer- és százlírások tömkelege van összegyűrve benne. - Látod, ezt mind a kincsemtől kaptam... de küldene ő többet is, hiszen messze él... de sokat keres... fontos ember...

Marie érezte, hogy itt a lehetőség megtudni valamit a férfiről.

- Hol él a Dadus kincse?

- Messze, messze... - révedezett el az asszony. - Afrikában, olyan fekete emberek között... Egyszer kaptam tőle egy fényképet. - Majd egy másik polcra levett egy borítékot, és elsárgult fotót tett a lány elé. - Nézd csak meg, milyen jóképű fiú!

Marie nem ismert rá az elrablójára. A képen a vonások elmosódtak, s a háttérben álló hatalmas őserdei fák beárnyékolták a férfi arcát. Aztán még alaposabban vizsgálni kezdte, de sokra nem jutott.

- Hol él Afrikában?

- Olyan fekete országban.

- Mit csinál ott? - próbált tovább puhatolózni Marie.

- Irodában ül, fehér ingben, fehér ruhában, fontos ember... igen fontos. De hát mit tudsz te erről?

- Milyen irodában dolgozik?

- Hát azt nem is tudom pontosan... de mit okvetetlenkedsz?! - csattant Dadus hangja.

- Elégedj meg annyival, hogy örülhetsz, ha ilyen férfi érted jön! Olyan, mint egy királyfi! Szegénykém... csak nem egészen úgy sikerült neki... az a szemét orvos... nem adta meg a papírt... de egyszer azon is bosszút áll majd...

Marie képtelen volt összerakni a zavaros mondatokat. Látszott az asszonyon, hogy gondolatai ugrándoznak, és mellőzik a rendszert. Mintha a múlt és a jelen keveredne. A lány nem tudta, mi a valóság, s mi a zavarodott elme szüleménye. Abban biztos volt, hogy Dadus féleszű, s az örütség jelei lépten-nyomon kiütözköznek szavaiból és cselekedeteiből. Marie szerint talán csak akkor villant meg az értelem jele mondataiban, amikor sóhajtozva ábrándozott a régi időkről, amikor még karjaiban gyerekként ölelgette a férfit...

- Úgy szeretnék egy kicsit kimenni sétálni, Dadus! Este nem mehetnék ki a ház körül öt percre, nem fogok kiabálni, ígérem! Ígérem!

- Na és, ha kiabálsz? Itt aztán senki nem hallja meg. Felém sem jön soha senki, félnek tőlem... boszorkánynak tartanak a falusiak - nevetett fél kísértetiesen. - De ne törd a buta fejed, nem engedlek ki akkor sem, mert a kincsemnek megígértem!

Szétörte az üzletből hozott spagettit és beledobta a forró vízbe. Aztán salátát aprított fel, megmosta, s az asztalra tette.

Marie kedveskedve szólt:

- Nem kellene egy kis olajat vagy ecetet ráönteni?

- Még egy szót szólsz, és ismét összekötözlek! Mióta képzeled, hogy te vagy itt az úr? Örülj, hogy zabálhatsz! Ezt is csak neki köszönheted!

A lány megszeppenve csöndben maradt, s ismét azt érezte, hogy innen soha nem szabadul ki. Szeméből lassan potyogni kezdtek a könnyek. A rozoga sámlin ülve, kezét tördelve rájött, hogy jobb, ha a Dadust nem ingerli. Az asszony, mint az örültek általában, kiszámíthatatlan, s Marie nem tudta, melyik mondatával mit vált ki belőle. Aztán ismét feltámadt benne az életöszton és újabb terveket kovácsolt, hogyan szökhetne meg...

Ez a szoba megfelelő lesz - gondolta Simone -, hiszen úgylát csak átmenetileg lakunk majd itt. A szőke hajú, feltűnően karcsú asszony egyre-másra vette ki a ruhákat a nagy utazótáskából, és közben férjéhez fordult.

- Ugye, Marty, néhány napon belül kapunk megfelelő lakást? Megígérted.

- Persze, szívem, ne idegeskedj. A FAO-tól azért vállaltam el ezt a fél évre szóló megbízást, mert te, drága Simone, látni akartad Afrikát. Én már az egész világot bejártam. Dolgoztam Dél-Amerikában közel tíz esztendeig, a többi országról nem is beszélve. De hát sajnos, az idő eljárt felettem. Még most sem tudom hinni, hogy a feleségem lettél. - Magához ölelte a karcsú testet. - Miért kötötted az életedet egy ilyen öregedő férfihoz? Csak nehogy megbánd egyszer!... De meglátod, tejből-vajból foglak fürdetni, s ha itt elvégzem a feladatom, visszamegyünk Rómába, és ott vásárolok neked egy tengerparti villát!

Simone merengve nézte férjét, aki jókora pocakot eresztett, s a vonásain már látszott, hogy közeledik a hatvanhoz. A fiatalasszony az esküvőjük előtti napon töltötte be a huszonharmadik évét, s úgy érezte, hogy Marty lánykérése élete legnagyobb szerencséje volt. A mostohaanyja már tizennégy éves korában férfiakat csalogatott az ágyába, később pedig az utcára küldte megkeresni a napi kenyeret. Simone lelke mélyén gyűlölte a férfiakat, ez alól csak a kedves Marty volt kivétel, aki már első találkozásukkor úgy bánt vele, mint egy úrinővel, s nem mint egy prostituálttal. Mikor mostohaanyja megtudta, hogy a dúsgazdag üzletember, farmer elveszi a kis Simonét, ahogy ő nevezte a lányt, majd megpukkadt mérgében. Aztán hosszas alkudozás után - amiről a lány csak később szerzett tudomást - a mostohaanyja kapott Martytól tízmillió lírát, mintegy végkielégítésként, hogy elveszíti jövedelemforrását.

Simonének eszébe jutott az esküvője, amelyet igen szerényen, szűk körben tartottak meg. Marty két barátja volt a tanú, s mostohaanyja is eltekintett az ünnepi ebédétől. De előtte figyelmeztette a lányt:

- Ezt az aranymadarat ki ne engedd a kezedből! Végre olyan életed lesz, amelyet még álmodni sem mertél. Azzal pedig ne törődj - csengtek vissza szavai -, hogy öreg hozzád. Így még jobban imád majd, és elhalmoz minden földi jóval.

Addisi tartózkodásának második napján Marty felmondta az Etióp Hotelben lévő kis szobájukat, és a fiatalasszonyt átköltöztette a Hilton egyik apartmanjába.

- Látod, drágám, megmondtam, mindent megkapsz tőlem - mutatott körbe -, itt

legalább majd kellemesebben eltöltöd a szabadidődet, hiszen nekem már holnap utaznom kell.

- Máris? Hová? Én nem mehetnék veled?

- Sajnos, kicsikém, nem. Asmarába megyek, az fenn van északon. Egy napot ott töltök, aztán terepjáróval átmegyek a WHO most létesített új kórházába, a Menelikbe.

- Ez messze van Asmarától?

- Nem, nem, körülbelül kétszáz kilométerre.

- Egy kórházban milyen üzleti tárgyalásod lehet? - kíváncsiskodott tovább a fiatalasszony.

- Tudod, egy megbízást kaptam... - Marty hirtelen elhallgatott. Nem tudta, mennyit mondjon el a valóságból. - Még Rómából ismerem Enzo Viti ideggyógyászt, aki különleges kezeléseket alkalmaz itt.

- Bocsáss meg, Marty, de neked, mint üzletembernek, mi közöd ehhez?

- Hát ezt nehéz részletezni. Különböző gépeket, felszereléseket fogok odaszállítani, esetleg a déli farmról élelmiszert és még sok minden szóba kerülhet - tért ki az egyenes válasz elől a férfi, aki végül is az igazságot nem fedte fel. - Egyébként a részletek nem is érdekesek. Egy héten belül itthon vagyok, addig legalább megismerkedsz a fővárossal.

A napok múltával Simone megszokta, hogy a délelőtti napsütésben sétáljon egy kicsit, nézegesse az európai szemnek szokatlan kirakatokat, amelyek még a piazzán is egy-egy bódéból kandikáltak ki. A tiszta, ragyogó fényben Addis Abeba főutcáján nyüzsögtek az emberek, de amolyan afrikai módon, az utcagyerekek hada, a leprások, koldusok özöne vette körül. Így aztán eldöntötte, hogy legközelebb Martyval együtt jön a főutca nézelődni. Inkább a Hiltonban úszik és teniszezik, amíg a férje távol van.

Már éppen elindult a következő sarkon lévő Mazdájához, amelyet a második napon vett számára a "férje" - ezt a fontos szót gyakran mondta ki gondolatban is -, amikor az egyik üzlet kirakatában csodálatosan faragott keresztet pillantott meg. Az arany a napfényben szinte ragyogott. Úgy döntött, bemegy és közelebről is megnézi. A keresztet tartva a szemét, fel sem nézett, és az ajtóban összeütközött egy jól öltözött, magas, fekete hajú férfival. Hirtelen nem is tudta, mit mondjon, így a szokás hatalmánál fogva olaszul kért elnézést.

A férfi szívélyesen elmosolyodott és olaszul válaszolt. A tökéletesen tiszta kiejtés meglepte Simonét, a találkozás váratlansága miatt úgy érezte, nem mehet el a férfi mellett szó nélkül. A fiatalember azonban megelőzte Simone gondolatait, s előzékenyen bemutatkozott.

- Carlo Montagna vagyok, segíthetek valamiben? - A fiatal nő enyhén elpirult, s zavartan válaszolt:

- Simone Kellini vagyok, a férjemmel érkeztem a közelmúltban Addisba. Ő most fenn van valahol északon, üzleti úton...

- Én pedig itt dolgozom Addisban, az Alitaliánál - vette át a szót a fiatal férfi.

Közben mindketten érezték helyzetük fonákságát, amint az ajtóban állva beszélgetnek. Simone a keresztre mutatott, s elmagyarázta, hogy azért akar bemenni a boltba, mert megtetszett neki, s láncot is szeretne hozzá vásárolni.

- Nem tanácsolom, hogy itt vegye meg, jöjjön kicsit arrébb, ott tudok egy eredeti lalibelai keresztet árusító üzletet.

Rövid séta után Simone és Carlo Montagna az egyik mellékutcában betért egy kívülről düledező bódének látszó üzletbe. Amint ahogy beléptek, mintha az ezeregyéjszaka kincsei elevenedtek volna meg, briliánsok és arany ékszerek, rubinokkal kirakott keresztet kínáltak magukat. Simone ovális alakú, egyszerűnek tűnő, különleges díszítésű keresztet és láncot

vásárolt.

- Nagyon jól választott, ez a lalibelai kereszt valóban szép - mosolygott a férfi. Közben természetes mozdulattal kikormányozta Simonét az utcára, és meghívta egy kávéra a Genet Hotel bárjába. Az asszony habozott egy pillanatig, aztán féltékenységét elfújta a férfiből áradó kedvesség.

A kávé jó volt, bár az olasz kávé is híres, de az etiópok még erősebbre főzik.

- Ugye tudja - fordult felé Carlo -, hogy a Hararból származó kávé a világ legjobbjai közé tartozik?

Amikor a férfi Simone római munkájáról érdeklődött, az asszony még zavartabbá vált, s csak annyit mondott, hogy egy szállodában dolgozott. Ez így igaz, mert mindig egy helyre vittem a férfiakat - fűzte hozzá magában.

- Ön mióta dolgozik itt a fővárosban?

- Hosszú évek óta - a férfi szeme megvillant -, és gyakorlatilag az egész országot ismerem. Sokat utazom, amikor szabadidőm van és főként ha nincs esős évszak. Északon Asmarában, Akszumban, Lalibelában számtalanszor megfordultam, de jártam a titokzatos harari dzsungelben is. Tudja, kedves Simone - folytatta a férfi -, az itt élő lakosság zöme évszázadok óta éheznek. Az ismétlődő szárazság évente több százezer embert ítél halálra. A legsúlyosabb helyzet általában Gondar és Wolló tartományokban alakul ki, ahova még az ENSZ-esek sem tudják mindig eljuttatni a gabonaszállítmányokat.

- Miért? - Simone égszínkéék szeme kerekre tágult.

- Nagyon egyszerű a magyarázat. A legtöbb településhez nincs út, s a helikopter vagy a repülőgép sem tud mindig leszállni. No meg aztán a különböző törzsi háborúk is évekig szedték a maguk áldozatait.

Még legalább egy órán keresztül mesélt Carlo az etióp életről, amikor elbúcsúztak egymástól.

- Hol laknak, Simone, szállodában, vagy bérelnek lakást?

- A Hiltonban. Így döntött a férjem, mert előreláthatólag csak fél évig maradunk itt, aztán visszamegyünk Rómába.

- Nem zavarná, ha jelentkeznek telefonon, s egyszer meglátogatnám a szállóban? Délután gyakorta lejárók oda úszni vagy teniszezni, itt nincs sok szórakozási lehetőség. Néhány nap múlva felhívom. - A férfi szertartásosan meghajolt. Elköszöntek egymástól és Simone elindította a Mazda motorját.

A szállóban, visszagondolva az elmúlt órákra, kellemes borzongás futott végig rajta, amikor felidézte Carlót.

- Jézusom - sóhajtott fel -, nem akarok a jövőben egyetlen férfira sem gondolni, csak Martyra. Hálás vagyok neki ezért az életért - Körülnézett a luxus-kényelemmel berendezett lakosztályban.

Roberta első ízben hívta meg Luigit vacsorázni a lakására. A főfelügyelő magán is meglepődött, milyen örömet szerzett neki az invitálás. A rendőrségről egyenesen egy virágüzletbe ment, és hatalmas csokor fehérrózsát vásárolt. Kocsijával mintegy tíz perc alatt megérkezett a modern házakkal körülolelt Viale Ostiensére, ahol Róma legszebb templomát, a legnagyobb ókeresztény bazilikát, a híres S. Paolo fuori le Mure épületcsoportját pillantotta meg. Mióta Rómában élt, erre még nem járt, s elgyönyörködött a nagyméretű, ünnepélyességet árasztó remekműben. Roberta a meghíváshoz valóságos kis térképet mellékel, hogy Luigi a legjobban és leggyorsabban érhesse el hozzá. Szerencséjére a

nyugatra néző pálmás parkká alakított tér mellett még parkolóhelyet is talált. Gyors léptekkel elindult a fehér házak felé, amelyek modernségük ellenére jól illeszkedtek az ódon hangulatba.

Az asszony meghitten fogadta, mint régi jó barátot. Fehér, hosszú vászonruha volt rajta. Luiginak azonnal feltűnt a lalibelai kereszt, amely rá volt hímezve.

- Ugye etióp? - A nőre nézett, aki bólintott.

- Ez így stílusos, sőt igyekeztem a vacsorát is etióp módra összeállítani - kedveskedett a vendéglátó.

Luigi körülnézve a barátságos kis lakásban, megállapította, hogy jó ízléssel és egyénien van berendezve. Minden egyes darabon látszott, hogy összehangoltan, értő szemmel válogatták ki. Amikor Robertával megitták az első pohár etióp konyakot, mindketten kissé felengedtek.

- Mikor akarsz vacsorázni, Luigi? Gondolom, napközben nem sokat ehettél. Hallottam a rádióban, hogy a rendőrség képtelen megtalálni a "repülő" gyilkost.

- Én szívesen ennék akár azonnal is, de ne beszéljünk a benti dolgokról, mert elmegy az étvágyam.

Roberta átvezette Salanit az étkezőkonyhába, ahol szépen megterített asztal várta őket. A vacsora szerény volt, de különleges. A híres wot nevű etióp pörköltféléseget tálalta fel az asszony, amelyet lényegesen erősebbre főzött, mint amilyenre az olasz konyha szerint szokásos. Aztán az elmaradhatatlan spagetti következett, háromféle mártással, édességként pedig fagyaltot tálalt Roberta. Végül a kávé következett. A vacsora utáni konyakot a szobában kortyolgatták. Luigi felhagyva az udvarias társalgással, kifakadt:

- Tudod, Roberta, ha nem történik valami csoda, valószínűleg felmentenek az állásomból. A főnököknek bűnbakot kell találniuk, s a legkézenfekvőbb vád, hogy a nyomozást vezető főfelügyelő impotens, mert nem tudja elkapni a gyilkost... Ez a fafej persze én lennék. A főkapitánytól már jócskán kaptam a letolást. Azt is közölte velem, hogy néhány napom van hátra, aztán beadhatom a nyugdíjazási kérelmemet...

- Ez meg hogy lehet? Hiszen te nem vagy öreg!

- Kedvesem, ötvenkét éves vagyok, de ilyen esetben korengedményt adnak. No aztán megnézhetem majd magam! Az egész olyan elkeserítő és lehangoló. Az etióp kollégák is mindent megpróbáltak, de semmi, az égvilágon semmi gyanús momentumot nem fedeztek fel Helga Krüger kinti tartózkodásával kapcsolatban. Külön balszerencse, hogy az egyetlen, akitől talán valami információt kaphattam volna, az édesapja, szívrohamban meghalt. Ilyen az én formám! A vőlegénye sem tudott semmiről...

- Nem lehetne előről kezdeni az egészet?

- Tudod, ezt már háromszor is megpróbáltam, de nem jutottam sehova. További nyomasztó gondom, hogy az a szerencsétlen Marie Biusatti eltűnt. Meggyőződésem szerint a gyilkos elrabolta! Vagy megölte, vagy elrejtette, de képtelenek vagyunk kideríteni a hollétét. Pedig a lány fényképét a létező összes rendőrkapitányságnak, őrsnek, kisebb település előjáróinak is megküldtük... - Kortyolt egyet az illatos konyakból a férfi.

- A televízióban én is láttam a lány fényképét. Nagyon fiatalnak tűnt.

- Hát persze, retusálták a fotót, azonkívül a lány valóban fiatal még. A szülei Ana-Capriból állandóan bombáznak, hogy teremtsen már végre elő a lányukat. Képtelenek megérteni, hogy nem rajtam múlik.

- Mondd csak, Luigi, nem gondoltál arra, hogy egy beosztottadat felvetesd repülőtéri munkára? Az illető észrevétlenül vizsgálódhatna, hátha így valamit megtudnátok...

- Jó zsaru válna belőled, Roberta! Ez megtörtént, az egyik őrmesterem napi nyolc órát kint dolgozik a repülőtér különféle munkaterületein! Egy másik nyomozóm is a helyszínen van, sőt azt is elárulom neked, hogy a szabadidőmből minden nap én is órákat ott töltök! Semmi, de semmi nyom nincs még mindig. Hála az égnek, újabb áldozat sincs. - Luigi sóhajtott. Vonásain látszott, hogy megviselte az elmúlt időszak.

- Van egy ötletem, Luigi! Mi lenne, ha mondjuk egy hétre szabadságra jönnél velem Etiópiába?

- Ugyan, kedves Roberta, hogy képzeled ezt? Megoldatlan gyilkosságsorozatok a vállamon, én pedig menjek el a dzsungelba vadászni?

- Ne gyerekeskedj! Én nem vadászatra vagy üdülésre gondoltam. Csupán arra, hogy esetleg felfedezhető valamilyen összefüggés a római gyilkosságok és a lalibelai kereszttek között. Persze - vált tünődővé az asszony arca -, óriási az az ország, s valóban olyan lenne, mintha tút keresnél a szénakazalban... Bár... de hátha... Ki tudja?... Az is igaz, hogy Addis Abebában meglehetősen nagy az Alitalia kirendeltsége.

- Na és? A mi gyilkosunk Rómában működik és nem Etiópiában! - Egyre ingerültebbé vált a főfelügyelő hangja.

- Ez igaz, de a meggyilkolt lányok személyének kiválasztásában csak valami számunkra ismeretlen tényező vezérelte az elkövetőt. Nem hiszek így és ebben a formában a véletlenben. Emlékezetem szerint Marie Biusattin kívül valamennyi áldozat az Alitaliánál dolgozott, Helga Krüger pedig Etiópiából érkezett a római repülőtérre.

Luigi eltűnődött Roberta szavain.

- Nézd, valójában minden feltevésünk csupán fikció. Nem állíthatok be a főnökömhöz azzal a kéréssel, hogy elutazzék Etiópiába, körülnézni, miután a lányok mellére a gyilkos furcsa alakú keresztet vágott. S ezt mi valószínűsíthetően lalibelai keresztnek gondoljuk. De ezenkívül e távoli országgal semmi kapcsolatot eddig nem fedeztünk fel.

Visszamentek a szalonnak berendezett nappaliba. Mozart Kis éji zenéjét tette fel a lemezjátszóra az asszony, miután kiderült, hogy mindkettőjüknek egyik kedvence. A halk zene szép volt, de Luigi nem tudta átadni magát zsongító hatásának és Roberta szavaira sem figyelt igazán. Még nem ért véget a zenemű, amikor feszengve, érezve a szituáció fonákságát, megszólalt:

- Bocsáss meg, Roberta, de most elmegyek. Köszönöm a vacsorát, remélem, rövidesen megismételjük...

- Nem maradhatnál még egy kicsit?

- Kérlek, ne haragudj, de nem.

- Kedves Luigi! Éjszaka mit akarsz megoldani? Ennek így semmi értelme nincs.

- Tudod, bogarat ültettél egy mondatoddal a fülembe, és így valaminek utána akarok nézni. De ígérem, hogy amint tudok, átszaladok hozzád, az üzletbe.

Enzo kitörő örömmel üdvözölte barátját, Marty Kellenit.

- Gyere, menjünk a szobámba, hozatok sört, tudom, az a kedvenced. Már nagyon vártalak. - Kiszólt Florence főnövének, hogy csak akkor hívják, ha valami sürgős feladat adódik, mert régi barátjával kíván beszélgetni.

- Ugye, Enzo, mindent előkészítéssel a megbeszélés szerint, és utazhat a két ember? Hoztam a repülőjegyeket és az útleveleket! Tudod, az idő nagyon sürget bennünket, így is egy hét késésben vagyunk.

- Igazad van, Marty, de biztonságra törekedtem és még három plusz kezelést kapott

tőlem Matteo és Zenebe. De az utánpótlás is meglesz. Kérésed szerint a következő páciens Aline, egy fiatal lány, s még két másik férfi is szóba jöhet. Nem akarlak aprólékos orvosi kérdésekkel terhelni, de nagyon körültekintően kell eljárnom.

- Enzo, te mindig is megbízható voltál! Ugye, nem bántad meg ezt a kétéves szerződést a Menelik Kórházzal? Egyébként a pénzed felét átutaltattam római bankszámládra, s ha sikerül az akció, a másik felét is megkapod. Gondolom, a hétszázmillió líra, amiben megállapodtunk, megfelelő lesz.

- Hát egy kicsit emelhetnél volna, Marty, mert igen sokat vesződtem a két beteggel, meg hát a kockázatom sem kevés.

- Ennyiben állapodtam meg a braziliai főnökkel. De ha gondolod, a következő esetben megváltoztathatod a tarifát, sőt ha minden a terv szerint alakul, megpróbálom a második részletet emelni. Erre most nem tudok választ adni. Végül is tudják a feladatukat?

- Jaj, Marty, ez nem ilyen egyszerű! Magukkal visznek az útra egy miniatűr arany lalibelai keresztet, s amikor akcióba lépnek, az illetőnek ezt kell felmutatnia előttük, s ők azonnal engedelmessé válnak.

- Ugye hipnózissal érted ezt el?

- Ennél azért összetettebb, sokrétűbb volt a feladatom. Mindkettőnél megállapítottam a skizofréniát, majd gyógyszeres kezelés helyett egy kisebb műtéti beavatkozást végeztem el rajtuk. Kezdetben mindketten elég passzívan viselkedtek, aztán agressziós megnyilvánulások léptek fel magatartásukban. Ezt én még fokoztam is. Valójában a skizofrénia negativizmusának sajátos formáját kezdtem kialakítani náluk.

- Ez mit jelent?

- A beteg annak ellenkezőjét cselekszi, mint ami az adott szituációban várható volna. Ez az úgynevezett motoros ellentmondás. Ennek az a lényege, hogy időnként teljesen logikátlan válaszokat adnak, illogikus cselekedeteket hajtanak végre.

- Ezt nem értem. Ha ez valóban így van, hogyan tudod majd befolyásolni őket, amikor majd az én emberem parancsának kell engedelmessé válniuk? Miként fogják végrehajtani a nagyfőnök utasítását?

- Marty, remélem bízol bennem! A négyszemközti hipnózis-terápiával mindent megoldok. Ne félj. Fáradságot nem kímélve nap mint nap beléjük tápláltam, amit kellett. Szerencse, hogy az összes tudnivalókat jó időben közölted velem. Ki viszi őket Brazíliába?

- Holnap reggel érkezik Asmarába a nagyfőnök egyik gorillája, vele megy a két páciens. Természetesen Asmaráig én viszem őket, onnan pedig repülőgéppel mennek tovább. Nagyon bízom benne, hogy nem lesz semmiféle komplikáció. Új nevüket is megtanítottad nekik?

- Hogyne! Megfelelő gyógyszereket is készítek az útra, ha szükség lenne rájuk. De nem hiszem, hogy erre sor kerülne. Az egész ügy, ahogy én számoltam, utazással együtt négy nap alatt lebonyolódik. Jól mondom, ugye? Csak még azt nem tudom, ha a hipnózis hatása megszűnik, mit csinálnak Brazíliában a két férfival?

- Hát... hát... okvetlenül tudni akarod, Enzo?

- Nem, azt hiszem, nem, van fantáziám. De ugye nem marad semmi nyom?...

- Mit képzelsz? Mindenkinek az az érdeke, hogy nyomtalanul eltűnjenek, erről pedig a nagyfőnök gondoskodik.

- Nézd, Marty, számomra kísérletként is érdekes e gyógymód, nem szólva az érte járó összegről. Azt az egyet nem értem, hogy miért beteg embereket választ a főnök

bérgyilkosnak? Nem talál Brazíliában megfelelő személyeket?

- Hát nézd csak. Szerinte ez így biztonságosabb! A te pácienseid nem beszélnek értelmesen akkor sem, ha mondjuk lebuknának. Ki hinne nekik? Így a kockázat minimálisra csökken. Persze csak akkor, ha a módszered beválik. De remélem, ezt jól átgondoltad, Enzo.

- Nem vagyok kezdő! Azonkívül a pénzre is szükségem van, jobban, mint valaha. Nagyszabású terveim vannak...

A mondat befejezése előtt nyílt az ajtó, és Natale lépett be.

- Enzo, szeretnék... - Ekkor vette észre Martyt. - Bocsánat, főorvos úr - váltott át a hivatalos hangra.

- Gyere csak, Natale, Marty Kelleni a legjobb barátom, előtte nincs titkom! - Bizalmasan átölelte a nővért. A kölcsönös bemutatkozás után a lány úgy érezte, jobb, ha távozik, ezért csak annyit mondott:

- Ha majd ráérsz, visszajövök. Florence megint szemtelenkedik velem.

- Jól van, kedvesem, Martyt átkísérem a szállására, utána megkereslek.

- Milyen mesebeli nő! Ez az alak! Te jó ég, Enzo, csak nem zúgtál bele? Tudomásom szerint Marcella itt dolgozik veled. Egy feleségnek időnként sasszeme van.

- Mít érdekel ez engem? Ne félj, drága barátom, már erre is találtam megoldást. - Enzo szeme felcsillant. - Tudod, szegény kis hitvesem egyre feledékenyebb lesz... Az osztályon mindenki erről beszél, s lassan engem is sajnálni fognak, hogy az ő orvosi mulasztásait nekem kell helyrehoznom. Aztán őt is kezelem...

- Csak nem hipnózissal?

- De igen, csak más előjellel, mint a te pasasaidat...

- Te tudod, mit csinálsz, de nehogy meggondolatlan lépéseket tégy! A főnöknek még legalább hat-nyolc emberre lesz szüksége. Persze ez még a jövő zenéje. Egyébként nem tudtalak értesíteni, de megnősültem. Egy csinos, huszonhárom éves prostituáltat vettem el. Rómában ismerkedtünk meg.

- Megörültél, Marty? Mindig azt mondogattad nekem, hogy a feleség gúzsba köti az embert. Vén fejjel te is megbolondultál? No és mindennek a teteje, hogy prosti...

- Nem értesz te a női lélekhez! Simone hálás nekem, hogy megszabadítottam attól az élettől. Így minden gondolatomat lesi, nem tesz semmi ellenvetést soha, igaz, még friss házások vagyunk. De én jólétet nyújtok neki, ő pedig olyan az ágyban, mint egy csoda. Egyetlen nővel sem éreztem így magam! Miután annyi a pénzem, mint a pelyva, megengedhettem magamnak, hogy fiatal nőt vigyek az ágyamba...

- Te tudod, Marty, gratulálok a házasságodhoz. Gondolom, szép a feleséged.

- Igen, szép, de nem túl okos... Ilyet kerestem. Üzleti ügyeimről fogalma sincs, s nem is szándékozom beavatni. De most menjünk a vendégszobába, pihennék egy órát, aztán megkeresem Marcellát, rendben?

- Este a mi lakásunkban várunk vacsorára, megbeszéltem a feleségemmel. Jó lesz így?

- Hogyne! Reggel pedig indulás előtt még egyszer elmondod részletesen a teendőket. Jól készítsd fel a két távozót. Gondolom, a kórházból zárójelentést is adsz, bár erre nem lesz szükség... remélem.

A Viti házaspárnál a vacsora kellemes, bár konvencionálisan formális, üres beszélgetéssel telt el. Marcella egy alkalommal Rómában már találkozott Marty Kellenivel, akivel a férjének valami üzleti kapcsolata volt. A részletekről annak idején hiába faggatta Enzót, az nem mondott semmit. Csak annyit közölt, hogy barátja Dél-Amerikában él, olasz

származású, s ők még régen, gyerekkoruktól kezdve ismerik egymást, noha a korkülönbség számottevő közöttük. Legalább tíz év - állapította meg most is magában Marcella, aki örült ugyan a vendégnek, mert változatosságot hozott a monotóniába, ám elképzelni sem tudta, hogy a férfi mi járatban van. A vacsora vége felé az ütötte meg a fülét, amíg a konyhából hideg ambót hozott, hogy Marty közölte a férjével, reggel öt órakor kíván indulni a két beteggel együtt...

Amikor a házaspár egyedül maradt, Marcella nem tudta fékezni kíváncsiságát, s megkérdezte:

- Mondd csak, Enzo, milyen két betegről beszélt a barátod?

- Marty Asmarába megy vissza, s megígérte, hogy a két gyógyultunkat, Matteo Carellit és Zenebét is elviszi. Az igazgatóknak is bejelentettem.

- De Enzo! Nem hiszem, hogy a két férfi már gyógyult lenne! Egyébként a skizofrénia nem...

- No kedvesem, elég! Majd ha téged neveznek ki a funkcionális idegosztály vezetőjévé, akkor eldöntheted, hogy kit és miért engedsz haza. Addig is azt tanácsolom, inkább törődj a saját betegeiddel, s próbálj a dekoncentráltágodon és a feledékenységeden úrrá lenni.

Marcella belátta, hogy férjének és főnökének igaza van, ezért szó nélkül bement a fürdőszobába.

Roberta másodszor olvasta el a hivatalos levelet:

"Luigi Salani főfelügyelőt korengedménnyel azonnali hatállyal nyugdíjazom. A hivatalos papírok elintézéséig munkája alól felmentem. Benetto Randelli rendőrkapitány."

Az asszony letette a papírt. A konyhából hozott egy üveg francia konyakot, s mindkettőjüknek töltött.

- Megértem, Luigi, hogy kiborultál - szólalt meg kis idő múlva -, de kérlek, próbáld könnyedebben felfogni az egészet. Megkapod a pénzed, utazhatsz, amire mindig is vágyódtál, lesz szabadidőd bőven...

- Ne folytasd, Roberta! Nagyon jólesnek vigasztaló szavaid, de te is tudod, hogy engem most bűnbaknak használnak fel. Mert nemcsak az én embereim, hanem az Alitalia nyomozói sem értek el eredményt. A fáma szerint még néhány magándetektív is be volt avatva, de éppen úgy nem mentek semmire, mint én.

- Tudod mit, Luigi? Van egy elképzelésem, hátha megtetszik neked is. A jövő hónapban elmegyek Etiópiába. Gyere el velem! Csupán egy hétig akarok ott maradni, hogy megszervezzem a további áruszállítást az üzletembe. Igazán... gyere velem! - Megsimogatta a férfi karját. - Hátha éppen ott találod meg...

- Ugyan már, kedvesem! Ha itt Rómában nem tudom elcsípni a repülő gyilkost, akkor semmi reményem nem lehet rá Afrikában! Nem megyek sehova, nem kívánok utazgatni, amikor kirúgtak az állásomból...

Az asszony látta, hogy ebben a helyzetben képtelen lenne a férfit bármire rábeszélni. Idő kell, amíg megnyugszik, könyvelte el magában és megkérdezte:

- Van kedved elmenni vacsorázni, vagy inkább itthon üssek össze valamit?

- Maradjunk itt, ne haragudj rám, de most még emberek közé sem kívánkozom. Ugye megértesz?

Aline, mikor Marcella délután bement hozzá a kórterembe, szinte rohamot kapott,

ahogy meglátta a kezelőorvosát. Torkaszakadtából kiabálni kezdett.

- Doktornő, doktornő, menjen innen! Rám hozza a rossz szellemet! Haza akarok menni, a dzsuzsu majd meggyógyít!

Viti doktornő látta, hogy betegénél a skizofrénia parafrénia lépett fel, amely aktivitás-fokozódással jelentkező téveszmét takar. Azonnal le kell szedálni - határozta el az orvosnő -, holnap pedig megkezdí a sokk-kezelést. De előtte beszélnie kell Enzóval, hogy mint főorvos, egyetért-e vele.

Kirohant a szobából és egy dupla adag Seduxen injekciót hozott magával. Képtelen volt azonban a betegnek beadni, mert Aline, amikor visszajött a doktornő, még hangosabban és artikulálatlan hangon üvöltött.

- Megölnék itt! Megölnék itt!...

Florence főnővér sietett a segítségére.

- Bocsásson meg kérem, hogy beleszólok a munkájába, de azt hiszem, szerencsésebb lenne, ha ön most kimenne a kórteremből, és beadnám én az injekciót. El sem tudom képzelni, miért őrjöng Aline, ha meglátja önt. Eddig a kórlap szerint a betegnél ilyen erős roham nem volt.

Marcella a folyosón rágyújtott egy cigarettára. Leült az egyik padra, s azon tűnődött, mit tegyen. Egyszerűen képtelen volt megérteni, mi történt a betegével.

- Milyen sápadt, doktornő! - Megállt előtte Natale nővér. - Segíthetek valamiben?

- Köszönöm, nem. Vagyis abban igen, hogy békén hagyja a férjemet! Az egész kórházban suttoznak magukról. Ne gondolja, kedves Natale, hogy ezt szó nélkül hagyom. Holnap Powers igazgató úrtól kihallgatást kérek. Nem tűröm tovább. Mégiscsak lehetetlen helyzet, hogy a férjem összeszúrja a levelet egy beosztottjával, még akkor is, ha olyan szép, mint maga.

- Nekem az a tanácsom, kedves doktornő - felelt vissza hangjában maró gúnnyal Natale -, hogy talán inkább a betegeit kellene jobban ellátnia. A délelőtti laboratóriumi leleteket sem vitte el a nővérszobából, pedig én a maga polcára tettem. Az előbb láttam, hogy még mindig ott hevernek. Pedig soron kívül kért két vérvizsgálatot...

Marcella megbabonázottan nézett Nataléra. Úristen! - gondolta magában. - Lehet, hogy a délelőtti nagyvizitre nem készítettem elő a leleteket? De akkor Enzo miért nem szólt? Csak nem kezd kialakulni üldözési mániám? Vagy ennyire féltékeny lennék erre a fekete Vénuszra? No nem! Ez így nem mehet tovább, össze kell szedni magam. Aztán a nővérhez fordult.

- Köszönöm Natale, hogy szólt, majd bemegyek a leletekért, egyik sem olyan fontos - tette hozzá kesernyés hangon.

Ahogy a folyosón szobája felé tartott, rohanva jött szembe vele Clara Recci, akivel a lalibelai kirándulása óta igen jó barátságba kerültek.

- Marcella, egy délelőtt műtött betegünk sokkos állapotba került! Piazza doktor megkért, gyere át a sebészetre, valószínűleg valami idegrendszeri zavar támadt nála.

- Persze, jövök.

A másik épületben, a sebészeten, Clara a hármaskórterembe kísérte Marcellát. Két nőbeteg feküdt a négyágyas szobában.

- Az egyiket tegnap műtötték hasfali sérvvel, a másikat ma délelőtt én operáltam epekővel.

Marcella megfogta a beteg pulzusát, megnézte a pupilláját, majd látta, hogy a frissen

operált testen időnként egy-egy apró rángás fut keresztül. A fiatal lány a fejéhez kapott.

- Jaj, jaj, nagyon fáj, mindenem fáj!

Marcella széket húzott a beteg ágya mellé.

- Clara, várjunk egy ideig, így semmit nem tudok megállapítani. Mindenesetre adass infúziót, hogy a sokkból kihúzzuk! De nem tetszenek a rángások, sok minden lehet az oka...

- Mi legyen az infúzióban?

- Javasolnék Seduxent, B6-ot és alapnak Ringer oldatot.

Pillanatokon belül hozta a nővér és Clara bekötötte a beteg vénájába a kombinált oldatot. Közben ideggyógyász kolléganője, aki figyelte a lány légzését s időnként a pulzusát, arra gondolt, hogy sürgősen EEG-vizsgálatot kellene végezni, de mivel műtét után még járóképtelen, egyelőre megoldhatatlan.

Ahogy az infúzió kezdett hatni, mintha a lány testén átfutó rángások csökkentek volna. Viti doktornő Clarához fordult.

- Tudod, nagyon nehéz ilyen esetben bármilyen ideggyógyászati diagnózist megállapítani egy frissen műtött betegnél. Arra gondolok, hogy ma, ha szükséges, adjatok még egyszer ilyen kombinált infúziót. Holnap reggel átjövök, újból megvizsgálom. Bízom benne, hogy csupán a műtét utáni sokk lépett fel. Pontos diagnózist ma nem tudok felállítani.

A két orvosnő még legalább negyedóráig figyelte a beteget. Látták, hogy a rángások megszűnnek, s a lány elaludt.

- Gyere be egy kicsit hozzám, Marcella, igyunk meg együtt egy kávé vagy teát.

- Szívesen. Tudod, Clara, néha olyan egyedül érzem magam itt a kórházban. Egészen más volt Rómában. Ahogy múlik az idő, egyre nehezebben viselem el ezt az afrikai bezártságot. Már többször eszembe jutott, talán nagy hiba volt itt vállalni munkát.

- Ugyan, Marcella, ott van neked Enzo! Hiszen a férjeddal jöttél, nem vagy egyedül! Nézd meg, az én helyzetem mennyivel nehezebb. Egyedül élek itt is, s ha időnként nem vennék részt egy-egy kiránduláson, megőrülnék.

- Mondd csak, Clara, Flavio Piazzi nem enyhít a magányodon? - kérdezte meleg hangon Marcella.

- Hát ez fogas kérdés. Te is tudod, hogy Flavio minden nőt lefektetett, aki az útjába került. Az utolsó lángoló kapcsolata, ahogy pletykálják, a "fekete Vénusz" volt. De ő aztán átpártolt máshoz. Flavio engem is kerülget és tenné a szépet, ha én hagynám.

- Nem tetszik neked a főnököd?

- De, nagyon. Csak éppen nem kívánok beállni a sorba, és csupán egy lenni a sok között. Ezért nem engedem őt közel magamhoz. Neked bevallom őszintén, ha úgy adódna, szívesen feleségül mennék hozzá.

- Clara! Hát akkor fél kell kötnöd a fehérneműdet, mert Flavio nem férjtípus. Igaz, nem hiszek abban, hogy bármely férfi hűséges lenne egy életen át a feleségéhez. Tudod, Enzo is csapja a szelet Natale Borelli nővérnek. Én abban reménykedem, hogy mindez elmúlik magától, mert a nővér is tisztában lehet azzal, hogy nálunk nem szokás válni. Egyébként is, mostanában olyan dekoncentrált vagyok és állandóan elfelejtek dolgokat. Ez pedig jobban aggaszt minden egyébnél, nem érek rá féltékenykedni.

- Ezt meg hogy érted?

- Neked őszintén elmondom, időnként elcserélem a kórlapokon a kiírásokat, vagy nem írom fel a teljes diagnózist, esetleg a gyógyszerelést keverem össze...

- Mióta tart ez?

- Nem régen...

- Tud erről Enzo? Ha igen, mit tanácsol?

- Csak annyit közölt velem, hogy jobban figyeljek a munkámra. Pedig hidd el, azelőtt ilyen nem fordult elő velem. Egyébként is újabban szakmai kérdésekről is sokat vitatkozunk, nem nagyon érték egyet a hipnózissal. Valami furcsa, megmagyarázhatatlan félelmet érzek... Pedig tudom, szakkönyvekben olvastam is, hogy a hipnózisnak, mint gyógymódnak a jelentősége világszerte egyre növekszik. Csakhogy Enzo valahogy másként csinálja...

Nem tudta befejezni a mondatot, mert az egyik nővér jött be.

- Recci doktornő, a főorvos úr kéreti, mosakodjon be. Hoztak egy beteget, soron kívül kell megoperálni. Átszakadt hashártyagyulladás a diagnózis.

- Bocsáss meg Marcella, rohannom kell, itt minden másodperc számít. De egyik este beszélgettünk. - Clara kifelé indult a szobából.

Viti doktornő az idegosztályon azonnal Enzo-ba botlott.

- Hallom drágám...

- Ne! Most ne tolj le. Éppen elég megemésztetem mindezt!

- Gyere be a szobámba, lazíts egy kicsit.

- Nem tudok! Asaki Kimurával megbeszéltem, hogy megmutatja az új komputer-tomográfot működés közben. Asaki olyan kitűnő diagnosztá, s amellet a műszerekhez is úgy ért, hogy minden csodálatom az övé! Holnap az egyik betegemnél, akinél feltételezésem szerint skizofrén katatonia áll fenn, szeretném elvégeztetni a komputer-tomográfiás vizsgálatot. Betegem mozgásában egyértelműen zavarokat észleltek, de tudod, Enzo, Asakinak is az a véleménye, hogy az új masina sokat segíthet a helyes diagnózis meghatározásában. Egyébként is az ideggyógyászatban sok a fehér folt, amivel nem tudunk mit kezdeni... Vacsoránál találkozunk? Otthon eszünk, vagy az étteremben?

- Felhozatom a lakásunkra, jó lenne ismét együtt lenni. - A főorvos átölelte feleségét, s Marcella ellágyult a mozdulattól.

Asaki Kimura már várta Marcellát. Beállította a műszert, amely a színes televízió képernyőjéhez hasonló monitorjával, számítógéphez csatolt klaviatúrájával jobban emlékeztette Marcellát egy komputerre, mint röntgenre.

- Nagyon is igazad van - bólintott Kimura -, tulajdonképpen az egész műszer lényege, hogy a röntgenberendezést egy igen pontos számítógép irányítja és szabályozza. Ezért is lehet vele akár tizedmilliméter mélységig pontos felvételeket készíteni. Ma már igen széleskörűen alkalmazzák, nem csak a neurológia, de a belgyógyászat, sebészet, sőt a genetika területén is. Ez a legmodernebb típusok egyike, negyvennégy csatornán tud akár egyidejűleg is dolgozni.

Amikor a Boeing 747-es gép landolt a riói repülőtéren, Matteo és Zenebe megilletődve álltak és bámulták a hatalmas mozgólépcsőkkel, automata csomagszállítóval felszerelt, szuperlétesítménynek tetsző üvegpalatát. A hosszú út alatt Jose alig beszélgetett a két férfival. Kicsit visolygott, hogy főnöke, Juan Alves miért örülteket bérelt fel a piszkos munkára. Azután arra gondolt, ehhez neki semmi köze, egyetlen feladata van, hogy épségben eljuttassa a két pasast az egyik legnagyobb főnökhöz Rióba.

Juan Alves nemcsak az alvilágban számított híresnek és egyben hírhedtnak, de számos bank, nagyvállalat, ültetvény az övé volt. Persze a piszkos üzletet sem vetette meg, de olymódon, hogy az ő keze mindig tiszta maradt. Egész Brazíliában szerteágazó üzleti és alvilági kapcsolatai voltak, mégis mind több és több üzletbe kívánt beszállni. Ebben pedig megakadályozta üzlettársa, a nála jóval fiatalabb Caso, akit ő szedett fel az utca porából, és

emelt a magasba.

Josénak eszébe jutott, ahogy főnöke utolsó találkozásuk alkalmával csak annyit mondott neki, mint első számú testőrének:

- Csak benned bízom már, barátom. A két pasast át kell hoznod ide, mert megbüntettem Casót és feleségemet, Ezrát. - Ezen meditált akkor is, amikor kiértek a fákkal körülölelt repülőtér parkolójába. Azonnal észrevette főnöke fehér Mercedesét. Matteo és Zenebe hátra ült a kocsiba, Jose pedig a sofőrrel kezdett beszélgetni. A kocsni elindult a Cidade Maravilhosa irányába. A nagy forgalom miatt meglehetősen lassan haladtak, de mintegy órai autózás után feltűnt a Guanabara-öböl szélén tündöklő palota. Juan Alves kétemeletes, hófehér, barokk stílusú kastélyt építtetett fiatal felesége, Ezra kedvéért. Noha a férfi szinte állandóan úton volt, azt akarta, hogy hitvese itt várjon rá mindig, ebben a mesevilágban. Ezra mindössze húsz éves volt, amikor az alvilág főnöke megvette az anyjától. Már öt éve voltak házasok. A férfi egy alkalommal előbb érkezett haza, s a kerti lakban Ezrát Caso karjában találta.

A szerelmesek nem vették észre a hazatérő férjet, s boldogan szőtték szökési terveiket. Caso rendszeresen megdézsmálta az ültetvényekről érkező fehér port, amelyet a szervezet Mexikóba továbbított. De Juan Alves életének öt évtizede során nemhiába szerzett a hatalom és a pénz mellett rengeteg tapasztalatot is, pontosan tudta, hogy Caso mennyivel károsította meg.

Csak azt nem értem - töprengett még a kocsiban Jose -, miért ilyen messzi földről kellett bérgyilkosokat hozatni? Mi a célja ezzel a főnöknek? De hát végül is engem nem azért fizet, hogy gondolkozzam... minden kiderül rövidesen.

Ahogy a Mercedes előtt kinyílt a fotocellás kapu, behajtottak a parkba. A kastélyban Juan Alves fogadta őket.

- Ugye, jól utaztak uraim? - Kezet nyújtott Matteónak és Zenebének. Kis szünet után folytatta. - Pihenjenek... - Aztán nem fejezte be a mondatot, mert eszébe jutott Marty figyelmeztetése: előre semmit nem szabad közölni a két jövevényvel. Amikor pedig a feladatukra kerül sor, Jose mindent tudni fog.

- Jose, légy szíves, vezesd a két vendéget a kastély hátsó traktusába, s el ne mozdulj onnan egyetlen percre sem. Én mindent előkészíték. Nemsokára értetek megyek... enni- és innivalót pedig küldök. Ha minden jól sikerül, a megállapodott összeget holnap felveheted, Jose. Benned megbízom. - Ezzel magára hagyta a társaságot.

Egy zsugáteres, kényelmesen berendezett szobába mentek mind a hárman.

- Miért van itt ilyen sötét? - kérdezte Matteo. - Nem lehet kinyitni az ablakot?

- Nem, most még nem - válaszolta Jose, aki tudta, hogy miért rejti el a főnöke a jövevényeket. Megvan neki a terve... az ő eszén nemigen lehet túljárni.

Közben Juan Alves ellenőrizte, hogy a turbékoló szerelmespár ott van-e még a második emeleti hálószobában. Akkor most megkezdődhet a jól előkészített terv végrehajtása. Az egész percek alatt lebonyolódik, és értesíthetem a rendőrséget. Ezt jól kitaláltam! - Kezét dörzsölgette, és elindult a hátsó szobába.

Ahogy belépett, látta, hogy Matteo egy karosszékben helyezkedett el, s a nyakában lévő aranymedált morzsolgatja. Zenebe mélyen aludt az ágyon, kezében egy kisméretű csomagot szorongatott.

- Milyen szerencse, hogy Viti doktor részletesen leírt mindent a levelében, így pontosan tudom, mit kell tennem ezzel a két szerencsétlen féleszüvel, hogy végrehajtsák ítéletemet -

gondolta Alves.

- No gyerünk, ébresztő! - Zenebéhez lépett. - Jose, gyere te is velünk, ugye tudod a feladatot?

- Igen, uram.

A hátsó lépcsőn felmentek a második emeletre. A folyosó kihalt volt, csak a forróság telepedett meg benne, mivel Juan Alves az akció kezdete előtt kikapcsolta a légkondicionálót. Viti doktor még arra is figyelmeztette, hogy semmiféle monoton hang ne legyen a szobában, mert a hipnotizált férfiak figyelmét elterelheti, s esetleg nem sikerül a terv.

Juan Alves kopogás nélkül kitérte Ezra hálószobájának ajtaját. Felesége éppen egy üdítőitalt nyújtott át szeretőjének, s meztelen testén az izzadságcseppek csillantak meg.

- Jézusom! - sikoltott. - Te itt? Azt mondtad, délre mész az ültetvényekre!... - Caso is kiugrott az ágyból, de már semmire sem maradt ideje, mert az utasítás szerint Juan Alves a zsebéből elővette az arany lalibelai keresztet, amelyen a fény megcsillant. Matteo szemében hihetetlen változás ment végbe. Teste megmerevedett, szeme, mintha mágnes vonzotta volna, megkövülten figyelte az arany keresztet. Aztán egyetlen másodperc töredéke elég volt ahhoz, hogy egy hosszú, borotvaéles kést rántson elő és Juan felcsattanó hangjára:

- Viti doktorért teszed! - a kést Ezra mellébe mártotta. Az asszony abban a pillanatban lehanyatlott az ágyra, testéből patakokban ömlött a vér... Matteo kirohant a szobából, de Juan Alves testőre, Jose három golyót eresztett a szívébe.

Zenebe kezébe vette a pisztolyt. Örült tekintete rászegeződött a félig eszméletlen Casóra, aki a sokktól, hogy szerelmét megölték, szinte eszét veszítette!

- Lőj, Zenebe! Lőj! Ez a te bosszúd... - üvöltötte Jose a betanult szöveget. Caso testébe három golyó hatolt, s mint egy szalmabábu, összeesett...

- Rendben, Jose - szólt a főnök. - Akkor most az összes papírokat megsemmisítjük, csak a kórházi zárójelentést hagyjuk a két férfinál. - Zenebét ebben a pillanatban érte a folyosóról két golyó. Egyenesen a szívébe hatoltak.

- Figyelj, Jose! Még egyszer elismétlem, mit fogsz mondani a rendőröknek... - Minden részletet megbeszéltek, aztán Juan Alves tárcsázta a rendőrséget.

A másnapi újságokban hatalmas cikk jelent meg arról, hogy Ezra Alvest és Caso Parentet két férfi megölte. A rendőrség nem folytat nyomozást, miután a két férfit sikerült Juan Alves testőrségének ártalmatlanná tennie. A cikkben méltatták Juan Alves érdemeit, és együtt gyászoltak a szerencsétlen férfival, aki elvesztette fiatal feleségét, és ugyanakkor üzlettársát is. A cikk végén a két beteg elméjű férfi halálát is megemlégték.

Három nap múlva a megbeszélés értelmében Marty Kelleni telefonált Addis Abebából.

- Barátom, fogadd őszinte részvéteimet - álszenteskedett Marty -, s bocsáss meg, hogy a megboldogult Ezra temetésén nem lehetek ott.

- Nagyon kedves vagy, Marty, köszönöm az együttérzésedet. Még szükségem volna Viti doktor közreműködésére. Mikorra várhatok újabb embereket?

- Sajnos csak hat-nyolc, esetleg tíz hét múlva. Nem talált megfelelő alanyt... A lányt azonban már kezeli. Egy lányt is kértél, ugye, Juan?

- Igen, hogyne. Ha lehet, fiatal legyen. Ő sem tud korábban jönni?

- Enzo szerint nem. Alaposan fel akarja készíteni, és mint tudod, ez nem megy egyik napról a másikra.

- Remélem, elégedett a küldeménnyel, amit még meg is toldottam egy kicsit. Légy szíves, ha tudsz vele kontaktust teremteni, közöld, hogy mielőbb várom az embereit...

Terveimhez szükségem van a közreműködésére, és nem leszek a jövőben sem hálátlan!

- Rendben, majd tolmácsolom. De jelenleg elfoglaltak a saját ügyeim. Később jelentkezem. - Marty letette a kagylót. Egyelőre nincs időm Enzót felkeresni - gondolta Marty -, levélben pedig nem kívánom mindazt megírni, amit Juan üzent. Úgysem lehet Vítit sürgetni, ő tudja, kinél mennyi időre van szükség, hogy a kívánt eredményt elérje. Nemhiába kitűnő orvos, most is remek munkát végzett. - Töltött magának egy pohár whiskyt. Átment Simone szobájába, aki éppen egy szerelmes ponyvát olvasott.

- Jaj, de jó, hogy jössz, Marty drágám. Képzeld el - mosolygott az asszony -, a piazzán megismerkedtem egy úrral...

- Nocsak, nocsak! - A férfi összehúzta szemét. - Ki az illető, csak nem vetélytársam?

- Jaj, dehogy! - Simone megmutatta az üzletben vásárolt aranyláncot és keresztet, majd beszámolt a férfival folytatott beszélgetéséről.

- Úgy vettem ki a szavaidból, hogy olasz. Mondd csak, hol dolgozik?

- Carlo Montagna a neve, és az itteni Alitalia irodában tisztviselő. Szeretném, Marty, ha összeismerkednétek. Olyan szimpatikus, kellemes, egyáltalán nem tolakodó férfi... Tudod, drágám - Simone átölelte férjét -, szinte egész nap egyedül vagyok. Igaz, reggelenként úszom itt a szállodában, délutánra pedig beiratkoztam a teniszklubba, és napi két órát veszek egy trénerrel, de így is igen sok időm marad. Olyan rossz egy európai nőnek egyedül kimenni az utcára.

- Te csacsi, én ezt előre tudtam, ezért kaptad tőlem a Mazdát. Remélem, kocsival nem fűlsz közlekedni.

- Hát, amikor megállok és kiszállok belőle, ellepnek a koldusok, utcagyerekek, húzogatják a ruhámat...

- Ne törődj velük! De tudod mit, most néhány napig Addisban maradok, és szívesen megismerkednék újdonsült barátoddal!

- Nem a barátom, csak ismerősöm.

- No jó, akkor is. Hívd meg mondjuk holnap estére vacsorázni, ide a Hiltonba. Rendben?

- Jaj, de drága és megértő vagy velem, Marty! - Simone átölelte szorosán a férfi nyakát.

Bertini Cabria kedvelte főnökét, Luigi Salanit. Megviselte lelkileg, hogy Luigit soron kívül nyugdíjazták, és őt nevezték ki főfelügyelőnek, egyben a gyilkossági csoport vezetőjének. Tudta, a főkapitány döntése igazságtalan volt, mert nem Salanin múlt, hogy a "repülő" gyilkos nem került elő. Mióta megkapta a kinevezését, Bertini állandóan ideges volt és ingerlékeny. Munkatársai mindezt annak tulajdonították, hogy ő sem tudta elmozdítani az ügyet a holtpontról.

Már este tíz óra lehetett, az ügyeletesen kívül mindenki hazament, amikor Cabria újból elővette a meggyilkolt lányok dossziéját, s megkísérelt valami új nyomozói stratégiát kialakítani. Aztán Marie Biusatti anyagát kezdte tanulmányozni. Ismételten elolvasta az, Ana-Capriban felvett jegyzőkönyvet, amelyet a lány anyja, apja és testvérei mondtak el az egyik nyomozó gyakornoknak. Most, amikor átolvasta, egy vallomás feltűnt neki. "A lányom mindig is tovább akart tanulni, azt hiszem, ezért is ment Rómába. Szegény kicsikém, itt az iskolában osztályelső volt, de az apja nem engedte Nápolyba a liceumba. Pedig a tisztelendő úr még ingyenes bentlakást is elintézett volna számára az egyik rendházban. Én nagyon szerettem volna, de az uram olyan rabiátus alak, és neki mindene az üzlete, a gyerekei jövőjével nem törődik" -

mondta a jegyzőkönyvbe Marie anyja. Egy másik iraton Salani írásával megjegyzés szerepelt: a szomszédok és barátnök vallomásai szerint Marie tehetségesen rajzolt, csak tíz osztályt végzett, de sokat olvasott.

Bertini előkereste Helga Krüger anyagát, de attól sem lett okosabb. Valószínű, hogy a német lányt időhiány miatt nem erőszakolta meg a férfi. Sorban felírta a gyilkosságok időpontját egy másik papírra, s az Alitaliától kapott vastag könyvben ellenőrizte a stewardessek, elsősorban Lucia Menotti s Julia Borgesi járatának érkezését. Ebből sem jött ki semmi új! Cabria elhatározta, hogy másnap felkeresi Luigit, s újabb embereket kér a főkapitánytól, akik a repülőtéren dolgoznak. Luigi sokkal többet tudhat, mint ő, nem lenne okos lemondani tapasztalatairól. De lehet, hogy rá is dühös, amiért őt nevezték ki helyette... Ha tudta volna, hogy ilyen rövid lesz a római pályafutása, talán Milánóban marad.

Összerakta az áldozatok anyagait, s eldöntötte, hogy mielőtt hazamegy, sétál egyet. Túl nagy nekem ez a feladat - fogalmazódott meg benne a kétely önmaga iránt. Jóval fiatalabb lévén Luiginál, ő pszichológiát is tanult az akadémián. Okos szakemberektől megtudhatta: a lélektan modern irányzatai szerint megfelelő önismeret és önbizalom nélkül senki nem képes nagy feladatok megoldására. Persze az is befolyásolja a teljesítményt, hogy mások mit tétéleznek fel az emberről és mit várnak tőle. Ebből a szempontból sem érzett biztonságot: mintha nem fogadnák el a parancsait... Ezt nyilván az is motiválja, mindenki igazságtalannak tartja Luigi leváltását. Neki elég volt fél szavakat kiejtenie, s az egész gyilkossági csoport máris ugrott...

Vajon őt mikor ismerik majd el? Talán ha sikerülne megoldani ezt a rejtélyt, amely mellett a többi tucatnyi ügyük eltörpül - így zárta le magában a gondolatot.

Reggel nyolc órakor ott toporgott Salani lakásánál. Hosszasan nyomta a csengőt, de senki nem jött ajtót nyitni. Nehéz szívvel indult a rendőrkapitányság felé. Az asztalán várta az üzenet: a rendőrkapitány úr hívhatja!

Enzo Viti jobb kedvű volt, mint valaha. Bár előző napon volt egy kis kellemetlensége: Carelli úr jött látogatóba és kereste a fiát. A főorvosnak sikerült kimagyarázkodnia, hogy a beteget dél-amerikai kórházba küldte egy speciális utókezelésre, s csak néhány hónap múlva jön majd haza...

Most, amikor az osztályon körülnézett, elégedetten állapította meg, hogy Akszumból, Asmarából egyre többen érkeznek, miután híre ment, hogy a főorvos eredményesen gyógyítja betegeit. Mind hosszabban foglalkozott az etióp Alinével, akinek a hipnózis hatására - mint a kollégák is konstatálták - csökkent az agresszivitása. Enzo megkezdte vele, meg egy etióp-olasz férfival a négy szemközti terápiát. A huszonegy éves fiatalbernél a skizofrénia kezdeti stádiumát diagnosztizálta. Akszumban, ahol szüleivel lakott, az érettségije előtt kezdődött a betegsége, amely valószínűleg már évek óta lappangó stádiumban volt, de nem vették észre. Hamaru jóvágású férfi volt, s a kórházi kezeléssel egyidőben Viti doktor nála is megkezdte a hipnózist. Aline és Hamaru megy majd Brazíliába - döntötte el a főorvos. - Egy idő múlva mindkettő alkalmas lesz a feladat megoldására.

Rápillantott az órájára, s látta, hogy percekben belül meg kell kezdenie a nagyvizitet: A teljes stáb a főnövéri szoba előtt gyülekezett, még Natale Borelli is jelen volt, miután Enzo többször figyelmeztette, hogy a nagyvizitek alól ne vonja ki magát, s próbáljon jobban együttműködni a főnökkel. Ne nehezítsd meg a dolgom! - kérte több ízben Enzo a fekete Vénuszt. - Légy türelemmel, nem siettethetem Marcella betegségét sem.

Most, amikor már a harmadik kórteremben jártak, s minden beosztottja referált

betegéről, látta, hogy Viti doktornő egy kórlapot tart a kezében és sápadtan mered rá.

- Valami baj van? - fordult felé a férje.

- Nem... nem... csak a legújabb EEG-vizsgálatát nem találom, pedig tegnap délután a kezemben volt, sőt a kórlapra is rávezettem a...

- Ugyan, kedvesem, most hagyd az egészet - mosolygott rá a főorvos -, majd szóban referálsz az EEG-ről, aztán megkeresed a leletet.

Közben Asaki Kimura az új betegéről számolt be Vitinek.

- A huszonhat éves férfi, hozzátartozóinak elmondása szerint közömbössé vált, elveszítette a dolgok iránti érdeklődését. Asmarában zöldségüzlete van, de már hetek óta csak feküdt a lakásán, a boltot teljesen elhanyagolta.

- Milyen diagnózist állítottál fel, Asaki? - kérdezte Viti doktor.

- Introverzió alakult ki nála, miután feleségével, rokonaival szemben agresszívebbé vált. Mióta itt fekszik nálunk, pontosabban csak egy napja, hallucinál is, aztán teljes fásultságba süllyedt. Tekintettel a szakaszosan lezajló folyamatokra, a magam részéről még bizonytalan vagyok, hogy ez mániás depresszió vagy paranoiás skizofrénia. A megfigyelési idő még nem volt elég, így nem tudom egészen pontosan meghatározni a diagnózist.

A főorvos alaposan megvizsgálta a beteget, ellenőrizte reflexeit, s az eddig elkészült laboratóriumi leleteket.

- Mondd csak, Asaki, eddig mit adtál neki?

- Háromszor öt milligramm Triptazint, mert még bizonytalan vagyok a kezelés meghatározásában.

- Nézd csak - fordult hozzá barátságosan a főorvos -, én áttérnék helyedben már a kezdet kezdetén is valamilyen Clozegan származékra, például háromszor száz milligramm Leponexre. Ha pedig nagyon nyugtalan lenne, adjál neki vénásan 20 milligramm Trisedylt. - Kis szünet után a főorvos folytatta: - Ha mindez nem használna, meg kellene próbálnod az elektrosokkot! De ezzel mondjuk négy-öt napig még várjuk, azalatt meglátod az állapotát.

- Igen, azt hiszem, megfogadom a tanácsod - szökött Kimura doktor és következő betegénél az epilepszia gyors lefolyásáról szólt: - Az éjszakai alvása alatt felvettem az EEG-görbéket. Azt gondoltam, hogy az epileptogén fókuszok intracerebrális lokalizációjára esetleg újabb ingervizsgálatokat végeznék el. Holnap megkísérelhetnénk, ha egyetértesz velem, például a fényingerlést. Aztán mély narkózissal is próbálkozhatnánk.

A nagyvizit több mint két órát tartott, mert igen sok új beteg érkezett az osztályra. Viti minden beosztott orvosának vizsgálati eredményét és diagnózisát alaposan és körültekintően tanulmányozta.

Amikor ebéd után visszament a szobájába, látta, hogy Marcella egy hatalmas köteg leletet visz a kezében.

- Kerestelek az ebédnél, hol voltál, drágám?

- Még nem mentem le az ebédlőbe, valahogy ma nem vagyok éhes.

- No gyere, kedvesem, az én szobámba és beszéljünk egy kicsit. - Viti átölelte a feleségét. - Dőlj le a kanapéra, látom, fáradt vagy. Hunyd be a szemed, lazíts!

- Csak nem hipnózis következik, Enzo? Engem is kiszemeltél négyesemközti terápiára?

- Ugyan, te számár, hova gondolsz? Egy kis lazítás és kikapcsolódás még nem hipnózis.

Marcella ledőlt a heverőre. Talán fáradt vagyok, tíz perc pihenés és lemegyek ebédelni

- mondta magában. Enzo pedig arrébb sétált a szobában, és észrevétlen mozdulattal

beindította az íróasztal polca mögött lévő metronómot. A műszer alig észlelhető, halk, monoton, egyenletes ketyegésbe kezdett...

Marcella mindezt észre sem vette, csak érezte, hogy Enzo monoton beszéde mellett egyre nehezebbek lesznek a szempillái... melyek végül is lecsukódtak és tudata elhomályosult.

- Nincs akaratod... nincs akaratod... nincs erőd... most már csak azt csinálsz, amit én mondok... nem vagy képes más csinálni... Emeld fel a bal kezéd.

Az asszony természetellenes mozdulattal felemelte a kezét, amely úgy lógott a levegőben, mintha nem is az övé lett volna: Enzo elvigyorodott, s az asztalról felvett egy vékony, egyszer használatos injekciós tűt. Kitépte a papírjából, és lassú mozdulattal átszúrta vele az asszony kézfejét.

A levegőben lógó kar azonban meg sem mozdult, Marcella semmiféle fájdalomérzetet nem jelzett...

Enzo kihúzta a tűt és elégedetten dörzsölte kezeit.

- Nos, úgy tűnik, fog ez menni... fog ez menni... csak nagyon óvatosan kell csinálnom. - mormogta. - Még néhány tréning, és a kedves doktornő egészen jól belejön a dologba. Aztán a hipnózisom áldásos eredménye senki előtt nem lesz kétséges. Csak Natale tud az ügyről... De hát neki is ugyanolyan érdeke, mint nekem, hogy a kezelésem hatásos legyen.

Az alvó asszonyra rázárta az ajtót.

- Legalább fél órát aludni fog, addig visszaérek. Micsoda áldás! Rövidesen megszabadulhatsz szeretett kis hitvesemtől, s nem is akárhogy...

- **M**it turkálod az ételt? - csattant Dadus hangja. - Engem nem érdekel, ha nem eszel, felfordulsz, aztán elkaparlak, mint egy kutyát. Kinek fogsz te hiányozni? Senkinek. A kincsemnek majd megmondom, hogy a kertben megtalálja a csontjaidat...

Marie-t ismét a hányinger kerülgette. Összefolytak előtte a napok és az éjszakák. Csupi egyre jobban megkedvelte a fogva tartott leányt, mert órákon keresztül feküdt mellette összegömbölyödve, bozontos, pamacsos szőrével, piszkos mancsaival rátelepedett Marie lábára. A lány mindinkább úgy érezte, ha nem tud kiszabadulni, rövidesen megőrül. Talán még a halál is jobb az élve eltemetésnél - gondolta ezerszer is, amint Dadus a mocsos kezével spagettit készített, vagy éppen salátát vágott össze. Gyakran eszébe jutott hófehér házuk Capriban, anyja mániákus tisztasága, ahogy a szobák ragyogtak az állandó takarítástól... Még apja üzlete is csodálatosnak, patyolattisztának tűnt Marie emlékezetében. Ha akkor nem megyek el Rómába... Sóhajtozott. Aztán kislánykorát idézte fel, anyja gondoskodását, s még apja állandó perlekedése sem tűnt olyan szörnyűnek, itt a magányában, mint amikor átélte. Elhatározta, hogy megpróbálja az agyát tornáztatni, és iskolai tanulmányaiból egy-egy verset vagy novellát elmond magában.

De gondolatai össze-vissza keringtek, s újból és újból szökésről ábrándozott. Már szerzett egy alumíniumkanalat, amelyet egyik nap Dadus leejtett a földre és nem vett észre. Jól eldugta szalmazsákjába, azzal a meggondolással, hátha jól jöhet a meneküléséhez.

- Itt hagylak egy órára! - Dadus lépett hozzá, és szorosán összekötözte kezét, lábát.

- Kedves Dadus, mi szükség van erre? Hiszen itt még a madár sem jár! Ígérem, ígérem, nem szököm el. Ne kötözzön össze. Így is rab vagyok! Annyira fáj tőle a kezem és a lábam!

- Mert olyan nyamvadt vagy, csontos kis egér - vigyorodott el a vénasszony. - Csak már jönne érted az én kincsem! Unom már, hogy vigyáznom kell rád.

- Írjunk neki egy levelet! - Marie kapott az alkalmon, hátha sikerül a férfi címét

megtudnia. Aztán rájött, azzal sem érne semmit.

- Megmondtam neked, hogy négerem között él az én drágaságom. De ne félj, előbb-utóbb érted jön, de ha nem, hát nem - fejezte be az öregasszony, nem túlságosan változatos szavaival.

Most kellene valami okosat kitalálnom - gyötörte agyát Marie.

- Kedves Dadus! Egy kis levegőre vágyódom, úgy érzem, meghalok ebben a sötét lyukban. Ha a maga kincse megjön és nem talál itt, nem lesz boldog, sőt talán magát is megöli!

- Azt már nem, te buta liba! Téged ölünk meg. De mit is mesélek neked, úgysem értesz semmit. Vásárolni megyek, sietek. Gyere, Csupi, menj a kertbe! - Aztán akkorát csapott az ajtón, hogy a kalyiba beleremegett.

Simone Kelleni jókedvűen öltözött és készülődött a Hilton Szálloda szervezőirodája által meghirdetett kirándulásra. Az eredeti terv szerint Marty is vele ment volna, de ismét vidékre szólították üzleti ügyei. Így a férje ajánlotta fel Simonénak, hogy Carlo Montagnát hívja el a túrára. Hátha van szabad ideje - mondta Marty -, ha pedig nincs, drágám, egyedül is elmehetsz. Mindössze kétnapos a kirándulás. Tudomásom szerint innen a szállóból és az európai kolóniából kerülnek majd ki az útítársaid. Menj csak el, Simone! Azt mondják, csodálatos vidékre viszik a csoportot. Vidd magaddal az új videót, aztán ha visszajövök, levetíted nekem is, amit felvettél. - Marty kedvesen átölelte a feleségét.

Az asszony farmernadrágot, trikót, farmerkabátot vett fel, még egy pillantást vetett a tükörbe, és elindult a lépcsőn lefelé. Milyen okos gondolat, hogy mindenki a saját kocsijával megy, így sokkal kényelmesebb lesz az út. Vajon Carlo végül is el tud-e jönni? Tegnap még elég bizonytalan választ adott.

Az idő kegyes volt a kirándulókhoz. Az égen egyetlen felhő sem látszott, az idő melegnek tűnt, így aztán a harminc ember vidám hangulatban gyülekezett a postamúzeum előtt. A csoport tagjai között néhány arcot felismert: Szállótársai voltak a Hiltonból. Szemével mindenhol Carlót kereste, de nem látta sehhol. Aztán az idegenvezető még egyszer elismételte a társaságnak az útvonalat, mindenkinek a kezébe adott egy részletes térképet, s az első kocsikigördült a parkolóból. Simone is beindította a Mazda motorját, amikor lélekszakadva megérkezett Carlo.

- Alig tudtam elszabadulni - mentegetőzött.

- Üljön be, mert én következem az indulásnál - válaszolt kedvesen Simone, aki örült, hogy nem egyedül kell megtennie az utat.

A táj nagyon kopárnak tűnt, mégis volt benne valami felemelő, valami időtlen. Ahogy Simone kitekintett, úgy érezte, hogy ez a vidék soha nem fog megváltozni. A törékeny agyagból és sárból készült tukulok olyan véglegesnek látszottak, olyan szervesen hozzánőttek a tájhoz, mintha abból születtek volna. Az úton gyakran kellett lassítani az összevissza csámborgó zebuk, szamarak és egyéb állatok miatt, amelyeket gazdáik teljesen nemtörődöm módra terelgettek ide-oda.

Simone nagyon figyelt az útra, mégis kellemesen elszongította a Carlóval folytatott beszélgetés. Megállapította magában, hogy a férfit egyre vonzóbbnak találja. Azt azonban érezte, hogy ez a szimpátia soha nem alakulhat át szerelemmé, nemcsak Marty miatt, hanem mert a férfi lényéből távolságtartás árad. Carlo sem magáról, sem munkájáról, de még családi kapcsolatairól sem volt hajlandó beszélni, a konkrét kérdések elől ügyesen, olykor tréfával kitért.

Háromórai autózás után feltűnt a Debre Libanos hegye, amely távolról felségesnek

túnt. A Ras Hotelig kocsival mentek, onnan az egész társaság gyalog indult a hegy megmászásának. Az asszony számára ez igazi erőpróba volt, mert a hegy oldalába vágott kis csapás igen meredeken vitt felfelé. Mikor elérték az első barlangot, amelyben valaha szerzetesek tengették életüket, Simonét lidérces félelem kerítette hatalmába. Az egész hegynek volt valami baljós kisugárzása, szinte érezni lehetett a barlang áporodott levegőjében az elmúlt idők szenvedéseit, gyötrődésekkel teli éjszakáit. Kezdett szétszakadozni a csoport, mert a zezugos alagutak mindenkiből kiváltották a felfedezés vágyát. Az egyik kanyarban Simone elé egy fehér lepelbe öltözött, kopaszra nyírt, mezítlábas férfi toppant. Az asszony a meglepetéstől felkiáltott, és védekezően Carlo mögé bújt, amikor a tagbaszakadt férfi hatalmas husángot emelt a magasba.

- Nyugalom, Simone, ne féljen, ez az ember ártalmatlan, bár örült.

- Jézusom! - sikoltott fel Simone. - Carlo, maga nem fél? Ha ránézek, azonnal úgy érzem, megölne...

- Ugyan, kedves, itt túl sok van belőlük - folytatta nyugtatóan Carlo -, de ha békén hagyják őket, nem szokták bántani az idegeneket.

- S ha pont ez az illető kivétel? - Simone a hatalmas termetű torzonborz alakra nézett.

- Bármikor lesújthat a botjával, nézze csak meg az arckifejezését.

- Hát... hát... bizony már előfordult, hogy megtámadtak turistákat, de én itt vagyok magával, Simone. Kérem, ne féljen.

Továbbvezette a nőt egy másik folyosóra, a tagbaszakadt férfi pedig eltűnt a látókörükből. Simone már szeretett volna kijutni a napvilágra a sötét üregrendszerből, amelyet csak a zseblámpa fénye világított meg. Carlo látta az asszony arcán a félelmet.

- Ha nincs kedve feljönni egészen a csúcsig, menjünk le, és nézzük meg a debre libanosi templomot. Én már voltam itt többször, egyébként is az egész kirándulásra csak a maga kedvéért jöttem el. - Különös hangsúlyt adott mondanivalójának a férfi. - Ott is láthat a templom körül egy-két érdekes figurát és arcot.

- Miért érdekesek ezek az emberek? - kérdezte naivan Simone.

- Gondolom, mielőtt vállalkozott erre az útra, tájékozódott a körülményekről.

- Nem, nem...

- Hát akkor elmondom, hogy a környékről, sőt a fővárosból is ide gyűjtik össze az örülteket. Ez a hely teljesen kiesik a forgalomból, és itt nyugalomban élhetnek. Van előljárójuk, aki vigyáz a rendre, ha turistacsoportok érkeznek - fejezte be nyugtatóan Carlo.

Ahogy leértek, Simone meglepődött, mert a híres templom igen egyszerűnek tűnt. A falakon nem látott díszítést, a belső szentélybe pedig nem engedték be őket. Az asszony gyanította, ez nem az értékek miatt van, hanem egyszerűen a kopt vallás szabályai nem engednek a kutató szemeknek betekintést a legtitkosabb helyiségekbe.

Amikor kiléptek a templomból, mint egy légyraj, úgy lepte el őket a rikácsoló tömeg. A félelem ismét felkúszott Simone torkába, amikor a vénséges vén emberek, a fiatal gyerekek és asszonyok nyújtogatták a kezüket feléjük.

- Give money, give money... - zsongta körül a két idegent a mormoló hada.

Carlo az egyetlen lehetséges megoldást választotta: felfogadott egy erősnek látszó, fiatal etiópot, hogy kergesse szét a tömeget. Ez többé-kevésbé sikerült is neki, de amikor már csak egy-két kitartó gyerek szaladt a nyomukban, egy kockás takaróba burkolt, nagyon magas, inas férfi toppant eléjük.

A szálloda már nem volt messze, de Simone szemében fenyegetést, hatalmas akadályt

jelentett, s rossz érzését még fokozta, hogy Carlo is megijedt egy pillanatig, s megtorpant. A felfogadott ör azonnal elszaladt, ahogy megpillantotta a férfit, akinek a kockás takaró alig fedte be meztelen testét. Carlo rögtön maga mögé tolta a nőt, és amharául kezdett beszélni a mind közelebb kerülőhöz.

A férfi az ismerős szavakra megállt, de arca semmivel sem lett barátságosabb. Carlo elővett a zsebéből egy tízcentest, és a férfi felé hajította. Ekkor az örült torz hangon nevetni kezdett, mit sem törődve a pénzzel, ütésre emelte a kezében tartott botot.

Carlo a háta mögött lapuló Simonénak súgta: Fusson a hotel felé, amilyen gyorsan csak bír. Az asszony azonban földbe gyökerezett lábbal figyelte a jelenetet. Nem tudta elhinni, hogy mindez vele történik, itt az isten háta mögötti helyen. A kényes helyzetet a felbukkanó előljáró mentette meg.

Magas hivatalát a fején hordott kekiszínű sapka jelképezte, meg egy ostor, amit a kezében pattogatott... Az örült, ahogy megpillantotta az előljárót, azonnal futásnak eredt. Carlo megkönnyebbülten sóhajtott fel és a férfihoz fordult.

Az amhara szavakból Simone egy szót sem értett, de azt látta, hogy a két beszélgető néhány perc után kézfogással búcsúzik egymástól.

- Nem lett volna szabad elszakadniuk a csoporttól - fordult az előljáró az asszonyhoz -, siessenek vissza a társasághoz!

Ahogy elhagyták a völgyet, szapora léptekkel vették egyik kanyart a másik után, s csodálatos panoráma tárult a szemük elé. A majdnem kétezer méter mélység vonzotta Simone szemét, és nagyon jólesett leülni az egyik sziklára. A táj megnyugtató volt, s a néhány perccel korábbi feszültség oldódott benne. Mindketten rágyújtottak egy cigarettára, s hallgatagon szemlélték a sziklás, ám kopárságában is lenyűgöző tájat, amikor egy majomcsapat tűnt fel, és rikoltozva közeledett hozzájuk. A majmokról Simone rövid videofelvételt készített.

Mire visszaérkezett a szállóba az egész csoport, este lett. Az étteremben már sűrögtek-forogtak a pincérek. Az európaiakat az erős levegő, a hegymászás elbágyasztotta, s mindenki hallgatagon látott neki az etióp vacsorának. Néhányan közölték, hogy még este visszaindulnak Addisba, bár az idegenvezető intette az indulni akarókat, hogy ez az út este nem veszélytelen. Három autó vacsora után, este hét órakor mégis elindult. Ekkor már teljesen sötét volt, hiszen az egyenlítő közelében hat óra után hirtelen lebukik a nap, és helyét azonnal átadja az éjszakának.

Simone vacsora után visszavonult a szobájába, s Carlo sem tartóztatta. Látta, hogy az asszony is fáradt. Simone a lefekvés előtti cigarettáját szívta, kellemes ernyedtséget érzett. Elolvasta a másnapra tervezett kirándulásról az idegenvezetőtől kapott gépelt szöveget. - Érdekes lehet a portugál híd, amelyet a jezsuiták még a XVI. században építettek! Állítólag ma is lehet rajta közlekedni, igaz, csak gyalogosan. - Már előre elgondolta, milyen sok videofilmet készít majd! Hirtelen azonban felvillant benne, hogy a videót otthagyta, amikor a sziklákon a majmokat vette lencsevégre. A szobában a holmijai között keresgélt, de a felvevőt nem találta meg. - A fene egye meg! Ha nem lesz meg a felvevő, Marty jól összeszid. Tőle kaptam erre a kirándulásra. - Egy másodpercig gondolkozott, aztán magára kapta a kabátját. Elindult, hogy megkeresse Carlót, és megkérje, menjenek vissza a sziklához. Kopogott Carlo szobájának ajtaján. Semmi neszt nem hallott. Ismét kopogott, most már jóval erősebben, majd benyitott, a férfit azonban nem találta. Simone lement az étterembe, arra gondolva, hogy Carlo talán megszomjazott, és ott találja.

Végül hirtelen döntött: - Néhány perc az egész, odamegyek egyedül. Biztos vagyok

benne, hogy ott tettem le a készüléket. - Még bement a szobájába, és magával vitte a zseblámpáját.

Az út elképzelhetetlenül sötétnek tűnt, felmerült benne, hogy visszamegy. Aztán eszébe jutott Marty, mit szólna hozzá, ha az első nap elveszne a drága ajándék. Így aztán mély lélegzetet vett, és folytatta útját a kanyargós ösvényen. Perceken belül odaért a sziklához, ahol azonnal megtalálta a videofelvevőt. Már éppen megfordult, amikor egy sötét árnyat látott maga előtt. Önkéntelenül is köszönt az alaknak, aki azonban nem viszonzta azt. Ekkor tört az asszonyra a félelem, de olyan elemi erővel, amelyet még soha életében nem tapasztalt. Az egész nap megelevenedett előtte, sikoltani szeretett volna, de a torkából nem jött hang!...

Még érezte, hogy a férfi gyors mozdulattal elkapja a nyakát, szorítani kezdi, s nem kap levegőt... aztán belezuhant a semmibe...

A reggelinél az idegenvezető összeszámolta csoportjának tagjait. Megállapította, hogy Simone Kelleni hiányzik. Az egyik mamitát felszalasztotta az asszony első emeleti szobájába.

- Üzenem a madamnak, jöjjön reggelizni, mert az egész csoport rá vár!

A középkorú mamita perceken belül lihegve jött vissza:

- Asszonyom, a szoba üres, nincs ott senki.

Eva Haskin, az idegenvezető felrohant Simone szobájába, és legnagyobb meglepetésére látta, hogy az éjszaka az ágyat sem használták! A vendég táskája az asztalon hevert. A szobában nem volt elől semmi. Eva azonnal a hotel igazgatójához sietett, s néhány szóban elmondta, mit tapasztalt. Az igazgató tíz zabanyát (etióp örök, akiknek egy része autót vezet, másik része fegyvert visel) összeválogatott, s elindította őket, hogy a környéken kutassanak át mindent a vendég után.

Az európaiak is szétszéledtek, amikor az egyik zabanya visszajött, s Eva Haskinnak tagoltan mondta.

- Egy fehér nő fekszik a sziklák mellett... itt, nem messze... Jöjjön!...

Eva szólt az igazgatónak, s ketten mentek vissza a férfival. Azonnal felismerték Simone Kellenit.

- Megölték! Megölték! - jajdult fel az igazgató.

- Véletlen, hogy éjszaka a sakálok nem tépték szét... - Felkapta a holttestet, és a szállóba vitte. - Kérem - fordult Eva felé -, mint a csoport vezetője, értesítse az addisi rendőrséget.

Véget nem érőnek tűnő várakozás után Belachew Desta érkezett a rendőrségtől. Először a turistákat, majd a szálloda alkalmazottait hallgatta ki.

- Egyetlen furcsa körülmény jutott eszembe - mondta az idegenvezető a kihallgatás alkalmával -, az eredeti listámon Simone Kelleni és Marty Kelleni volt felírva. Aztán az indulás előtt a fiatalasszony elmondta, hogy férjének váratlanul vidékre kellett utaznia, s helyette egy barátja jön majd el. Amikor a csoportot elindítottam, én jöttem elől a kocsimmal, de a férfival még nem találkoztam! Tegnap a kiránduláson már észrevettem az illetőt, de a nevét sem írtam fel. A Kelleni házaspár előre kifizetett mindent, így nem tulajdonítottam jelentőséget az ügynek. Most reggel azonban a férfi sem jelent meg. De tegnap este három autó, nyolc fővel visszament Addisba, s arra gondoltam, esetleg ő is velük tartott...

- Írja le, kérem, az illetőt!

Eva nehézkesen tudta csak felidézni a férfi külsejét, mert mint mondta, nem figyelte meg.

Mire a rendőrnnyomozó végzett a kihallgatásokkal, késő délután lett, s az egész

társaság visszaindult a fővárosba. Belachew Desta vitte magával Simone holttestét.

- Majd a fővárosban megpróbálok az eltűnt férfi után nyomozni - gondolta -, s értesíteni vagy felkutatni a férjet...

Paolo Conti elgondolkozva ült a könyvtárban, amikor Marcella sápadt arccal, beesett szemmel belépett az ajtón. Az első pillanatban észre sem vette a férfit, mert azonnal az ideggyógyászati szakkönyvekhez lépett.

- Marcella, mit keresel te itt, észre sem veszel? - kérdezte Paolo.

Az asszony összerezsent.

- Jaj, Paolo, keresek egy szakkönyvet, amit tegnap elvittem a szobámba, ma pedig nem találtam. Arra gondoltam, hogy esetleg visszahoztam.

- Ugyan, ne butáskodj már! Hiszen arra emlékezned kellene!

- Paolo - bánatos tekintettel nézett a férfira -, csak neked, kizárólag neked merem megmondani, egyre több dolgot elfelejtek. Csak azt veszem észre, hogy Natale figyelmeztet... vagy Enzo.

- Drága Marcella! Te kitűnő ideggyógyász vagy, tehát tudnod kell, hogy az ilyen fokú feledékenység valami betegséget takar. Nem kívánom túlragozni, de valamilyen más tünetet is észlelned kellene!

- Hát nézd, Paolo, neked megmondom őszintén, hogy három napja reggelenként heves, lüktető fájdalmat érzek a fejemben. Majd néhány perc múlva erős hányinger és tachycardiás kis roham következik...

- Mit szól ehhez Enzo?

- Semmit, mert nem tud róla. Mostanában én korábban kelek, mint ő, s nem akarok szólni neki. Mintha a feledékenységemnek örülne is, persze Paolo, ezt vedd túlzott érzékenységnek. De tény, hogy a délelőtti folyamán általában megszűnik a fejfájásom. Azt konstatalem, nem csak elfelejtek bizonyos dolgokat, de sajnos emlékezetkieséseim is vannak. Bármennyire igyekszem egy-egy adott időpontra visszaemlékezni, képtelen vagyok rá. Segíts, Paolo! Nem bízom itt az osztályon senkiben... Néha az az érzésem, hogy Enzo satekintete figyel, s akkor mindig valami hibát követek el. Látod, lassan már paranoiás eset leszek...

Conti doktor, aki egyre több kollégától hallott már Marcella furcsa feledékenységéről, egyre csak azon tűnődött, hogyan és mint segíthetne. Egy darabig még gondolkozott, aztán tétován megszólalt.

- Marcella, mondd meg nekem őszintén, amikor Rómában dolgoztál, ott is voltak hasonló tünetek? - Nem, nem, soha! Ezt csak itt észlelem, s a következményeit, sajnos, mások is látják. Asaki Kimura is olyan furán néz rám, nem szólva a fekete Vénuszról.

- Drága Marcella, azt hiszem, egy kicsit képzelődsz. De az is lehet, hogy igazad van. Megpróbálok segíteni neked, ha hagyod. Rendben?

- S mit tudnál tenni?

- Nézd, miután itt időzavarral nem küzdünk, minden reggel veled együtt átnézem a betegeid leleteit, a kórlapokat, együtt ellenőrizzük a diagnózist és mindent, amit a kisvizit alkalmával a kezelőorvosnak kötelessége megtenni. Most már én is kíváncsi vagyok, miből áll valójában a te feledékenységed... No, meg akkor fény derülhet majd a reggeli rosszulleteidre is. Mondd csak, nem lehet, hogy gravid vagy?

- Ugyan, Paolo! Neked elárulhatom, hogy Enzóval már hosszú hetek óta nem feküdtem le, nem közeledik hozzám, sőt, amikor én próbálkoztam, kifejezetten elutasított. Ez megviselte női büszkeségemet. Néhány hónappal ezelőtt ilyesmit elképzelni sem tudtam.

Rómában Enzo a házasságunk öt éve alatt olyan szeretőm volt, amilyennél jobbat álmaimban sem kívánhattam. És mindig ő volt a csábító... Jelenleg csak egy fedél alatt élünk, de nincs közöttünk...

- Jó, értem, ne is folytasd. Szóval állapodjunk meg: holnaptól segíték neked, mindent közösen intézünk. Ki kell derülnie az igazságnak. - Kissé zaklatott lett Conti doktor hangja.

- S a többiek mit szólnak majd ahhoz, hogy gyámkodsz felettem?

- Nézd, Marcella, vagy fényt akarsz deríteni erre a fura ügyre, s akkor nem törődsz velem, ki mit puszog a hátad mögött, vagy nem, és akkor hagyjuk az egészet!

- Köszönöm, Paolo, hogy segítesz nekem. Hidd el, én is tisztán akarok látni. Egyébként te mit keresel itt a könyvtárban?

- Két nappal ezelőtt egy vidéki kis településről különös beteget hoztak be. Én magam az esetet pszichaszténiásnak tartom, de sajnos nem vagyok egészen biztos a dolgomban. Tudod, a viselkedése nagyon precíz, de igen gyakran végez kényszermozgásokat, ide-oda járkál a kórteremben, a folyosón, minden cél nélkül.

- Paolo, amit eddig elmondtál, az beleillik a kórképbe.

- Ez igaz, de a magatartásában nincs semmi introverzió. Feltűnően jól igazodik szobatársaihoz. Azt is megfigyeltem, hogy viselkedése sok szorongásos képet rejt. Úgy tűnik, mintha félne valamitől... Néha kicsit tachycardiás is, többször szédült és verejtékezett. Megpróbálkoztam már Mellerillel és Fluspirilennel is, de az eredmények számomra nem túlságosan meggyőzőek. Már arra gondoltam, hogy megkérem Enzót, próbáljon hipnózist alkalmazni a betegnél. De gondolom, addig nem kezdi el, amíg a betegemet nem relaxálom annyira, hogy dolgozni kezdhesen velem. Nehéz és fogas kérdés, no meg tudod, ezt olyan félve mondom, de nem hiszek a hipnózis abszolút értékében.

- Hát valahogy én is így vagyok vele. Egyébként nagyon szeretnék tudni valamit Matteóról és Zenebéről, akik Enzo szerint gyógyultan távoztak, vagy legalábbis az állapotuk elviselhetővé vált, és bekerülhettek a társadalom mindennapi életébe. Jó lenne ismét találkozni velük.

- Nem tudod, hol vannak most?

- Nem, Enzo csak annyit mondott, hogy Matteo Asmarában marad a szüleinél, Zenebe pedig valahová Vollo tartományba ment. De látom a férjemen, hogy nem kíván velem társalogni erről a témáról. Egyébként az előbbi betegedhez visszatérve, nem próbálkoztál a Schultz-féle autogén tréninggel?

- Látod, Marcella, ez okos ötlet, kipróbálom. Most pedig, miután késő délután van, menjünk át az osztályunkra, és közösen nézzük meg a te betegeidet. Csak így járhatunk a dolog végére. - Átkarolta Viti doktornőt, és együtt indultak kifelé a könyvtárból.

Amikor átértek az osztályukra, először mindketten a doktornő betegeit nézték meg. Már az utolsó kórterem volt hátra, amikor Paolo kedvesen megállapította:

- Látod, Marcella, nincs semmi baj. Eddig minden rendben volt, az összes lelet felírva a kórlapra, a gyógyszeradagolások és a diagnózisok összhangban vannak. Rémeket láttál. De gyere, menjünk a nyolcasba, ott még két beteged fekszik.

Az első ágyon fiatal nő feküdt, arca sápadt volt, tekintete rebbenő. Paolo azonnal a kórlapot nézte meg, amelyen Marcella írásával a sclerosis multiplex szerepelt. Ám amikor a laboratóriumból visszaérkezett leleteket Conti doktor átnézte, megdöbbenve látta, hogy a liquorban az összfehérje csökkent, a colloïdreactio pozitivitása nőtt, és a gammaglobulin-tartalom két nap alatt felére zuhant. Ezek az értékek pedig sehogy sem illenek

a diagnózisba.

- Mondd csak, Marcella, te írtad fel a kórlapra a sclerosis multiplexet?

Víti doktornő nézte, egyre csak nézte, aztán megszólalt.

- Igen, igen. Sőt, amikor megvizsgáltam a beteget, egyértelművé vált számomra a tünetekből a betegség. Zavartság, scotomák, látótérkiesés, kettős látás volt a jellemző. Sőt, ha most jobban visszagondolok, skandáló beszédet és vizezési zavarokat is észleltem...

- Hát itt valami nem stimmel, az biztos. - Közelebb lépett a beteghez Conti doktor, majd megvizsgálta. - Azt hiszem, Marcella, a diagnózisod helyes, itt a leletek cseréjéről lehet szó. Ki fogjuk deríteni, ne félj!

Amikor a másik betegnél is végeztek, Marcella csak annyit mondott.

- Köszönöm, Paolo. Látom, te sem értesz sok mindent. Mert az biztos, hogy... - de nem fejezhette be a mondatot, mert Víti főorvos alakja tűnt fel.

- Nocsak, nocsak! Együtt folytatjátok a vizitét?

- Nézd, Enzo - fordult felé Conti doktor -, látom, te nem tulajdonítasz nagyobb jelentőséget Marcella feledékenységének, én viszont igen. Ezért is segíték neki, hogy kiderítsük...

- No ne viccelj! Mit akarsz te kideríteni? Marcella az utóbbi időben fáradékonyabb, és így feledékenyebb is, ennyi az egész, nem több. De majd elmúlik! - Átölelte feleségét, s elindult vele a szobájába. Conti doktornak még visszaszólt: - Jó lesz, ha abbahagyod a krimibe illő nyomozásodat! - Hangja olyan volt, mint a borotva éle.

Amikor az orvosnő szobájába értek, férje meglehetősen durván ráförmedt.

- Mint az osztály főorvosa, szeretnélek figyelmeztetni, hogy a különböző téveszméd lassan mániákus üldözéssé fajulnak! Többet törődj a betegeiddel, és hagyd Conti doktort, aki minden lében kanál! Kezdem unni az okvetetlenkedését! - Majd egy másodpercnyi szünet után folytatta: - Gyere, ülj le ide a karosszékbe, ne legyél olyan hivatalos. Nem történt semmi, ne aggódj, próbáld elengedni magad!

- Könnyű neked, Enzo! De én állandóan érzem, hogy hol kisebb, hol nagyobb hibát követelek el, s nem értem, miért. Hiszen annyira figyelek mindenre...

- Nyugodj meg, talán egy enyhe nappali nyugtatót kellene szedned rövid ideig. Próbáld meg.

- Lehetséges - meditált az asszony. - De inkább még várok egy kicsit.

- Ahogy gondolod, kedvesem. Én csak jót akarok neked, nehogy vissza kelljen utaznod egyedül Rómába...

- De Enzo! Ezt nem gondolod komolyan?

- Jól van, felejtjük el az egészet. Este majd beszélgetünk. Most dolgom van. - Elhagyta a szobát.

Amikor három nap múlva megérkezett Marty Kelleni, Desta nyomozó azonnal felkereste a Hiltonban, és közölte vele a tragédiát. A férfi a hír hallatára szemmel láthatólag teljesen magába roskadt.

- Hajnalban érkeztem vissza, nem mentem be a hálósobába, nem akartam, hogy Simone felébredjen. Aztán amikor hét órakor nem került elő - mindig korán kelő volt -, akkor nyitottam be, s láttam, hogy az ágya üres. Lefutottam a portára, ahol csak annyit közöltek, hogy ön, Desta úr, rövid időn belül itt lesz. Én semmit sem tudok. Akkor váltunk el, amikor Simone a Hilton szervezésében kétnapos kirándulásra ment Debre Libanosba. Eredetileg én is készültem erre a programra, de üzleti ügyeim miatt Gondar tartományba kellett utaznom.

Nagyon kérem, részletesen tájékoztasson mindenről.

Desta megpróbált tömören és érthetően, immár, a kihallgatások tapasztalatait is összegyűjtve beszámolni mindenről. Mintegy negyedórát beszélt, pedig csak a tényekre szorítkozott.

- Két ponton érzem a történeteket homályosnak - mondta végezetül. - Kinek állt érdekében megölni az ön feleségét? Erre a válaszom csak annyi, hogy valószínűleg egy örült követte el céltalanul a tettet, mert az áldozat mellett ott hevert az új videofelvevő is. A másik kérdésem, hogy ön helyett ki volt a felesége kísérője? Tudja, uram, ki az illető?

- Igen, hogyne. Carlo Montagnának hívják, és az Alitalia addisi irodájában dolgozik. Feleségemmel a közelmúltban ismerkedett meg véletlenül a piazzán. Simone mindezt elmesélte nekem, s meg is hívtam Carlo Montagnát vacsorára ide a Hiltonba. Sajnos személyesen mégsem ismertem meg, mert mint mondtam, két napra akkor el kellett utaznom. Így aztán egyszer sem találkoztunk. Amikor kiderült, hogy nem tudok a kiránduláson részt venni, én tanácsoltam Simonénak, hogy kérje meg Carlót, hátha vele tart. Hogy végül elment-e vagy sem, azt nem tudhatom, csak az ön elbeszéléséből következtetek erre. De menjünk be az Alitaliába, s ő nyilván többet tud mondani. Csak azt nem értem, ha ott volt a helyszínen, miért nem jelentkezett a rendőrségen? Gyanús, módfelett gyanús! De inkább menjünk.

A nyomozó és Marty taxival mentek az Alitalia irodájába, ahol megtalálták Carlo Montagnát. Bemutatkozás után Desta tette fel az első kérdést.

- Montagna úr, ön mikor jött vissza Debre Libanosból?

- Az első nap este. Három autó indult a fővárosba, és Simonével már az induláskor megbeszéltem, ha lesz lehetőségem, előbb visszajövök, mint a csoport. Aztán nem tudtam tőle elbúcsúzni, mert sehol nem találtam, csak a portásnál hagytam néhány sor üzenetet.

- Erről nem tudunk, Montagna úr - szólt Desta felügyelő. - Ezek szerint a gyilkosság időpontjára nem tud alibit igazolni?

- Bocsásson meg, milyen gyilkosságról beszél? Nem értem.

- Simone Kellenit ott a szálloda közelében egy sziklacsopotnál késő este vagy éjszaka valaki megfojtotta.

- Úristen! Sajnálom, nagyon sajnálom... Fogadja őszinte részvételemet, Kelleni úr. - Kezét nyújtotta Martynak.

- Nem tud valami érdemlegeset mondani, amivel elősegítené a nyomozást?

- Sajnos uram, nem. Az egyik autó elhozott Addisba, de még a tulajdonosáról sem tudok semmit. Egész úton egy hölgygel beszélgetett, még arra sem került sor, hogy bemutatkozzunk egymásnak. El voltak foglalva önmagukkal.

- Hát ez nem sok - sóhajtott Marty, aki e néhány óra alatt szinte éveket öregedett.

Elköszöntek Carlótól, és a felügyelő visszakísérte Kellenit a Hiltonba.

- Uram, a temetést már engedélyezte a rendőrség. Az összes papírt kiállítottuk, s amikor óhajtja, gondolom minél előbb, felesége földi maradványait Rómába szállíthatatja. Vagy itt kívánja örök nyugalomra helyezni?

- Nem, dehogy. Fogadok egy magánrepülőt, és még ma visszaviszem szegény Simonémat Rómába. Ha valamit megtudna, kérem, értesítsen. Gondolom, három nap múlva visszajövök, felszámolom az itteni üzleti ügyeimmet és elhagyom az országot. Nem kívánok egyetlen percig sem tovább itt maradni... ugye megért engem?

- Igen, uram. De az ügyet mi már lezártuk. Tudja, itt nálunk még elég kezdetleges a nyomozás, s miután egyetlen gyanúsítottat sem találtunk, joggal feltételezhetjük, hogy minden

bizonyval egy őrült volt a tettes.

- Aludj, aludj, kedvesem, próbálj visszatérni a gyerekkorodba, emlékezz anyádra... apádra... szeretted otthon élni. Most ismét kislány vagy, sétálj az utcán. Ismered a házakat, nézd ott a játszótér... emlékezz... - Az asszony mély álomba zuhant, s homlokán apró verejtékcseppek jelentek meg.

Enzo, Natale unszolására végre megengedte, hogy Marcella hipnózisánál a lány is jelen legyen.

- Persze csak akkor jöhetsz be, ha alszik. Egyébként sem értem, miért fontos ez neked? Ez külön tudomány, még az ideggyógyászok közül is sokan vannak, akik ellenzik ezt az eljárást. No de rendben, hívlak majd - visszhangoztak Nataléban Enzo mondatai, mikor látta, hogy Marcella valóban mélyen alszik.

- Gondolj kedvesem az egyetemi éveidre... Kiket is szeretted annyira? A professzorod feleségül akart venni, de te Viti doktort választottad! Ugye, nem bántad meg? - Az asszony szemhéja apró rángást jelzett. - Aludj, aludj, és felejtse el a betegeidet, ne törődj velük, csak a régi időkkel, azok voltak a szép napok... Most sok a terhed, nem bírod, meg kell szabadulnod a betegeidtől... ne kezeld őket... ne kezeld... - mondta Enzo monoton hangon.

Natale csodálkozva megszólalt.

- Mondd, Enzo, ez most azt jelenti, hogy nem törődik majd a betegeivel?

- Most még nem egészen, de lassan elérem, amit akarok... - Aztán magához vonta a lányt, és forrón megcsókolta. - Annyira kívánlak, Natale, már élni sem tudnék az öleléseid nélkül...

- Én is szeretlek, Enzo, de engem nagyon zavar, hogy a feleséged itt dolgozik.

- Te számár! Mondtam, megoldok mindent! Csak legyél egy kicsit türelmes.

Dadus bávatagon nézte Marie-t. A délutáni nap már leáldozóban volt, és kivételesen résnyire kinyitotta az ablakot.

- Olyan pokoli hőség van - sóhajtotta. - Csak már jönne a kincsem, és vinne téged a francba... az állandó felügyelet már az idegeimre megy. Elmegek egyet sétálni a tengerpartra, nem kapok levegőt... itt meg kell fulladni... - Látszott az öregasszonyon, hogy mind nehezebben veszi a levegőt, szinte zihál. - Fáj a fejem, mintha égetne belülről valami... a szemem... zúg a halántékom... - motyogta maga elé. Aztán mint aki se lát, se hall, fogta magát és kicammogott az ajtón. Még a vaspántot is rátette kívülről, s Marie hallotta, amint nagy erőlködéssel egy követ gurít az ajtóhoz. - Nem szokhatsz meg, te kis cafka - kiáltott vissza, aztán csoszogó léptei továtúntek.

Marie felugrott a sarokból.

- Erre még nem volt példa, hogy ne kötözzön össze! Most kell cselekednem. - Odament az ablakhoz, és minden erejével próbálta a nyílást tovább feszíteni. Először nehezen ment, aztán mintha szegek estek volna ki a fatáblából, egyre szélesebb lett a nyílás. Még egy másodperc és már kibújhatok rajta! Marie tovább feszegette a rácsozatot. Aztán egy nagy reccsenés hallatszott, és a lány meglátta az égboltot, a napsugarak a szemébe világítottak. Egyetlen percet sem akart veszíteni, gyorsan egy széket tett az ablak alá, felmászott rá, s kigyömöszölte immár szinte csont és bőr testét a nyíláson. Csupi ezt észrevette, s olyan vinnyogásba kezdett, hogy Marie önkéntelenül is visszafordult az udvarról.

- Jól van na, jól van, ha ki tudsz ugrani, magammal viszlek. Bár te csak nyűg leszel nekem... de a magányomban segítettél. S ez a vén boszorka ha észreveszi, hogy megszöktem,

rajtad tölti ki a mérgét és megöl. No gyere, ugorj, Csupi! -A kutyának nem kellett kétszer mondani, rohant Marie után.

A lány első pillanatban nem tudott tájékozódni. Aztán látta, hogy ha jobbra megy, azonnal a faluba ér, ha balra, akkor az országútra. Gondolkozott, mitévő legyen.

- Ha a Dadus megtalál a faluban, megöl. S ki hinne nekem? Vagy talán az lenne a jobb megoldás. Hiszen az itt élőknek tudniuk kell, hogy örült! Soha senki nem jön hozzá... kerülük, mint a leprást. - Aztán döntött. Mégis az országút felé indult, mögötte Csupi bandukolt, átvette a lány ritmusát. Mintegy negyedórányi gyaloglás után kamion tűnt fel az úton. Marie megállította.

- Uram, merrefelé tart?

- Rómába megyek, zöldséget viszek fel a fővárosba.

- Kérem, könyörgök, vigyen el engem is, meg a kutyámat! Mentse meg az életem.

A fiatalember, aki a kamiont vezette, most, végignézett a lányon, aki nemcsak sovány volt, hanem elhanyagolt is, a ruhája mocskos, haja ápolatlan... Mögötte a kutya szinte megszólalásig ugyanolyan, mint a gazdája...

- Hova akar eljutni Rómában?

- A rendőrségre! Meg kell találnom Luigi Salani főfelügyelőt. Mindent elmondok neki... csak ő segíthet rajtam!... Ha megtalál a férfi... most már megöl... aztán Dadus sem kegyelmez... jaj istenem! - Marie zokogott és összefüggéstelenül beszélt. - Vigyen el, uram, a zöldségek közé is beülünk Csupival, összehúzzuk magunkat. Kérem, könyörgök, mentsen meg.

A fiatalember az első zavaros mondatok után azt hitte, egy elmebeteggel hozta össze a sors. Azonban mintha egy belső hang azt súgta volna, hogy a lány bajban van, és segíteni kell neki.

- Mondja csak, kisasszony, melyik faluból jött?

- Nem tudom... csak a Dadus házát ismerem... ott tartottak fogva... nem léphettem ki az ajtón... most sikerült megszöknöm... de vigyen el innen, már biztosan keres... meg fog ölni!

- No jöjjön, üljön ide előre mellém, és vegye ölébe azt a jószágot. - Marie alig tudott legyengült testével fellépni a lépcsőn. Csupi ugrott egyet és máris az ölében termett. Jó darabig szótlánul vezette a férfi a kamiont. Gondolta, jobb, ha kicsit megnyugszik a lány, mert látszott rajta, hogy erejének utolsó maradékával könyörgött neki, hogy ne hagyja ott.

- Kér valamit inni vagy enni? Itt van a kis hűtőládám, kóla, sonka, sajt van benne. Ott hátul kenyeret is talál.

- Nem, köszönöm, nem bírnék egy falatot sem lenyelni... Dadus főztje olyan borzasztó volt... mindig spagettit és ízetlen, piszkos salátát adott, reggelire pedig cikóriából főzött kávé, cukor nélkül... Szörnyű volt! - Összerázkódott Marie.

- Mondja csak, hogy hívhatom?

- Marie Biusatti a nevem, talán olvasott rólam az újságban. - Aztán Marie megpróbálta összeszedni magát, és nem időrendben ugyan, de azért érthetően elmesélte történetét. Csak akkor fogta el ismét a sírás, amikor Dadusról beszélt.

Úgy látszik, szörnyű élményekben lehetett szegénykének része - gondolta a sofőr. Mikor Marie abba hagyta az elbeszélést, a férfi is bemutatkozott.

- Angelo Gritti a nevem, de szólíthatasz csak Angnak, ahogy a barátaim hívnak. Látod, nemsokára Rómában leszünk, most térek rá az autópályára. Mondd csak, melyik kapitányságon van, akit keresel?

- Nem tudom, csak a nevét, és őt magát ismerem. Nagyon kedves ember, igaz nem ő tehet róla, hogy az az örült elrabolt a kórházból, no meg...

- Akkor menjünk a központi rendőrkapitányságra, hátha ott megtaláljuk. Nyilván a gyilkossági csoportot vezeti - tette hozzá Angelo, aki a történetet nem olvasta az újságban. Soha nem volt ilyesmire ideje, mert szinte állandóan úton volt.

Amikor a rendőrségre értek, a portán Gritti érdeklődött.

- Szeretnék Luigi Salani főfelügyelővel beszélni.

- Ő már nincs itt - volt a lakonikus válasz -, nyugdíjazták.

A férfi meglepődött, mert Marie középkorú embernek írta le. Egy darabig töprengett, mit tegyen, aztán megkérdezte:

- Nem tudja véletlenül, hol találom meg?

- Nem. De szerencséjére itt van Cabria főfelügyelő, neki szólhatok. Mit mondjak, ki keresi?

- Hát... Marie Biusatti.

A férfi szólt a lánynak, hogy Luigi Salani helyett Cabria főfelügyelővel kell beszélnie.

- Nem, azt már nem! Senkiben nem bízom. Meg kell tudnunk, hol találom Salani urat. Csak neki mondom el... Ő menthet meg... rám talál a gyilkos... érzem... itt a rendőrségen elárulnak...

Közben megérkezett a portára Cabria, aki mikor értesült róla, hogy Marie Biusatti előkerült, azonnal az irodájába akarta vinni a lányt tanúvallomásra. Marie azonban visítva tiltakozott. Azt kiabálta, sehova nem megy, és senkivel nem hajlandó beszélni, csak Salani főfelügyelővel!

- De kisasszony, értse meg, ő már nem dolgozik nálunk.

- Akkor majd én megkeresem - szólt ingerülten a lány. S indult vissza a kamionhoz. Cabria látta, hogy nem boldogul ezzel a teremtéssel. De azt is tudta, hogy az egyetlen koronatanú áll előtte. Úristen! Most mit tegyen? Honnan varázsolja elő Luigit? Aztán eszébe jutott Roberta Demini. Igen, igen, talán ott találja, vagy az asszony segíthet!

- Kisasszony, kisasszony! - Cabria futott a kamionhoz. - Innen egy sarokra van egy butik, valószínűleg ott tudnak a főfelügyelő úrról valamit. Jöjjön velem, segíteni akarok, bízom bennem!

Marie egy pillanatig tűnődött, majd Csupit az ölébe fogta, és Angelo Gittihez fordult.

- Kérem, kérem, várjon meg itt. Ha nem tudjuk meg a főfelügyelő úr címét, akkor magával megyek. Itt nem maradok, mert ismét elárulnak - suttogta, s látszott rajta, hogy nem bízik Cabriában.

- Rendben, várok egy darabig. De kérlek, Marie, siess, az árut le kell szállítanom, és már így is késésben vagyok...

Roberta Demini éppen a kirakatot rendezte át, amikor észrevette az üzlet felé tartó Cabria főfelügyelőt, és mögötte egy lányt, kutyájával a karján. Hát ez meg mit jelent? - kérdezte magától, de kedvesen üdvözölte a zsarut.

- Ő Marie Biusatti - mutatott a lányra. - Ugye, kedves Roberta, tudja, ki a lány?

- Hát persze, még az újságok is írtak róla. De menjünk be az üzletbe, ne ácsorogjunk itt. Miben segíthetek?

- A lány csak Luiginak hajlandó beszélni. Ő a koronatanú! Hol van Salani?

Roberta gondolkozott, mennyit mondjon el a fiatalembernek. Aztán rájött, hogy a legjobb, ha az igazságot árulja el.

- Luigi tegnap elutazott Capriba, hogy Marie szüleivel beszéljen! Ma érkeznek vissza.
- Hát Luigi még mindig nyomoz? Hiszen nyugdíjazták!
- Kedves főfelügyelő úr! Nem hiszem, hogy bárki vagy bármi tiltaná, hogy egy nyugdíjas főfelügyelő szabad idejében oda és ahhoz menjen, akihez akar. Nyilván - elmosolyodott Roberta - kedve volt Capriba látogatni. Ez talán tilos?

Marie-t hirtelen melegség és bizalom öntötte el Roberta iránt. Az asszonyból nemcsak határozottság áradt, hanem ahogy megsimogatta Csupit, végtelen gyengédség is.

- Megengedi asszonyom, hogy itt maradjak, és itt várjam meg Salani urat? Ugye, idejön majd?

- Kedvesem! Délután hat óra húszkor érkeznek a gépe Nápolyból, és egyenesen a lakásomra jön. Ha van kedve, nemsokára együtt hazamehetünk, és ott várjuk meg.

- Vihetem Csupit?

- Miért ne? Ő nyilván magához tartozik.

Cabria csak állt tehetetlenül, aztán megszólalt:

- Akkor egy rendőrt állítok ide az üzlethez... Nem akarom, hogy bántódásuk essék. Az őrmester haza is kíséri magukat.

- Kedves főfelügyelő úr! Hallgasson rám! Ez így nem lesz jó. Pillanatokon belül az egész kapitányság tudni fogja, hogy Marie Biusatti előkerült. Ez igen sok szempontból veszélyes lenne, sőt annál is több... Gondoljon csak arra, hogy a kórházból valaki...

- Jó, jó, tudom. Akkor mit tegyek?

- Semmit! Marie-t bízva rám, este pedig hívjon fel telefonon, amikor már Luigival is tud beszélni...

- Köszönöm, asszonyom! - Felírta a telefonszámot és kiment az üzletből. Már jócskán eltávolodott, amikor Roberta utánafutott.

- Kérem, legyen szíves a kamionos fiatalember címét és telefonszámát felírni, Marie meg akarja köszönni a segítségét, de most nem engedem ki az utcára.

Egy óra múlva Roberta az üzlet elé hozta a kissé távolabb parkoló kocsiját, Marie-t és Csupit a hátsó ülésre ültette, aztán indított. Az első nagy szupermarket előtt megállt és bement vásárolni. Van valami kívánságod, Marie?

- Nem asszonyom, köszönöm, csak spagettit nem akarok látni...

Amikor hazaértek, Roberta azonnal fürdőt készített a lánynak, tiszta hálóinget és köntöszt adott neki, a saját ágyába fektette. Marie perceken belül mélyen aludt. Aztán az asszony fogta Csupit, lecsutakolta a fürdőkádban, és hajszárítóval megszáritotta. Meglepve látta, hogy a loncsos kutyaéból szép, karcsú, fényes szemű állatka lett. Enni adott neki, és vizet egy műanyag tálkában. A kutya jóízűen evett, ivott, majd nagy farkcsóválás közepette Marie lába mellé heveredett az ágyra. Roberta először dühös lett, aztán csak legyintett egyet. Mindkettőre ráfér a pihenés! Ezt az elhanyagolt külsejű állatot is kínozhatták, mert amikor fürdette, két törött bordát is felfedezett rajta...

Kiment a konyhába, és mindannyiuknak vacsorát készített. Tudta, hogy Luigi egy órán belül megérkezik.

A volt főfelügyelő nem akart hinni a szemének, mikor Roberta bevezette a hálósobába, s csak annyit mondott.

- Vendéged érkezett, nézd meg, ki az.

- Jézusom! Hiszen ez Marie Biusatti! Hogy kerül hozzád? Hiszen Róma egész rendőrsége őt kereste... De mennyi ideig!...

Roberta elmesélte, amit megtudott, de Marie rabságáról és szökéséről nem ismert részleteket.

- Keltsük fel a lányt, most már nyugodtabb lesz. Jobb ha tájékozódsz, drágám, mielőtt Cabria telefonál! - Átölelte a férfit.

Cabria már a szobájába menet dühösen őrlődött. Talán le kellett volna tartóztatnia a lányt, vagy őrizetbe venni... Mi lesz, ha megszökik? Őt is leválthatják, mint Luigit... Pedig nem is tehet az egészről.

Telefoncsengés zökkentette ki tépelődéséből. Felvette a kagylót.

- Tessék!

- Itt Desta nyomozó beszél, Addis Abebából. Salani főfelügyelőt keresem.

- Nincs itt, nyugdíjazták. Cabria főfelügyelő vagyok, a gyilkossági csoport vezetője.

Kérem, mondja el nekem a közlendőjét.

- Hát... nem is tudom... egy olasz nőt megfojtottak...

- Hol? Az ottani repülőtéren?

- Nem, nem, dehogya! Kirándulás alatt. Valószínűleg örült volt az elkövető.

- A boncolás mit állapított meg?

- De uram, nálunk nincs boncolás!

- Akkor hogy tudnak pontos időt és egyebet meghatározni?

- Sehogy. Üdvözlöm Salani urat! - Ezzel Desta letette a kagylót.

Cabria nem telefonált, hanem elindult Roberta Demini lakására. Eldöntötte, hogy nem vár tovább, képtelen volt idegességét és izgatottságát visszafogni. Úgy érezte, mielőbb meg kell bizonyosodnia róla, hogy a lány épségben van Robertánál.

Cornelia Brevi lelkében ugyan még mindig gyászolta barátnőjét, Catherina Mucchit, akit a "repülő" gyilkos megölt, de új partnert keresett. Hajnali 4 óra 30 perckor landolt az Alitalia gépe Fiumicinón. Hosszú utat tett meg, mert Delhiből érkezett. Cornelia nem kedvelte ezeket a járatokat, s mindig igyekezett európai gépre kerülni. Tudta, hogy sokan szeretik az egzotikus vidékeket, de ő inkább itthon, az öreg kontinensen érezte jól magát.

Sietett haza, mert megállapodott Barbara Ortellával, ha végez a pizzériában, felmegy a lakásra, és ott várja meg.

- Milyen nehezen akarta elfogadni a lakáskulcsot. A kis butácska, de az ő számára ez a jó. Ha emlékezete nem csal, az első emeleti pizzériát tizenegy órakor zárják, így Barbara nyilván a lakásban van, el is aludt. Nem baj, mosolyodott el Cornelia, legfeljebb felébreszti.

- Okos ötlet volt, hogy már két napja megvásároltam mindent, amire ma szükségünk lesz - dicsérte magát -, csak a hűtőt kell kinyitnom. A mai nap zavartalanul az enyém. - Megborzongott a lány. - Remélem, Barbara is élvezni fogja együttlétünket, bár eléggé naivnak tűnik az a lány. De ki tudja? Csak az ágyban lehet egymást igazán megismerni... - Cornelia már mindent elintézett a repülőtéren, s boldog örömhullám futott át rajta, hogy szabadnapja lesz. Sajnos, Barbara délután dolgozik a pizzériában, de sebjaj, addig legalább kipihenheti magát.

A repülőtér nyitott, a személyzetnek kijelölt parkolójában állt Cornelia autója. Először a föld alatti garázst választotta, aztán rájött, hogy sokkal kellemesebb és gyorsabb a másik parkolóba eljutni. Beindította a kocsit, s hamarosan a lakásához érkezett.

Milyen kihalt ilyenkor a város, mindenki alszik. Megállt, kivette táskáját, és lezárta a kocsit, majd előszedte kapukulcsát. Már éppen a zárba akarta illeszteni, amikor háta mögött szuszogást hallott... Hátra akart nézni, de nem tudott, mert torkára valami ráfonódott.

- Segítség! Segít... - Nem tudta befejezni, már nem jött ki hang a torkából. Gyilkosa egyetlen mozdulattal meghúzta a lányra csavarodott anyagot, és Cornelia Brevi rongybabaként esett össze. A támadó körülnézett, a már előkészített éles késsel keresztet vágott a nő melle fölé a bőrébe, azután pillanatok alatt magáévá tette...

Mint a macska, úgy osont el a hajnali derengésben.

A tejet szállító autóból kiszállt egy fiatal fiú. Kivette az üvegeket, és már éppen a ház elé akarta tenni, amikor észrevette a fekvő női testet. Nem mert közelebb lépni, helyette torkaszakadtából üvöltözni kezdett. Sorra felgyulladtak a fények a lakásokban, kinyíltak az ablakok. Többen egyszerre kérdezték:

- Mi történt? Mi ez a sivítózás?

A tizenhatodik évét alig betöltő fiú üvöltött.

- Itt fekszik egy lány, nem mozdul... jöjjön valaki segíteni!...

Néhány perc múlva a szomszéd házból lerohant egy rendőr, aki éppen nem volt szolgálatban. Megfogta a lány pulzusát, de már előtte is látta, hogy halott. A férfi közlekedési rendőrként dolgozott, de ő is hallott a "repülő" gyilkosról. Így először a lány mellére vetett egy pillantást, majd betakarta és a sarkon lévő telefonhoz lépett, tárcsázta az ügyeletet...

Negyedóra múlva Bertini Cabria főfelügyelő és teljes stábja már helyszínelte. Az emberei falfehérek voltak, nemcsak a korai kelés miatt, mindenki tudta, hogy az újabb gyilkosság következtében sok embert elmozdítanak a helyéről. Főként az új főfelügyelőt, aki Salanihoz hasonlóan gyakorlatilag semmit nem produkált...

- Ugyanaz a helyzet, mint az előző lányoknál, Cabria. Bemegyek és három óra múlva írásban megkapod a jelentésemet. Tudom, ez most még fontosabb, mint eddig - mondta a rendőrorvos.

Bertini szinte megbénult. A szokásos rutinfeladatokat sem kezdte meg, még szerencse, hogy emberei gyakorlottan láttak munkához. Az igazolványt olvasva a főfelügyelőnek azonnal beugrott a név: Cornelia Brevi a meggyilkolt Catherina Mucchi barátnője volt. Úristen! Ez meg hogy kapcsolódik a lánchoz? - Gyere, menjünk fel a lakásába, nézzünk ott körül - szólt az egyik felügyelőnek Bertini.

- Főnök, a lány táskájában nem találok a lakáskulcsot...

- Ez meg hogy lehet? Minden papírja sértetlenül megvan. Akkor törjük fel az ajtót. Emlékszem, amikor a Catherina Mucchi-féle gyilkosság kapcsán nyomoztam, Salani engem küldött ide. Ki gondolta akkor, hogy Cornelia Brevi is áldozat lesz?

Az egyik őrmester gyorsan és szakszerűen kinyitotta az ajtót. Ahogy beléptek az előszobába, a hálósobából egy állólámpa fénye szűrődött ki. Cabria kinyitotta az ajtót, és legnagyobb meglepetésére egy igen fiatal, tizenhat év körüli lányka ült riadtan a franciaágy közepén.

- Hát te hogy kerülsz ide? - Önkéntelenül is tegezte a lányt, aki, ahogy közelebről megnézte, még fiatalabbnak látszott. - Csak nem Cornelia húga vagy?

- Nem... nem... nem... - Elpirult a lány.

- Hogy hívnak, és mit csinálsz itt? Hova jársz iskolába?

- Barbara Ortella vagyok és a repülőtéren, az első emeleti pizzériában dolgozom, mint felszolgáló.

- Jézusom! - Cabria a fejéhez kapott. - Még ez hiányzott! Na, ki vele gyorsan, hogyan ismerkedtél meg Corneliával? Mióta fekszel az ágyában?

- Egy hete dolgozom a pizzériában. A stewardess kisasszony többször nálunk kapott

be egy-egy pizzát. Így ismerkedtünk meg, aztán beszélgettünk, de csak keveset, mert a főnök nem engedi, hogy a vendégekkel társalogjak. De Brevi kisasszony kivétel, mert a főnök úr is, mint sokszor mondotta, kedvelte őt. Így ismerkedtünk meg... Barbara lehajtotta a fejét.

- Arra a kérdésemre még nem válaszoltál, mióta fekszel az ágyában?
- Tegnap éjszaka, amikor végeztem, idejöttem, mert így beszéltük meg...
- Jaj, istenem, de értetlen vagy! Hányszor feküdtél le vele, ha így jobban tetszik?
- Egyszer sem, még soha! Ma először hívott meg... De nem mondta, miért...

Cabria azon gondolkozott, hogy Barbara milyen ostoba vagy nagyon megjátssza magát...

- Hány éves vagy?
- Tizenhat leszek két hónap múlva.
- Eddig hol éltél?
- Ostiában, a szüleimmel. Elvégeztem a nyolc osztályt, aztán takarítottam az állatorvoséknál.

- Hogy kerültél a fővárosba, és miért éppen a repülőtérre?

- Az állatorvosékhöz járt egy fiatal nő, aki az asszonynak ruhákat hozott rendelésre, innen a fővárosból. Egyszer vele beszélgettem, s ő tanácsolta, hogy próbáljak szerencsét, mint felszolgáló. Először a repülőtérre ajánlotta, ott mindig keresnek, ha mást nem, takarítónőt. Anyámnak elmondtam mindezt, aki beleegyezett, hogy feljöjjek. Sőt, egy kis megtakarított pénzt is adott, hogy szobát béreljek. Később majd visszaadom neki - tette hozzá még mindig meglehetősen zavartan a kislány.

- Reggel, vagyis hajnalban hallottál valamit?

- Nem. Arra ébredtem, hogy nyitogatják az ablakokat, és mindenhol hangzavar hallatszott.

Cabria a kihallgatás után úgy látta, ez az ostoba teremtés aludt, amikor a gyilkosság történt.

- Tisztelt rendőr úr, kérem, ne szóljon a főnök úrnak, hogy itt voltam, mert még elbocsát! Nagyon szigorú.

- Kedves Barbara, te teljesen megbuggyantál. Hiszen most kezdődik a nyomozás. Úgy látszik, téged azért valamiféle barátság mégis kötött a megboldogulthoz, főleg, ha nem gyilkolják meg...

- Esküszöm, a Szűz Máriára esküszöm, hogy többet nem tudok, mint amit elmondtam. Könyörgök, uram, könyörgök, ne szóljon senkinek, hogy itt talált, különben megölöm magam. Nem viselném el ezt a szégyent.

- No jó, rendben, egyelőre hallgatok. Remélem, nem is kerül sor rá, hogy beidézzek a kapitányságra. Amit mondtál, azt majd jegyzőkönyvbe vesszük, és holnap reggel gyere be, ird alá. Most öltözz fel és tünj el innen!

Közben a nyomszakértők is végeztek, de semmi érdemlegeset nem találtak, amint ez várható volt. Cabria eligazította az embereit:

- Hallgassatok ki mindenkit a környéken, én megyek a Fiumicinóra! Majd a kapitányságon találkozunk - szólt vissza, miközben beült az autójába, és elindult a repülőtérre.

Mindenkit mélységesen megdöbbentett Cornelia Brevi meggyilkolása. A főnökök csak szépet és jót mondtak a megbízható teremtésről, aki soha egyetlen kollégájával, főnökével nem veszett össze. Sőt, az elmúlt évben a stewardessek vetélkedőjét is megnyerte! Az idegesség úgy söpört végig a repülőtéri dolgozókon, mint egy tájfun. Küldöttséget menesztettek az

Alitalia főnökéhez, hogy szigorúbb biztonsági intézkedéseket tegyenek, s kényszerítsék a rendőrséget a gyilkos felkutatására. Amikor Cabria meghallotta e naivnak tűnő követelést, csak annyit mondott:

- Az áldozatot saját lakásának kapujában fojtották meg. Hiába hozunk még szigorúbb rendőri intézkedéseket, minden repülőtéren alkalmazott mellé nem állíthatunk rendőrt... - Söhajtott, és még a keze is nyirkos lett arra a gondolatra, hogy nemsokára referálnia kell a főkapitánynak. Amikor elhagyta a repülőteret, megállt egy kávézó előtt, s felhajtott egy erős kávé, mintha elodázni akarná a szembesülést főnökével. Ő még nem tudja, hogy Marie Biusatti a fővárosban van, de egyelőre nem is szabad, hogy megtudja... Fizetett, majd a hátsó sarokba ment, ahol egy telefonfülkét pillantott meg. Tárcsázta Roberta Demini lakását. Amikor valaki felvette a kagylót, Luigi hangját ismerte fel.

- Itt Cabria. Ma hajnalban meggyilkolták Cornelia Brevit. Ismered, ugye?

- Emlékszem rá...

- Azonnal beszélünk kell! Félttem Marie-t, de a főnöknél is rövidesen jelenésem van, teljesen tanácstalan vagyok... Az éjszakai megállapodásunk ezek után ugye nem érvényes? Lásd be, Luigi, kutyaszorítóba kerültem. Most felmennék hozzád, Roberta otthon van?

- Nincs, de megkérem, jöjjön haza, mire ideérsz. Honnan beszélsz?

- Negyedóra múlva nálatok vagyok.

- Rendben, gyere.

Roberta leengedte a redőnyöket, mert a rekkenő forróság még a bútorokat is átjárta. Cabriával egyszerre érkeztek a lakásba. A főfelügyelő Luiginak, Robertának és Marie-nak röviden és tömören elmondta a gyilkosság körülményeit. A végén már annyira zaklatott és ideges volt, hogy szokásától eltérően jókora adag konyakot is felhajtott.

- Luigi, ki kell találnunk valamit! Úgy érzem, mintha árnnyal hadakoznék, mintha mindent előre tudna az illető!... Képtelen vagyok bármit is megfejtani!

Néhány perces csend telepedett a szobára, majd Salani öblös hangján megszólalt:

- Az éjszakai megbeszélést tekintjük tárgytalannak. Az újabb gyilkosság és a hasonlóság, tehát stewardess, a mellén a jel, a gyilkosság utáni nemi közösülés, azt bizonyítja, hogy a "repülő" gyilkos, ahogy mi is nevezzük, nem állt le. Várt egy darabig, ki tudja, miért. Egy furcsa momentum nem hagyott aludni az éjszaka! Cabria, te beszéltél az etióp Desta nyomozóval, aki közölte, hogy egy kirándulás alkalmával megölték egy olasz nőt. Nem tudok napirendre térni afelett, hogy nekünk itt Rómában mi közünk van ehhez. Bocsáss meg, Cabria, de ma reggel felhívtam a kollégát, és kicsit részletesebben tájékoztattam a gyilkosságról. Valami megmagyarázhatatlan sejtésem azt súgta, hogy a dolgok valahol összefüggenek, még akkor is, ha látszólag semmi közük egymáshoz. Az ottani kolléga szerint nyilvánvalóan egy örült volt a tettes. Ehhez tudnod kell, hogy arra a vidékre telepítik a fővárosból is az örülteket. No szóval - Luigi rágyújtott a pipájára -, egyetlen hajszálnyi nyom van. A fiatalasszonyt egy barátja is elkísérte, aki az ottani, mármint az addisi Alitalia dolgozója. Aztán a férfi állítólag még a gyilkosság előtt visszatért a fővárosba. De a kérdőjel bennem maradt.

- Luigi, csak nem akarsz Etiópiába utazni? - Cabria megdöbbsent már a saját kérdésétől is.

- Eltaláltad. Roberta a jövő héten repül oda, hogy megszervezze a különféle etióp áruk szállítását, és én vele megyek.

- S mi lesz Marie-val? - kérdezte Roberta.

- Drágám, emlékszel arra a fiatalemberre, aki a kamionnal felhozta Marie-t? Te is

szimpatikusnak találtad. Őt kérjük meg...

- Ugyan, mire?

- Egyszerű, költözzön ide egy hétre. Vigyázzon a lányra és Csupira. - Megvakarta a kutya fejét Luigi, aki világéletében szeretett volna kutyát tartani, de foglalkozása és volt felesége ezt lehetetlenné tette.

- De Luigi, a fiatalember valószínűleg ismét vidékre utazik, hiszen kamionvezető. Már elfelejtetted? - emelte fel hangját az asszony.

- Nem, nem, dehogy. De szabadságot vehetne ki, s a költségeket én fizetném. Értsétek meg, Marie-t nem hagyhatjuk egyedül, viszont nem is vihetjük magunkkal.

- S ha én vigyáznék rá? - kérdezte halkán Cabria.

- No még az hiányozna! Honnan tudod te, mikor érsz rá? A kapitány úr úgy ráncigálhat, akár a mutatványos a paprikajancsit!

- Rendben.

- Akkor add ide a fiú nevét és a telefonszámát. Felhívom, és megbeszélék vele mindent. Aztán közösen dönthetünk a további lépésekről.

Luigi a darabka papírral átment a másik szobába, és azonnal sikerült elérnie Angelo Grittit. A sofőr az első pillanatban nemet mondott a kérésre, aztán latolgatni kezdte.

- Hát esetleg a jövő héten kivehetnék egy hét szabadságot és odaköltözhetnék...

- Kedves fiam, ugye szólíthatom így? - folytatta Luigi. - Óriási szívességet tenne Marie-nak és a nyomozásnak is. - Aztán röviden, csak a szükségeset közölve elmondta a legújabb fejleményeket. Titoktartást kért a férfitől, aki ezt megígérte. Megállapodtak mindenben, mire Salani letette a kagylót és visszament a többiekhez.

- Elintéztém, Marie, jövő héten itt lesz a testőröd. A napban nem állapodtunk meg, a repülőjárástól függ, mikor utazunk.

Aztán volt beosztottjához fordult.

- Te most indulj a főnökhöz! Marie-ről ne szólj, de este, ha tudsz, gyere vissza, van egy elgondolásom, s ehhez a te segítséged szükséges.

A terepjáró megállt Akszum főterén. A kórházi zabanya vezette a kocsit, amelyen Flavio Piazza, a sebészeti vezetője és mellette Clara Recci utazott. Napokon keresztül próbálta rábeszélni főnöke a sebésznőt, hogy két napra kiránduljanak Akszumba.

Valójában nem Flavio kérésére döntött az utazás mellett, hanem barátnője, Marcella okos tanácsára. Azt mondta, sokáig nem utasíthatja el Flaviót, mert akkor végleg elveszíti.

- Drága Clara - emlékezett vissza kolléganőjének a szavaira. - Azzal, hogy Akszumba elutazol velem, még nem kell okvetlenül az ágyában kikötnöd, ha nem akarsz! Ne dönts erről. Én javaslom a kirándulást, nem szólva arról, hogy Lalibelán kívül még sehol nem voltál... - Most ez jutott eszébe, amint kikászálódott a Toyotából. Az égető napsütés bántotta szemét.

A főtéren hatalmas angol nyelvű plakát hirdette: "Tizenhárom hónap napsütés - háromezer éves birodalom - ez Akszum!"

- Mit jelent az, hogy tizenhárom hónapig napsütés? Hiszen csak tizenkét hónap van az évben - kérdezte Clara a zabanyától.

- Doktornő, nálunk az etióp naptár szerint minden hónap harminc nappal áll, és a fennmaradó néhány nap ad ki egy csonka, tizenharmadik hónapot. Etiópia történelme pedig - kihúzta magát az amúgy is délceg zabanya - több mint háromezer éves! Ezt tanítják nálunk az iskolában. Olaszország még nem is volt, amikor itt, Akszumban már őseink éltek. Tudja, doktornő, azt is tanultuk, hogy Etiópia története az Akszum birodalommal kezdődött...

Clarát meglepte, hogy az idegenvezetőnek is beillő zabanya milyen kulturáltan és precízen tájékoztatja őket.

- Merre vigyem magukat? Én először a híres kőmaradványokat javaslom megtekinteni, amelyek az I. évezred közepe tájáról maradtak vissza. Csak még annyit - tette hozzá a férfi -, hogy az időszámítás előtt itt élő hamiták, semiták alakították ki az Akszum birodalmat.

- Szálljanak vissza a kocsiba, ebben a hőségben ne gyalogoljunk. A híres romokat mintegy tíz perc alatt elérjük!

A város szélén a hatalmas sziklás, zöld akáciákkal, valamint agavékkal szegélyezett úton feltűntek a hajdani romok. Itt megálltak egy időre, s Clara érezni vélte az elmúlt évezredek üzenetét, amely itt, a hajdani főváros környékén ma is szinte hallható.

Egy kilométert gyalogoltak a meglehetősen meredek hegyoldalon. A romok között nézelődve Clara elfáradt.

- Innen nem messze van egy régi, több mint ezeréves katedrális romja, ne nézzük meg? - kérdezte az idegenvezetőnek felcsapott zabanya. - Tudják, ki volt az ókori Akszum első uralkodója, vagyis inkább császára?

Majd folytatta.

- A kórházunkat is így hívják, I. Menelik. Ő is Salamon király leszármazottja volt, így tehát egyenesen istentől való. - A férfi az égre nézett, s kopt szokás szerint háromszor meghajtotta a fejét.

Visszatérve a poros városba, a Ras Hotelban ebédeltek, de Clara csak egy pohár ambót ivott és pár falat csirkét evett, amit valamilyen, számára teljesen ismeretlen fehér szósszal öntöttek le.

Közben Piazza doktor lefoglalt két különálló szobát, s a zabanyának is kivett egyet, noha az út elején már megállapodtak, hogy a férfi a terepjáróban alszik.

- Menjünk várost nézni, vagy inkább pihensz egy kicsit, Clara? - kérdezte a lánytól.

- Hát, ha lehetne, egy órára ledőlnék, embertelenül megvisel ez a szokatlan hőség! A Menelikben ilyet soha nem éreztem. A torkom száraz, mintha soha nem ittam volna folyadékot...

- Rendben, akkor egy óra múlva itt a hallban találkozunk, és körülnézünk Akszumban. Te is legyél itt - fordult Piazza doktor a zabanyához.

Délután már nem volt olyan fullasztó meleg a városban, s Clara is felfrissült a rövid pihenéstől. Elmentek egy kopt templomba, amely a főtértől balra nyílt. Clara meglepődött, hogy mennyire kopár az oltár, a falakat pedig semmi nem díszítette, csupán egy-egy kőből faragott virágcsokor. Ez tette változatossá a fehér fal egyhangúságát. Kifelé jövet vette észre, hogy egy elkerített, rácsokkal körülvett teremben hatalmas, furcsa alakú aranykeresztek függnek a falon.

- Gyere, Flavio, nézzük meg! - Megfogta a férfi karját.

Ám nem sikerült kinyitniuk az ajtót.

- Úgy látszik, ide nem lehet bemenni - sajnálkozott Clara. - Pedig ez a gyűjtemény lehet a legérdekesebb.

Ekkor tűnt fel a zabanya alakja.

- Miben segíthetek?

- Szeretnénk a keresztek közelebbről is látni, de az ajtó nem nyílik.

- Sajnos doktornő, ezen én sem segíthetek. Ide csak felszentelt ember léphet be. De hasonló keresztek majd mutatok az üzletekben, ha akar vásárolni is, segítek alkudni.

Az akszumi főutca olyan piszkos volt, amilyenre a két orvos nem számított. Érthető, miért annyi a fertőzés Kelet-Afrikában. Ha egy város ilyen szennyes, piszkos, nem is lehet ez másként.

Egy meglehetősen rozoga külsejű üzlet előtt állt meg a zabanya.

- Jöjjenek be ide, itt eredeti kereszteteket árulnak, még több száz éves fóliánsokat is.

- Mi az a fóliáns? - kérdezte Flavio. - Csak nem biblia? Eredeti?

- Igen. - Az üzlet tulajdonosa ősi bibliákat tett eléjük, amelyekbe a számukra érthetetlen régi, vallási szöveget a rég elporladt kezek évszázadokkal dacoló vízjeles papírra írták. Clara egyet alaposan megnézett, és választott egy falra akasztható kopt keresztet is. Flavio szintén vett egy bibliát és egy négyszögletes keresztet. Az egészet kifizette, a lányét is.

- De uram, micsoda bűn ez? - méltatlankodott a zabanya. - Ön, doktor úr, nem alkudott egyetlen birrt sem, ez pedig azt jelenti, hogy nem veszi komolyan az üzletet. A tulajdonos, látom rajta, meg is van sértve.

Flavio ezen olyan jóízűt nevetett, hogy alig tudta abbahagyni.

Ezután Akszum híressége, az egyetlen gránittömbből vésett obeliszkek sora következett. Díszítésük vártoronyra emlékeztette őket, csakúgy, mint a legtöbb európai nézelődőt. A legmagasabb közülük, a harminchárom méteres, a földön hevert, a huszonhárom méteres viszont állt a lábán.

- Tudja, doktornó, a ledólt obeliszkekhez egy történelmi legenda fűződik. Hallott már róla?

- Nem, de kérem, mesélje el.

- A kereszténységre való áttérés itt sem ment egyszerűen. A pogány vezérek ellenálltak és romboltak, az oszlopokat is ledöntötték. A legmagasabb obeliszek ledöntéséért egy királynőt tesz felelőssé a legenda, mégpedig Judit királynőt, aki sok-sok régi, keresztény templomot romboltatott le. A nép azóta is gonoszként emlegeti. Hogy ezért vagy másért, nem tudom, de tény, hogy nőket a mai napig nem engednek be az akszumi templomokba.

Este lett, mire befejezték a nézelődést, és visszatértek a szállóba. Piazz doktor etióp konyakot rendelt vacsora előtt. Clara ismét csirkét evett, de most sütvé, burgonyával. Látszott mindkettőjükön a fáradtság, a sok látnivalón tűnődtek. Ahogy szobájuk felé mentek, Flavio csak annyit suttogott:

- Szeretlek, Clara. Még mindig nem hiszel nekem? - Szorosan átölelte a lányt, és karjába kapva vitte befelé...

A kocsi csikorogva fékezett, a férfi kiszállt belőle, és gyors mozdulattal felrántotta a kalyiba ajtaját. A szoba közepén ült Dadus, előtte egy tányér jéghideg spagetti. Amikor észrevette a belépő férfit, torkaszakadtából üvöltetni kezdett, majd felugrott és átölelte a férfi lábát.

- Drága kincsem, drága kincsem, megszökött az a szemét! Elmentem a boltba vásárolni, s mire visszajöttem, eltűnt... Csupit is elvitte...

- Ki a fenét érdekel Csupi? Hol a lány, Dadus? Hol a lány? Meg kell találnom! Ma azért jöttem, hogy eltemessük az eukaliptusz mellé a kertben. Megérdemelte volna! Hol van most? Hol van? - ordított a férfi artikulatlan hangon. A szeme vérben forgott, egész teste majd szétrobbant.

- Ül le, kincsem, tudod, nem szabad felizgatnod magad... Megmondta még akkor az orvos...

- Az a személtáda, aki nem engedte, hogy pilóta legyek! - Aztán összefüggéstelenül

ismét kiabálni kezdett. - Elárul! Elárul! Dadus, meg kellett volna ölnöd! Nemegyszer megtettük már közösen!

- Drága kincsem... nem tudtam... hogy ez a szuka ilyen alamuszi!... Megszökött... kifeszítette az ablakot... De nem juthatott messze! Ül le, kincsem, nyugodj meg! A rendőrség megtalálja!

- Hát ez az! - Hatalmasat ütött az asztalra. - Akkor nekem végem van! Bár - kicsit elcsendesedett a hangja - nem jó megfigyelő a csaj, első alkalommal sem tudott jól leírni!... Remélem, most is félrevezethetem a tisztelt Salani főfelügyelő urat! Talán újból lépnem kellene... Egy lányt idehozni... - Látszott rajta, hogy erősen tőri a fejét. - Adj inni, Dadus!

Az asszony vörösbort vett elő és két poharat. Juhsajtot és kerek barna kenyeret tett az asztalra.

- Kincsem, mindent megteszek neked, csak add ki a parancsot! - Felemelte a kezét, mintha katona lenne és tisztelgett.

Szóltanul kortyolgatták a lőrét. Aztán a férfi megszólalt.

- Sajnos, most vissza kell mennem a négerek közé, de rövidesen egy újabb lányt hozok. Rómában keresek valakit... vagy nem... inkább afrikait!... Nem, ez sem jó... - Megcsóválta a fejét. Legyen csak olasz a lány... így jobban megbosszulom a piszok Salanit, aki még mindig keresgél engem... Azt hiszi, egy rendőrt nem tudok kijátszani. Ugye, ezt te sem gondolod, Dadus?

- Hát persze, te olyan okos vagy, olyan jó és olyan kedves! - Megsimogatta a férfi karját. - Tudod, te vagy a szemem fénye... bármikor jöhetsz hozzám, mindent megteszek neked...

- Tudott valaki itt, Nattunóban arról, hogy nálad lakik egy lány?

- Hova gondolsz, kincsem? Hiszen megmondtad, hogy ne eresszem még a kertbe se ki. Állandóan összekötöztem... Egyszer felejtettem el, és akkor megszökött a kis szemét... De te majd megtalálod és visszahozod, vagy egy másikat, mindegy!

A férfi megitta a pohárban lévő bort, aztán átölelte Dadust.

- Most mennem kell! Rövidesen jövök és hozom az új lányt!

- Kincsem, ugye nem haragszol rám? Nem tehetek róla...

- Jövök majd. - A férfi köszönés nélkül vágta be maga után az ajtót, és azonnal indította autóját.

Aline és Hamaru kezelését Enzo felgyorsította. Eddig naponta csak egy alkalommal végezte el az általa négy szemközti terápiának nevezett kezelést. Újabban délelőtt és időnként délután is hipnózist alkalmazott. Nem volt elégedett. Pedig Alinét és Hamarut is megműtötték, úgy, mint elődeiket, Matteót és Zenebét. Mégis, állapította meg az utolsó kezelés után, valahogy nem hangolhatók rá a feladatra. Így pedig nem küldheti el őket, hiába sürgeti Marty az indulást. A betegek, főként a skizofrének sok esetben kiszámíthatatlanok. Persze, úgymint túljár az eszükön, de ahhoz még idő kell...

Natale lépett a szobába.

- Főorvos úr, mikor kezdi ma délután a kezelést?

- Alinével és Hamaruval mára végeztem.

- Nem rájuk gondoltam, hanem a kedves Viti doktornőre. Kezd az idegeimre menni az állandó kérdezősködésével. Aztán meg sajnálattal tapasztalom, hogy mióta Conti doktor istápolja, kevésbé feledékeny. Nem értem én ezt, Enzo! Miért nem gyorsítod meg a folyamatot? Ha így megy ez, még legalább egy fél évig látnom kell őt.

- Na és? Kedves Natale, miért kellene sietnünk? Akkor és annyi ideig vagyunk együtt, amíg csak jólesik. Senki nem szól bele a dolgunkba.

- Nekem akkor is kezd elegendem lenni a bujkálásból! Megígérted, hogy feleségül veszel, ha...

- Jól van, jól van, drága kis fekete Vénuszom, ne legyél türelmetlen! - Megcsókolta a lányt. - De most menj, nem akarom, hogy bárki itt találjon. Ne adjunk a pletykákra alkalmat...

Natalénak, amint a folyosón elindult, eszébe jutott egy ötlet, amivel Enzót sarokba tudná szorítani. Minél többet ízlelgette elképzelését, annál jobbnak tűnt számára.

- **F**lorence nővér, kérem, legyen szíves a hármaskörterembe hozzon nekem egy Ringer infúziót és tegyen bele két milliliter Novopant - mondta Marcella.

A nővér rövidesen megjelent a kért infúzióval, s Marcella a kettes számú beteghez lépett.

- De doktornő, hiszen ő már nem az ön betege!

- Hogyan?

- Nézze csak meg, a főorvos úr ma áthúzta az ön nevét és a sajátját írta a kezelőorvosi rubrikába.

- Vajon nekem miért nem szólt a férjem? Már napok óta én kezelem ezt az insomniás beteget, miért nem folytathatom? Hiszen az insomnia rendezése nem tűr halasztást. A szerencsétlennek éppen elég gondot okozott, hogy a gyógyszerek ellenére sem tudott aludni.

Florence hirtelen nem tudta eldönteni, miért vette át a főorvos a beteg kezelését. Talán nem volt elégedett az eredménnyel? - töprengett. A főnővér átnyújtotta az infúziós palackot. Viti doktornő ismételt ellenőrizte a beteg pulzusát, reflexeit, majd határozott mozdulattal bekötötte az infúziót.

- Tisztázom ezt az ügyet Enzóval - fordult Florence-hez. - A főorvos indok nélkül nem veheti el a betegemet! - Elhalkult a hangja, s látszott rajta, hogy nagyon megrázta ez az incidens.

- Doktornő, nem megy le a nagyterembe? Mindjárt kezdődik a megbeszélés!

- Miről van szó? Nem tudok semmit... vagy talán... elfelejtettem?...

- A WHO egyik képviselője érkezett délelőtt. Délutánra összehívták az európai orvosokat és személyzetet, hogy ismertessék kívánságaikat. Az osztályokon csak egy-egy ügyeletes marad... Itt nálunk ezt Asaki Kimura doktor vállalta.

Marcella, mint az alvajáró, elindult a kerten át a nagyterembe. Amikor belépett, az ajtónál állt David Powers, a kórház igazgatója, s mellette egy magas, csinos férfi.

- Engedje meg, Viti doktornő, hogy bemutassam a WHO Bécsből érkezett képviselőjét, Zolo Caseli doktort.

Marcella ránézett a férjira, s mindketten elmosolyodtak, majd átölelték egymást.

- Te itt, drága Marcellám? Hogy kerülsz a világ végére?

- A férjem megpályázta a főorvosi állást, aztán valahogy én is ide keveredtem...

- Önök ismerik egymást? - kérdezte Powers doktor.

- Hogyne - szólt barátságosan Caseli. - Marcellával egy évfolyamra jártunk, aztán szétváltak útjaink. Ő ideggyógyásznak készült, én pedig belgyógyásznak.

- Marcella! - Zolo átölelte az asszony vállát. - Ha végeztünk itt a hivatalos megbeszéléssel, indulás előtt szeretnék veled találkozni!

- Csak nem akarsz késő este nekivágni az útnak? Ez igen veszélyes lenne! Maradj nálunk, és reggel menj tovább. Az igazgató úr nyilván tud neked vendégszobát adni.

Gondolkozz ezen!

A férfiban feltámadtak a régi emlékek, amikor együtt jártak két évig Marcellával, és a jövőt tervezgették. Aztán másként alakultak a dolgok, főként Zolo ügyei, de még mindig megdobogtatta szívét Marcella varázsa.

- Rendben, rábeszélte, maradok. De csak akkor, ha együtt vacsorázunk!

- Nem hiszem, hogy ezt meg lehet oldani, mert David Powers igencsak megsértődne, ha nem vele ülnél asztalhoz.

- No jó, ezt majd elintézem.

A megbeszélés több mint két órán át tartott. Caseli doktor valójában azért érkezett, hogy megismerje a kollégák itteni problémáit és javaslatait. A WHO tőlük háromszáz kilométerre délre, Menelik II. néven egy hasonló jellegű kórházat kíván létrehozni és finanszírozni.

Sokan élesen fogalmaztak, amikor a szabadság kérdése merült fel. Flavio Piazza felvetette, hogy az maradjon két évig egyfolytában itt ezen a trópusi helyen, aki kitalálta, hogy közben nem lehet hazamenni szabadságra.

- Az én embereim igen nehéz munkát végeznek, miután a sebészet állandóan zsúfolva van. Szeretném, ha a kolléga úr tolmácsolná kívánságunkat, hogy egy év után legalább egy hónap szabadságot kapjunk!

Az európaiak közül többen kifogásolták, hogy gyakorta késnek a megígért gyógyszerek és kötszerek, több ápolóra és egészségmunkára lenne szükség.

Végül Caseli megígérte, hogy mindent tolmácsol a vezetőségnek, s ő maga is segít a kérések teljesítésében.

A vacsoránál Marcella összeszámolni sem tudta a kollégákat, akik mind a központi asztalhoz kerültek. Caseli a konyak után felállt és kedvesen a többiekhez fordult:

- Most köszönök el mindenkitől, hajnalban indulnom kell vissza. Szeretnék még Viti doktornővel beszélni, ugye nem lesz harag vagy sértődés, ha átmegyünk a bárba? - Ezzel, nem várva meg szavai hatását, Marcellához lépett, karonfogta és kivezette a teremből.

- Hát ez jó nehéz volt! Hogy bírod, drága Marcella, ezt a bezártságot? Én megőrülnék tőle! Az embernek minden lépését állandóan kíváncsi szemek figyelik. Innen meg sem szökhetsz, hova mehetnél? De most te mesélj, amint látom, nagyon sovány és sápadt vagy. Nehezen bírod az itteni klímát?

- Hát nézd... nem csak erről van szó. Gyakorlatilag, az éjszakát kivéve, mindannyian az osztályunkon vagyunk, s ez borzasztóan megterhelő mindenkinek. Úgy látszik, nekem még jobban.

- Jól jössz ki a férjeddal? Láttam a vacsora alatt, igen figyelmes hozzád...

- Tudod, barátom, más a látszat és más a valóság. Ha Rómában lennék, már elköltöztem volna tőle - sóhajtott az asszony -, de itt...

- Mondd meg őszintén, mi a baj köztetek?

- Nehéz megfogalmaznom, de sok kezelési módszerben nem értünk egyet.

- De hiszen Viti mint főorvos, otthon is hírnevet és rangot szerzett magának a funkcionális idegbetegségek gyógyításában.

- Ez igaz, de valahogy irritál engem, hogy néhány skizofréniás betegünket hipnózissal kezeli. Tudod, Zolo, tőlem mindig távol állt ez a téma, bár tudom, hogy sok orvos a belgyógyászatban, a szülészetben is használja. Nekem mégis idegen e gyógy mód...

- Drága Marcella, mintha kicsit túlzottan felnagyítanál mindent. Az igazgatótok Flavio

Piazz sebészfőorvosról és a te férjedről áradozott. Te talán tudsz valami orvosi hibát mondani, amit a férjed elkövetett?

- Nem, nem! Dehogy.

Még legalább éjfélig beszélgettek, főként régi élményeiket idézték fel, aztán Caseli doktor elbúcsúzott a korai kelésre való hivatkozással.

- Drága Marcella, megpróbálom elintézni a szabadságodat - mondta búcsúzásképpen.
- Látom, nagyon rád férne. - Átölelte volt évfolyamtársát és barátnőjét, majd Caseli a vendégszobába, Marcella pedig az idegosztályra ment.

Viti főorvos éppen Asaki Kimurával vitatkozott a folyosón, hogy a rövid időn belül megérkező újfajta röntgenkészüléket hol állítsák fel. Amikor Enzo észrevette Marcellát, azonnal hozzálépett.

- Gyere, menjünk haza, szeretnék beszélni veled.

A szobába érve Enzo azonnal a tárgyra tért.

- Remélem, régi kedves barátodnak nem tömte tele a fejét téveszméiddel?

- Ezt meg hogy érted?

- Látom én, ne félj! Nem tartod helyesnek a hipnózist!

- Ugyan, Enzo, te vagy a főnök, ebbe én nem tudok és nem is kívánok beleszólni. De azt már igenis megengedhetetlennek tartom, hogy az insomniás betegem kórlapjára szó nélkül a te nevedet írtad az enyém helyett. Délután igenis visszaírtam az eredeti orvosi rendelvényeket és infúziót is adtam a betegnek. Máskor légy szíves, közöld velem, ha az én betegemet kívánod átvenni és a kezelést megváltoztatni.

- Nem vetted észre, drágám, de már szólni sem kívántam neked, hogy az insomniára rendezése céljából az előző nap elfelejtettél szedatívumot adni a betegnek. Erről valaki szolt nekem. Egyébként talán elfelejtetted, hogy az insomniára nemcsak a neurotikus állapot részünete, hanem lehet különböző organikus betegségek kísérője is. Ezért nem tudom felfogni, hogy a laboratóriumi, a röntgen- és a tomográf-vizsgálatokat először kiírtad, aztán áthúztad, és nem csináltattad meg. Már egy gyakornok is tudja, hogy insomniával sokszor találkozunk cerebrális arteriosclerosis betegség során, de anyagcsere-zavaroknál is. Mindezt kihagytad a vizsgálatoknál, kedvesem!...

Ezzel Viti felállt és kiment a szobából. Marcella érezte, hogy megint rátör a pánik érzése.

- Valamit elfelejtetek! Valamit rosszul csinállok!...

Mikor a hosszú utazás után Luigi a repülőgép ablakából megpillantotta a hajnali fényben Etiópiát, meglepetten tapasztalta, hogy a római nyár után itt borongós, felhős az idő. A pilóta az időjárásról közölt adatokat, amelyek Salani agyában sehogy sem feleltek meg az afrikai melegről alkotott elképzeléseinek. Roberta a mellette lévő székben szundikált, látszott rajta, hogy megszokta a hosszú repülőutakat, s otthonosan érezte magát.

- Ébredj drágám, percekben belül leszállunk. Roberta ásított egyet, majd kinézett az ablakon.

- Igen, igen, ez már Addis, látom az ócska viskókat és a felhőkarcolókat, az ENSZ épületeit is.

A vámtiszt nagyon előzékeny volt Robertával, akit jól ismert. Luigi mint turista utazott az asszonnyal, ezért őt alaposabban kifaggatták. Roberta már az útlevélezésnél volt, mikor Luigi utolérte.

- Gyere, most keressük egy taxit - az asszony belekarolt -, de ne lepődj meg nagyon.

- Miért?

- Majd meglátod...

Ahogy kiléptek a kapun, taxik sora állt az épület előtt. Luigi a megdöbbenéstől szólni sem tudott ám nem a kék színük láttán. Ahogy közelebb értek a taxisorhoz, kiderült, hogy egyiknek az ajtaja hiányzik, a másoknak nincs alja, a következőnek a teteje csak félig fedte az utasteret.

- Úristen! Ezt nevezik itt autónak? Hiszen ezek roncsok!

- Drága Luigi! Látszik, hogy még nem voltál Afrikában! Menj csak el Algériába, Nigériába, Szudánba, de nem sorolom neked az országokat, mindenütt hasonló járműveken közlekednek a helyiek. Az európaiaknak saját kocsijuk van.

- És a turistáknak?

- Ők bérelnek. Mi is ezt tesszük, ha megérkezünk az Etióp Hotelba. De gyere már, a végén még ilyen roncsot sem kapunk! Nézd, mennyien jönnek ki a kapun.

Roberta egy viszonylag elfogadható küllemű taxi vezetőjével tárgyalt, Luigi számára érthetetlen nyelven. Látszott, hogy alkudoznak, aztán megegyeztek. Az asszony intett neki, hogy beszállhat.

Salani nem győzött csodálkozni, ahogy a Bole Roadon a város centruma felé haladtak. Az utat szegélyező szikomorfák között előkelő villák bukkantak elő, néhány méterrel arrébb viszont olyan bádogbódék, amelyeket addig csak filmekben látott. Elszörnyülködött, amikor a piszkot és szennyet árasztó házak előtt mocskos, szakadt ruhákba öltözött gyerekeket látott játszani, mellettük zebuk, kecskék, szamarak legelészték a gyér fűvet.

- Ez az egyik főutca - mondta Roberta, Luigi csodálkozására. - De ennél még különbet is látsz majd. Ez viszonylag gazdagabb negyed.

- Jézusom! Ezt álomban sem képzeltem volna. - A különbség égbekiáltónak tűnt a villák és a mocskos kunyhók között. Az európai ember ezt érthetetlennek, megmagyarázhatatlannak találta.

Mintegy negyedórai autózás után megérkeztek az Etióp Hotelhez. A sofőr segített felvinni a bőröndöket, de közben már legalább húszan fogták körül Robertát és Luigit. Gyerekek siserehada, koldusok, leprások, husángokat cipelő öregek, szamarak, kecskék forgatagában. Salani egyszerűen úgy érezte, kicsúszott lába alól a talaj, és teljesen felesleges volt idejönni, itt aztán egyetlen nyomot sem fog találni.

A kétágyas szobában Luigi szinte lerogyott a rozszant, ócska karosszékbe, s egyetlen vágya volt egy nagy pohár konyak. Ez azonnal teljesült is, mert Roberta már a portán megrendelte az italt.

- Majd én mindent kicsomagolok, drágám, te beszélj az etióp kollégáddal. De előbb igyuk meg a konyakot, látom, szükséged van rá. Délután a Hiltonban találkozunk, jó? Ott vacsorázunk majd. Meglátod, az a szálloda egy icipici Európát jelent.

- Akkor miért nem ott szálltunk meg?

- Mert éppen nemzetközi kongresszus van Addisban, s már nem volt hely. De hidd el, például a Ras Hotelhez képest ez itt -, mutatott körbe - fejedelmi luxus.

- Jézusom, akkor milyen lehet egy másik szálloda? - Már a második pohár konyak végénél tartott Salani. Letette a pipáját az asztalra, s felhívta Destát. Szerencséjére a fiatalembert megtalálta, s megbeszélték, hogy a szállóban találkoznak.

- Drága Luigi, mindent elraktam, és nekem számos megbeszélésem van már ma délelőtt is. Először Ahmed Mualkával találkozom...

- Kivel? - kiabált, tőle teljesen szokatlan módon a férfi.

- Ahmed Mualkával. Itt is van üzlete és szeretnék tőle nagyobb mennyiségben és főként nagykereskedelmi áron vásárolni. Mi ebben a különös? Miért kaptad fel a vizet?

Luigi hirtelen nem találta fel magát. Az asszony nem tudhatta, hogy a római rendőrség egy ideig Ahmed Mualkát gyanúsította a gyilkosságokkal. Aztán a férfinak nyoma veszett. Kisvártatva megszólalt.

- Roberta, nem találkozhatnék vele én is?

- Hát nézd, ha este ráér, esetleg meghívom a Hiltonba. De hogy te mit akarsz tőle, ez számomra rejtély - válaszolta.

Röviddel Roberta távozása után a portáról felszóltak, hogy Belachew Desta nyomozó várja a kávézóban. Bemutatkozás után Luigi azonnal a lényegre tért.

- Nagyon szeretném, ha segítene nekem, és közösen beszélnék azzal az olasz férfival, aki az Alitaliánál dolgozik.

- De hiszen én az áldozat férjével, Marty Kellenivel együtt már felkerestem és semmi, de semmi érdemlegeset nem tudott mondani. Valójában amikor magát kerestem telefonon Rómában, hogy elmondjam Simone Kelleni meggyilkolását, valami belső ösztönzésre tettem. Igazából nem is értem, miért, talán egyetlen motiváció az volt, hogy a közelmúltban jött át a férjével Rómából...

Desta felügyelő Salani kérésére aprólékosan elmondta Simone Kelleni gyilkosságának körülményeit, már amennyit sikerült kideríteni.

- Tudja, főfelügyelő úr, nálunk ritkaságszámba megy a gyilkosság. Nem is vagyunk ilyen ügyekre felkészülve, igen alacsony a rendőrségünk létszáma. Most az új kormány ezt is megszervezi - mondta bocsánatkérő hangszállal.

Az Etióp Hoteltől gyalog öt percnnyire volt az Alitalia irodája. Ahogy beléptek az ajtón, azonnal szembetűnő volt a különbség a kinti és a benti élet között. Számítógépek kattogtak, csinos, egyenruhába öltözött nők és férfiak álltak a pultoknál és kedvesen, előzékenyen adtak a kérdésekre felvilágosítást.

- Carlo Montagna urat keressük - fordult az egyik csinos olasz lányhoz Salani.

- Tessék beljebb menni, a számítógépnél ül, jegyeket hív le.

Amikor beléptek, Carlo nyájasan fordult feléjük.

- Mit parancsolnak? Helyi járatra kívánnak helyet foglaltatni?

Mindketten bemutatkoztak, majd Desta hozzátette:

- Nem emlékszik? Mi már találkoztunk egyszer, amikor Marty Kellenivel jártam itt...

- Bocsásson meg, uram, de naponta annyi ügyféllel találkozom, s nagyon rossz az arcemóriám. De foglaljanak helyet, azonnal befejezem a munkám, és állok rendelkezésükre.

Amíg Carlóra vártak, Luigi azon töprengett, hogy a férfi hasonlít-e valamelyest a Marie Biusatti szavai alapján megrajzolt fantomképre. Aztán ahogy elmélyülten figyelte, rájött, hogy semmiféle azonosságot nem tud felfedezni. Magában elátkozta azt a pillanatot, amikor az a lehetetlen ötlete támadt, hogy itt valamilyen nyomot találhat. Mi a fenének jött ide, a világ végére? Közben esetleg otthon ismét lecsap a "repülő" gyilkos!

Carlo a két férfi közé ült le.

- Parancsoljanak velem. Ismételtén mondjam el a Debre Libanoshhoz tett kirándulást?

Desta Luigira nézett, tőle várta a választ.

- Igen, legyen szíves. - Carlo aprólékosan leírta Salaninak az asszonnyal történt megismerkedésüket, a házaspár vacsorameghívását, amelyet nem tudott elfogadni, majd a

kirándulás legapróbb részleteit ecsetelte, azután visszatért a fővárosba. Az egész történet kerek egész volt, valójában még kérdést sem tudott Luigi feltenni, úgy érezte magát, mint a partra vetett hal. Nagyokat szívott pipájából, de semmi nem jutott eszébe. Végül annyit kérdezett:

- Mondja, Montagna úr, az Alitalia dolgozói innen mikor és mennyi időre mehetnek szabadságra?

- A szabadság igen megosztott. Elég sok a szabadidőnk, s általában az esős évszakban vesszük ki az egy hónapot, de van, aki elosztja napokra. Azt hiszem, minden kérdésükre feleltem. Most már dolgoznom kell. - Kezet nyújtott a fiatalember.

Salani és Desta visszamentek az Etióp Hotelba, és leültek a bárban. Mindketten sört rendeltek és egy-egy kávét. A két férfi eleinte szótlanul üldögélt, elég nehézkesen indult meg közöttük a beszélgetés. Luigi letaglózottnak érezte magát, és főként maga sem tudta, mit kérdezzen a kollégától. Aztán hirtelen felöltött benne:

- Kedves Desta úr, ha lehetne, szeretnék Marty Kellenivel beszélni. Hátha tudna nekem mégis valami újat mondani. Felhívna őt?

- Megpróbálhatom, bár rengeteget utazik, s mint mondotta, felszámolja etióp érdekeltségeit és visszaköltözik Rómába. - A telefonhoz lépett és tárcsázta a Hilton számát. Marty Kelleni készségesen állt rendelkezésükre.

- De csak akkor, ha most jönnek, mert délután Asmarába utazom - mondta.

Marty Kelleni úgy fogadta őket, mintha régi barátok lennének. Elsősorban Salanit tüntette ki figyelmességével, majd érdeklődött, milyen bűnügy hozta ide Rómából.

Luigi ismét zavarba jött, s megállapította magában, hogy nem tesz jót neki az afrikai klíma, mert nem találja fel magát. Nem akarta Marty Kelleninek elmesélni a "repülő" gyilkos történetét, s azt sem, hogy emiatt nyugdíjazták. Aztán rájött, hogy valamit mégis mondania kell, ezért végül az igazság mellett döntött, és nagy vonalakban ismertette az eseményeket.

Marty, amikor végighallgatta, csak annyit kérdezett.

- Bocsásson meg, Salani úr, talán engem gondol a "repülő" gyilkosnak, hogy felkeresett itt Etiópiában?

Luigi válasz nélkül hagyta a gúnyos kérdést.

- Mondja, uram, mielőtt elvette a feleségét, a megboldogultnak mi volt a foglalkozása?

- Önnek túl nagy a fantáziája, uram! Gondolom, most arra vár, hogy az Alitaliát mondom. Téved, őszinte leszek, prostituált volt...

Luigi még kellemetlenebbül érezte magát, ezért néhány perc múlva felállt és elbúcsúzott. Amíg a kapuban a taxira vártak, Destának csak annyit mondott:

- Lehet, hogy mégis elmegyek Debre Libanosba és Lalibelába...

- Jó utat kívánok! - Kezet nyújtott az etióp nyomozó. - Ha bármire szüksége lenne, kérem, uram, bátran keressen meg.

A sebészetben Flavio Piazza már a délelőtti vizitre készült. Elgondolkozva sietett végig az első emeleti folyosón, mert eszébe jutott, hogy az egyik műtőben az altatógéppel valami probléma volt, s meg akarta nézni, hogy a műszerész megjavította-e. Figyelme hirtelen egy harminc év körüli asszonyra irányult, aki olyan feltűnően dülöngélt végig a folyosón, mintha részeg lenne. Piazza doktor azonban még gondolata végéig sem jutott, mikor a nő hirtelen nagyot sikoltott, odarohant az egyik nyitott ablakhoz, és mielőtt bárki megakadályozhatta volna, kiugrott.

A meglepetés és rémület okozta bénultság oldódása után a főorvos és a jelenet néhány

más tanúja egyszerre rohant az ablakhoz. Az asszony, szerencséjére, az ablak alatt lévő nagyméretű, frissen ásott virágágyás közepébe zuhant.

- Gyorsan hozzanak hordágyat, fel kell vinnünk a műtőbe! Előbb megnézem odalent, addig meg ne mozdítsák, nehogy sokkos állapotba kerüljön - kiáltott oda két műtősnek.

Vele együtt jó néhányan lefutottak az udvarra. Az asszony eszméletlen volt. Piazzi doktor mellé térdelt, felhúzta a szemhéját, és megnézte a pupillareflexeket.

- Rendben van, nagyon óvatosan tegyék át a hordágyra és vihetik az előkészítőbe. Szóljanak Recci doktornőnek, hogy jöjjön asszisztálni, úgy látom, mindkét lábán több helyen is nyílt törés van. A többit majd a röntgenfelvételek megmutatják.

Tíz perc sem telt el, mikor Piazzi főorvos és Recci doktornő a műtő előkészítőjében találkoztak. Mindketten a falon lévő megvilágított tejüveg előtt álltak, a már elkészült öt-hat röntgenfilm előtt. Alaposan átvizsgálták a felvételeket. Szinte a csodával határos módon az asszonynál nem találtak belső sérüléseket.

- Úgy látom, nagyon szerencsésen megúsza - mondta Piazzi -, nem nagyon lesz más teendőnk, mint a törött csontokat összerakni. Tudod, Clara, olyan valószínűtlen számomra az egész. Ott imbolygott a folyosón ez a nő, először azt hittem, részeg, majd üvöltött egyet és egyenesen nekirohant a nyitott ablaknak. Ha nem magam látom, el sem hiszem! Azon töröm a fejem, hogy mielőtt nekilátunk a műtétnek, nem kellene-e megnézetni egy ideggyógyással? Nem tűnt természetesnek a viselkedése, most ha visszagondolok, már előző nap is meglehetősen zavartnak látszott, bár akkor ennek nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget. Azt gondoltam, hogy túlzottan fél a rá váró műtétől.

- Hívjuk át talán Viti főorvost - mondta Clara -, ő nagy szakértője az ilyen fóbias eseteknek. Ha gondolod, át is futok érte.

- Nagyszerű ötlet, légy szíves, menj át.

Clara sietve indult az udvaron keresztül a szomszéd épületbe, ahol az ideggyógyászat volt. Egyenesen a főorvosi szoba felé szaporázta lépteit, gondolván, hogy ilyen időpontban Viti főorvost ott találja. Halkan kopogtatott a szoba ajtaján. Miután nem kapott választ, kissé erőteljesebben zörgetett. Néhány pillanat múlva lépéseket hallott és kinyílt előtte az ajtó. Enzo Viti dugta ki a fejét.

- Főorvos úr, bocsánat a zavarásért, de egy szerencsétlen baleset történt az osztályunkon. Egyik betegünk előttünk ismeretlen okból kivetette magát az első emeleti ablakon. Szerencsére a frissen felásott földre esett, így néhány nyílt lábtörésen kívül különösebb baja nem esett. Piazzi főorvos úr, különös tekintettel a beteg több napja tartó zavaros viselkedésére, szeretné, ha ön megkonzultálná vele az esetet, és megnézné, mielőtt nekifogunk a műtétnek.

- Persze, persze, nagyon szívesen - motyogta Viti. Különös arckifejezését látva Clarának lelkiismeret-furdalása támadt, hogy az agyonhajszolt főorvos talán éppen pihent és ő zavarta meg. A félig nyitott ajtón keresztül belátta a szoba egy részét. Ekkor vette észre, hogy egy fehér köpenyes nő fekszik a relaxációs kanapén, akinek az arcát nem látta. Pillantása a nő lábán lévő csodálatos, vajszerű Gucci cipőre tévedt, melyet annyiszor megcsodált, különleges fazonja miatt, némi irigységgel Marcella Viti lábán.

A meglepetéstől szólni sem tudott, de erre nem is nyílt alkalma.

- Néhány perc múlva maguknál vagyok, és megnézem a beteget - mondta halkan Viti, és tőle szokatlan udvariatlansággal egyszerűen becsapta a sebészno orra előtt az ajtót.

Clara Recci estére igencsak elfáradt, mert három műtét volt a háta mögött. Alig várta,

hogy vacsora után lefeküdjön. Ám nem tudott elaludni, állandóan Viti arcát látta, melyen különös és furcsa vonás rajzolódott ki. Aztán a Gucci cipő sem hagyta nyugodni, miután itt a kórházban még senkinek a lábán nem látott ilyen különleges fazont. Mindez együttvéve elgondolkodtatta. Hirtelen elhatározással felvette bársonyköpenyét, és a telefonhoz lépett. Flavio lakását tárcsázta.

- Piazzini beszél.

- Ugye, nem alszol még Flavio? Bocsáss meg, de nem tudok aludni, mert valami furcsa dolog motoszkál bennem, amit szeretnék megbeszélni veled...

- Nem, nem alszom. Átjössz vagy én menjek?

- Ha lehet, inkább te gyere. Várlak.

Perceken belül megérkezett Flavio. Clara közben konyakot készített a férfinak. Neki is nehéz napja volt - már este látta rajta, milyen fáradt. A szeme alatt mély karikák húzódtak.

Flavio átölelte és megcsókolta a lányt, akit az akszumi kirándulás óta egyre közelebb érzett magához. Talán végre megtalálta igazi élettársát, aki nemcsak szép és kedves, hanem kiváló sebész és abszolút korrekt ember.

- Mondd, drágám, mi bánt?

- Kérlek, Flavio, ne neved ki azért, amit most elmondok. Tudom, apróságnak tűnik, de nekem furcsa... megmagyarázhatatlan... rossz érzésem támadt. - Röviden elmondta Enzo Vitivel való találkozását és Marcella cipőjének megpillantását. - El sem tudom képzelni, miért feküdt ott az a nő a barátnőm cipőjében. Vagy a másik lehetőség, hogy Marcella volt ott, és csak igen halkán merem kimondani, hipnózisban.

- Jézusom, Clara! Ezt nem gondolhatod komolyan? Hiszen remekül élnek, szeretik egymást. Marcella lelkiismeretes ideggyógyász, jó diagnosztika és kiváló ember. No nem! Ez így képtelenség! Drágám - még szorosabban ölelte át a lányt -, nyilván a szemed csalt meg... messziről nem is láthattad jól...

- Flavio, te is tudod, itt a Menelikben meglehetősen össze vagyunk zárva mindannyian. Jobban hiányzik ebben a szűk közösségben egy őszinte jó barát, mint mondjuk Rómában. Marcella már a kezdet kezdetén is szimpatikus volt nekem. Ahogy múltak a hetek, hónapok, sokat beszélgettünk, és egyre többet megtudtunk egymásról. Így került sor arra, hogy az egyébként zárkózott barátnőm egy alkalommal kiöntse a szívét. Képzeld el, igencsak megromlott a viszony közöttük, mióta feltűnt a fekete Vénusz! Akit te jobban ismersz, mint én. - Némi él vegyült Clara hangjába. - De hagyjuk a múltat. Szóval Enzo már régen nem közeledik Marcellához mint nőhöz... Aztán meg, szegény barátnőm egyre több mindent elfelejt...

- Ezt meg hogy érted?

- Nézd, a részleteket nem tudom, de a gyógyszerek adagolásánál, a különböző vizsgálatok kiírásánál, és nem is sorolom, mennyi betegnél elfelejtett dolgokat. Erről nekem is említést tett, de már kórházzerte erről suttognak, valaki terjeszti a pletykákat. Nem lennék meglepve, ha e mögött Natale Borelli állna. Mi a véleményed, mit lehetne tenni? Szeretném tudni, hogy igazam van-e, de erről nehéz meggyőződnünk, innen a sebészetről nem futkorászhatok állandóan az ideggyógyászatra.

Flavio még egy pohár konyakot töltött mindkettőjüknek, aztán elgondolkozva szólt:

- Az egész ügy eléggé furcsa! De lehet, drágám, hogy igazad van, bár számomra teljesen érthetetlen, hogy Enzo miért végezne hipnózist a saját feleségénél. De nézd, miután Paolo Conti igen jó barátságban van Marcellával, sőt, szerintem beleszeretett az asszonyba, még akkor is,

ha titkolja, neki kellene elmondanod! Ő ott dolgozik az osztályon, több alkalma van megfigyelni mindent. Holnap beszélj vele, drágám, ez az egyetlen járható út. - Felkapta Clarát, és a hálószobába vitte. - Így volt Akszumban is, emlékszel? - Forrón és szenvedélyesen ölelte át.

A mámorító szeretkezés után Flavio csak annyit kérdezett:

- Itt rendezzük meg az esküvőt, vagy egy nagyobb városban?

- Ezt leánykérésnek vegyem?

- Hát persze, úgy érzem, a sors egymásnak rendelt minket, csak nem vettük észre mindjárt. Szeretlek és nagyon sokáig szeretnélek szeretni.

Clara még szorosabban bújt a férjéhez, s úgy suttogetta:

- Akszumban lettem a tied, ott tarthatnánk meg a szolid esküvőt...

- Mikor? - kérdezte Piazzì.

- Amikor akarod...

Luigi az első etiópiai estéjén igencsak fáradtnak érezte magát. Lelkileg is nyomasztotta a tudat, hogy hiába jött ide, ebben a nyomorúságos szénakazalban aligha találja meg az áhított tüt.

- Drágám! - Leült mellé Roberta, aki a szobájukba hozatott déligyümölcsöt, ambót és konyakot. Érezte, hogy Salani mélyponton van, s ebből próbálta kimozdítani. Beszélgetésre a legalkalmasabbnak saját szobájuk látszott, miután esténként a szállodai éttermek, bárók, kávézók megteltek emberekkel.

- Te már nem vagy aktív főfelügyelő. Ha nem sikerül Etiópiában semmiféle nyomra bukkannod, bár még csak egyetlen napot töltöttél itt, gondolom, akkor sem történt semmi! Benetto Randelli, a rendőrkapitány amúgy sem számít a munkádra, sőt nem is tudja, hogy ideutaztál. Kizárólag Cabria ismeri úticéledat. Vedd úgy, egy hétig nyaralsz velem, ez olyan tragédia? - Töltött még egy pohár konyakot Roberta.

- Igen, igazad van, valójában csak neked merem elárulni, hogy valami belső hang súgta: Afrikában van a kutya elásva. De azt hiszem, tévedtem! Nézd, Roberta, tudom, hogy engem akarsz megnyugtatni, és valójában igazad is van. Már nyugdíjaztak, vagyis folyamatban van a nyugdíjazásom, mit törődöm én az egésszel? De mégsem ilyen egyszerű. Ha eszembe jut, hogy a "repülő" gyilkos szabadon sétafikál és ismét lecsaphat újabb áldozataira, felelősnek érzem magam. Valahol még a nyomozás kezdetén vakvágányra futottam... Valamit elnéztem, nem vettem észre... De ma sem tudom, hogy mit... és hidd el nekem, ez a tény annyira bánt, hogy éjszakákon át nem tudok aludni. Cabria nagyon rendes, okos, ügyes, körültekintő fiatalember. Évek múlva kitűnő csoportvezető lehet. Megítélésem szerint most még korai volt a kinevezése... bár lehet, hogy csak a rosszindulat szól belőlem. De ami tény, látom rajta, ő is meglehetősen ideges és kapkod össze-vissza.

Roberta nem akarta megszakítani a monológot, ezért várt egy darabig.

- Mondd csak Luigi, nem volna kedved megnézni Lalibelát, mielőtt visszamegyünk Rómába? Ha minden jól megy, én három nap alatt lebonyolítom az üzleti ügyeimmet itt Addisban.

- Hát nem is tudom. De hogy lehet oda eljutni?

- Véletlenül ma hallottam, hogy a Hilton szervezési irodája az európaiak részére most, az esős évszak beállta előtt még egy utat szervez. Már sokan jelentkeztek, de van még két helyük. Ha van kedved, én elintézem, hogy elmenjünk. Ha itt kuksolsz majd a szobában, azzal semmire sem mész. Azonkívül látom rajtad, hogy valami vagy valaki mégiscsak izgatja a

fantáziádat.

- Hát igen, amikor Destával felkerestük az Alitalia itteni irodáját és beszélgettünk Carlo Montagnával, úgy látszott, hogy minden a legnagyobb rendben van. Egy hajszálnyi eltérés sem mutatkozott Carlo elmondása és Desta hírforrásai között. Igen ám, de szabad szemmel is látható, itt azért igencsak kezdetleges a nyomozás... A fiatalember barátságosan, kedvesen válaszolgatott a kérdéseinkre, nem látszott rajta semmiféle zavar. De a tekintete számomra megmagyarázhatatlan rebbenésekkel jelezte, hogy valami nem stimmel! Tudom, tudom mit akarsz mondani, hogy egy nyomozó csak a tényekre építsen! De mégis... így aztán délután felkerestem az itteni kirendeltség vezetőjét, miután közölte, hogy Carlo délután már nem lesz bent. Igen óvatosan próbáltam tájékozódni a dolgozók időbeosztásáról és főként a fiatalemberéről. Kicsit hazudtam is, mert azt mondtam, hogy egy római ismerősöm üdvözlét akartam átadni neki, és délelőtt, amikor itt jártam, elfelejtettem. Láttam a férfit, hogy zavarosnak tartja a szövegemet, de annyit elárult, hogy az Alitalia alkalmazottainak más az időbeosztása, mint mondjuk a bankban vagy egyéb intézményekben dolgozó európaiaknak. Van, amikor két-három napot sem kell bemenniük, viszont máskor negyvennyolc órán át is ügyeletesek lehetnek. Mindenesetre Carlóról annyit közölt, hogy Rómában élt hosszú ideig. Valamilyen iskolát is végzett, hogy pilóta legyen. Aztán az orvosi vizsgálat - ő nem tudta, miért - nem engedélyezte a foglalkozást számára. Sajnos a részletekről semmit nem tudott. Még annyit tett hozzá, hogy Carlo készséges, hozzáértő, pontos és megbízható munkaeerő.

- Luigi, ebből nem lehet semmiféle következtetést levonni. Vagy igen? Nyilvánvaló, hogy Carlo Montagna, amikor nem sikerült neki az orvosi vizsgálat, hiszen lehetett a szemével, a vérnyomásával és mit tudom én, még mivel baja, akkor kérte magát ide Etiópiába. De talán tőle kellene megtudni a részleteket...

Mindketten hosszan elgondolkoztak. Végül Luigi törte meg a csendet.

- Roberta, menjünk el Lalibelába. Igazad van, én már egy vén nyugdíjas pasas vagyok, mit akarok a világban? Legalább látom majd a világhírű sziklatemplomokat.

Roberta átölelte a férfit.

- Drágám, gyere, feküdjünk le. Nincs értelme, hogy tovább kínozd magad.

Mióta együtt éltek, az ágyban teljes volt közöttük a harmónia. Most azonban a férfi kivételesen képtelen volt akár Robertát, akár önmagát eljuttatni a csúcsra, mert Carlo szeme kísérté még a szeretkezés pillanatában is. Nem tudott szabadulni a férfi személyétől, miközben racionálisan tudta, hogy az egész számárság és értelmetlen...

- Bocsáss meg, Roberta, úgy látszik, már a férfiasságomat is elveszítem.

- Te számár, ettől még nem lettél impotens! Zaklatott vagy, és nem tudsz felengedni, ennyi az egész. Ettől én még szeretlek. - Megsimogatta az asszony, aki e pillanatban úgy érezte, hogy Luigi nem a szeretője, hanem a gyereke. Olyan tehetetlen és elkeseredett volt, hogy tiszta szívből megsajnálta őt.

- Tudod, Roberta, úgy érzem magam, mint egy fehér egér, amikor ki akar tömi a labirintusból. De képtelen rá! Valahogy én is úgy vagyok, csak körbe-körbe futkározom, s nem találok a kijáratot. Az én természetem, nevezheted hiúságnak is, ezt nehezen viseli. Nem csinállok úgy, főként előtted nem, mintha belenyugodnék a sorsomba. Nem kerestem soha életemben a hatalmat, a pénzt. És most kell rájönnöm, hogy a pénz szabadságot is jelent. Még hozzá mozgásszabadságot. Hogy az ember a maga ura legyen. Hogy bárkinek odavághassa a megfelelő pillanatban, mint legszívesebben én mondtam volna a rendőrkapitánynak, hogy ásd el magad, öregem! De nem voltam szabad, a nyugdíjra a

megélhetéshez szükségem van, s jött a kiséger-főbiám...

Kis szünet után rágyújtott egy pipára, és így folytatta:

- Tudod, Milánóban és Rómában a rendőrségen igen sokan vannak, akik pénzért vagy előléptetésért megtagadják az igazságot. Akadnak bőven olyanok is, akik ellopják magukat, gyomorfekélyt és szívrohamot kapnak még hatvanéves koruk előtt, amiatt a nevetséges hiúság miatt, hogy ők másoknál jobban vezetik az osztályukat, a kapitányságot... Ha ezek a végső leltárt elkészítik, mindig a pénz áll a központban, mert a hiúságot is valahol ez mozgatja.

- Drága Luigi! Mindig kiderül rólad, hogy töprengő ember vagy, pokoli terhet cipelsz a válladon. De egyben megcáfollak, a hiúság és a pénz nem mindig járnak egy úton! Én igazán szeretem a pénzt, de meglehetősen unom azt a folyamatot, amíg összegyűlik. Mérheterlenül untattak azok az emberek, akik életük nagy részét kizárólag pénzszerzéssel töltik. Tudod, drágám, én mindig úgy képzeltem el a pénz világát, mint egy alig őrzött várost, amelyet alkalmanként nem városi polgárok támadnak meg. Boldog vagyok, Luigi, hogy a szerencsés véletlen téged és engem egy útra vezetett, és egyforma útitáskát vásároltunk, amelybe mindketten belerakjuk a saját magunk terheit... Nézd, nem kell olyan tragikusan felfogni a nyugdíjazásodat! Próbálj felülemelkedni ezen, bár tudom, ezt csak mondani könnyű. Egyébként lehet, hogy Ahmed Mualka ott lesz a lalibelai kiránduláson. Hátha előbbre visz valamiben, bár alig hiszem. Ahmed nagy szoknyavadász, de majd meglátod, kellemes, készséges fickó, aki az üzletnek él. Imádja a pénzt két kézzel szórni. Amint látom, meg is teheti. Egyébként megtudtam, hogy Erik Krügerrel is üzleti kapcsolatban állt, de a részletekről mélyen hallgatott. Helga Krügert személyesen nem ismerte.

Clara Recci a kórház parkjában sétált Conti doktorral. Flavio javaslatára elmondta Paolónak az aggályait, amelyek Viti főorvossal kapcsolatban felmerültek benne. Clara, természetéhez híven precízen fogalmazott, csupán mikor a cipő felvillanásáról szólt, akkor akadozott.

- Tudod, Paolo, azonnal Marcella jutott eszembe. De hát Viti miért vonná hipnózis alá a feleségét? Sokat beszélgettünk erről Flavióval, és úgy gondoltuk, te állsz legközelebb Marcellához, hátha tudsz segíteni...

Conti elgondolkozott a hallottakon, s azonnal körvonalazódott benne a terv: segít, bármi áron segít Marcellának. A hogyanra azonban még nem tudott válaszolni.

- Egyébként szeretnék felkérni, hogy te legyél egyikünk tanúja az esküvőnkön. Akszumban rendezzük, a jövő hónapban.

- Gratulálok! Flavio boldog lehet, hogy ilyen okos, csinos, tehetséges felesége lesz. Természetesen vállalom a tanú megtisztelő szerepét. Mondd csak, Clara, nincs valami ötleted arra vonatkozóan, hogyan tudnám kideríteni az igazságot, hogy Viti doktor valóban hipnotizálja-e a feleségét és miért?

- Nézd, Paolo, én mint sebész csak tisztos távolból, felületesen ismerem az ideggyógyászatot, és azt sem tudom, hogy ti az osztályon milyen szisztéma szerint dolgoztok, elsősorban a beosztásokra, ügyeletra gondolok. Így, drága barátom, rád hárul e feladat, hogy kiderítsd az igazságot!

Még legalább egy fél órát sétáltak. Főként Clara jövőjéről beszélgettek, majd elbúcsúztak egymástól, s saját osztályukra tértek vissza.

Conti doktor leült a szobájában és próbált valamilyen taktikát kidolgozni, de az égadta világon semmi nem jutott eszébe. Járkálni kezdett le-föl, majd Florence főnövért kereste meg.

Többször tapasztalta, hogy a nő a többi kollégánál sokkal jobban kedveli Marcellát, s a doktornő egyetlen szavára mindent készségesen elintéz. Azonkívül többször is hallotta, amint Florence Kalea nővérnek mondta, hogy Viti doktornőnél lelkiismeretesebb orvos kevés van. Ezért elhatározta, hogy a főnővért beavatja tervébe. Átment a folyosó túlsó végén lévő nővérszobába, de Florence-t nem találta meg.

- Lement a laboratóriumba - válaszolt a kérdésre Kalea -, mert Viti doktornő megint nem talál valamilyen vérvizsgálati leletet. Én csak azt nem értem - egy kicsit tudálékos arcot vágott a fiatal lány -, hogy lehet, hogy újabban a doktornő semmire nem emlékszik? Egy lelet nem tűnhet el csak úgy!!! Egyébként is mindent elfelejt!

- De kérem, kedves nővére! Jobb lenne, ha ennek megítélését nem maga vállalná...

- Bocsánat, doktor úr, én csak azt mondom, amiről a többiek a doktornő háta mögött beszélnek.

Conti doktor kirohant, és jó erősen bevágta maga mögött az ajtót.

- Úgy látszik, az osztályon már mindenki Marcelláról suttog. De ez nem lehet véletlen - morfondírozott magában. - Lehet, hogy a tisztelt főnök úr és Natale Borelli terjesztik a híreket, vagy ők manipulálnak? - Aztán eszébe jutott ismét Clara Recci furcsa észrevétele... - Várom kell! Úgyis megtalálom előbb-utóbb a megoldást.

Aztán bement a vizsgálóba, mert látni akarta egyik betegének az EEG-felvételét.

Ahogy múltak a napok, Roberta látta, hogy Luigi egyre idegesebb és ingerlékenyebb. Amikor délben belépett a szállodai szobába, a férfi előtt nagy pohár konyak volt. Igaz, Luigi nem vetette meg az italt, de így délelőtt, egyedül soha nem szokott inni. Az asszony ezt aggasztó jelnek tekintette. Hozzálépett és megölelte.

- Tessék, drágám! - Átnyújtott két jegyet és a hozzá tartozó füzetet. - Ebben mindent megtalálsz. Reggel indulunk Lalibelába! Képzeld, bent voltam átvenni a paksamétát, s egy régi ismerősöm intézte a kirándulást.

- Mi ebben a különleges? Te majdnem mindenkit ismersz itt a fővárosban.

- Hát persze, de így megnézhettem az utaslistát!

- Na és? - nézett rá kérdően Luigi.

- Képzeld el, egy kedves barátnőm, Francesca Pavoli is részt vesz a kiránduláson! Francescát annak idején igen kedveltem, okos teremtés. A férjével már öt éve itt élnek, s az asszony, mint nekem annak idején többször is elmondta, megszokta ezt a fura világot. Férje a Black Lionban belgyógyász, tízéves kislánya pedig az európaiak részére fenntartott iskolába jár. Francesca különböző jótékonyági egyesületekben tevékenykedik. Örülök, hogy találkozom veled, neked is szimpatikus lesz.

- Meglátjuk - morogta Luigi, s az egész lalibelai kirándulás nem hozta izgalomba. Egyetlen vágya maradt, mielőbb Rómába érni, és bebújni az odujába. Már azt is latolgatta magában, hogy a Robertával immár szorossá vált kapcsolatát otthon majd kicsit lazítani fogja...

- Gyere, ebédeljünk, utána pedig, ha van kedved, elviszlek és megmutatom a császári palotát. Igaz, csak kívülről, mert bemenni nem lehet. Délután három órakor a legnagyobb textilgyáros lányának lesz az esküvője és engem is meghívott, természetesen veled együtt. Tudod, Olahi úrral ma kötöttem egy megállapodást, amely szerint tízezer darab sámát készíttet el, vékony, kék, arany színű, zöld és narancssárga szegéllyel, és folyamatosan szállítja majd Rómába nekem. Óriási sikerük van ezeknek a praktikus és csinos, puha sálaknak, amelyeket még kabátka helyett is lehet hordani. De láthattál itt az utcákon tucatszámra ilyen, hiszen a nők ezt hordják.

- Nem figyelem a női divatot - morcoskodott a férfi.

Az ebédet gyorsan elfogyasztották, majd gyalog felsétáltak a császári palotához.

- Milyen kár, hogy nem mehetünk be - szólt Luigi. - Innen is látszik, milyen különleges az építése, és micsoda hatalmas a kertje!

- Én annak idején egyszer jártam bent, s mondhatom, Hailé Szelasszié a világ minden részéről idehozott értékeket gyűjtött benne össze.

Amikor már eleget nézelődtek, Roberta leállított egy elviselhetőnek tűnő taxit, és kimentek a Merkátó felé, Afrika legnagyobb piacára. Területe húsz négyzetkilométer. Ahogy a taxiból Luigi nézte az utcát, először nem akart hinni a szemének. Olyan elképzelhetetlen mocskok, piszok uralkodott a szűk, keskeny sikátorszerű utcácskákban, ahol a taxi lépésben jutott előre, amelyet rémálmában sem tudott elképzelni.

- Gyere, egy pillanatra szálljunk ki, s nézz be egy bódéba. - Majd Roberta szólt a taxisnak, hogy álljon meg.

Salani szólni sem tudott. A bódében az elefántcsont-faragások mellett tarka anyagok, állatbőrre festett etióp képek, danakil-kardok, aranyékszerek, ezüsttárgyak voltak. Közben körülvette őket a koldusok és a gyerekek hada. Roberta határozott hangjára azonban lassan ugyan, de szétszéledtek.

- Zare zir-zir jellem, nege alle! - kiáltott rájuk az asszony.

- Mit mondtál?

- Amhara nyelven ez azt jelenti: nincs aprópénzem, holnap lesz.

Egy üzlet előtt nagy üstben olvasztották az aranyat. Luigi csodálkozva megállt és megkérdezte:

- Ebből lesz az aranyékszer? Ilyet még soha nem láttam. Egyszer, amikor hamisítások után nyomoztam, voltam a milánói pénzverdében. De ez itt? Te jó ég! Az ember esze megáll! Ebből a furcsa zagyvalékból arany lesz?

- De még milyen finom, 24 karátos! Az etióp arany sokkal sárgább, mint az európai. Másként keverik és finomítják. De gyere, induljunk, mert a végén lekéssük Olahi meghívását, és ez itt udvariatlan viselkedésnek számít!

Vagy további félórás taxizás után lassan eltűntek az emeletes épületek, elfogytak a viskók és bádobódék. Helyettük csodálatos vadbanánfák, füge- és borsfák szegélyezték a kétsávú utat. Egyre több villa tűnt fel, ápolt, virágzó kertekkel.

- Azonnal ott vagyunk! Ez Addis másik vége, a villanegyed.

Eukaliptuszfákkal sűrűn övezett kapun mentek be. A taxit már kifizette Roberta. A kert, rendezettségével, angol főúri parkhoz hasonlított. A különleges, több méteres mikulásvirágok, a nyíló mimózák, hatalmas agavék, a szemet gyönyörködtető zöld pázsit azonban jelezték, hogy meleg égövi vidéken járnak.

Olahi úr jóképű, európai öltözetű, disztíngvált férfi volt. Nyájasan köszöntötte Robertát és Luigit.

- Kérem - meghajolt háromszor -, örülök, hogy elfogadták a meghívást, parancsoljanak!

A kert hátsó részébe vezette a vendégeket, ahol már egy hatalmas sátor állt, s az ő kijelölt helyük üres volt. A sátorban, mint Luigi megszámolta, hatvan ember ült, a bejáratnál szemben háromtagú zenekar. Tőlük kétoldalt asztalok álltak, amelyek rogyásig voltak pakolva ismeretlen ételekkel. Különböző színű szósok, húspogácsák, indzserahegyek, nyers birka- és marhahúsdarabok ezüsttálcan, csirkék sütve és wottal leöntve álltak a vendégek

rendelkezésére. Mindenki vagy kézfogással, vagy meghajlással üdvözölte Robertát és Luigit, s a férfi legnagyobb megdöbbenésére az asztalnál mellette foglalt helyet Ahmed Mualka. - No, még ez hiányzott - fortyogott magában, bár igyekezett nem mutatni a mérgét.

A fő sátoron kívül még három kisebb sátorban szórakoztak a vendégek. Felszolgálat nem volt, mindenki saját maga vett a tálakról, amit megkívánt.

A vendégsereg már jóllakott, amikor megjelent a menyasszony. Arcát fehér sáma borította, karcsú, magas alakjával feltűnő jelenség volt. A vőlegény európai ruhában táncolt ifjú feleségével.

- Látod, Luigi - szólta Roberta -, itt is divat a menyasszonytánc, úgy, mint Európában.

A zenészek moszinkón játszottak. Salani közelebről is megnézte és látta, hogy ennek a hangszernek csupán egyetlen húrja van. Rezonáló dobozának két lapja bőrből készült, míg a húr és a vonó lószőrből. Aztán előkerült a dob, amely az ütemet adta, de közben a dobos maga is táncra perdült. Luiginak a nagy hangzavartól megfájdult a feje, a csirkés wottól pedig a gyomra. Kisétált a kertbe, vitte magával a pipáját és leült egy nagy lombú akáciafa alá.

A kertben a színes forgatag megnyugtatta szemét és az erős levegő jótékonyan hatott zaklatott kedélyére. Néhány perc múlva Ahmed ült mellé.

- Megengedi, főfelügyelő úr? Csak nem nyomoz itt is? Ugye nem kell bemutatkoznom. - Barátságosan elmosolyodott.

- Nem nyomozok itt! Ha nem tudná, én már nem vagyok zсарu... Most folyik a nyugdíjazásom - mondta lemondó keserűséggel Salani.

- Csak nem? Hiszen maga még fiatal!... Vagy talán a "repülő" gyilkos miatt... - Ahmed mindjárt megbánta, hogy udvariatlan volt, s csak ennyit tett hozzá: - Bocsásson meg, nem tudtam... Tulajdonképpen mit keres itt?

- Roberta Deminivel, a barátnőmmel vagyok itt.

- Ugye, néhány nap múlva visszamennek Rómába? Roberta említette nekem, hogy az árura ezért is van sürgősen szüksége. Tudja, mi üzleti kapcsolatban állunk...

- Tudom - mordult Luigi, és erősen megszívta a pipáját. A két férfi közé csend telepedett. Rövid idő múlva Ahmed Mualka szólalt meg.

- És most mit fog kezdeni a rengeteg szabadidejével, főfelügyelő úr? Segít Robertának?

- Ugyan kérem, hogy gondolja? Szó sem lehet róla! Majd találok valami elfoglaltságot.

- Tudja, nekem az volt a benyomásom annak idején, már bocsásson meg, hogy ezt mondom, de a római rendőrség nem tett meg mindent a gyilkos kézrekerítésére...

- Ezt meg hogy érti? Éjjel-nappal mást sem csináltam, csak a Fiumicinóra rohagáltam, s aki csak élt, mindenkivel vagy én, vagy az embereim beszéltek! Nem hiszem, hogy ennél többet lehetett volna tenni. Egyébként nem találtam közös vonást a gyilkosságoknál, kivéve azt, hogy a lányok melle fölött egy furcsa alakú kereszt volt. Szerencsétleneket megfojtották, megerőszakolták, de hát ezt ön, Mualka úr, nyilván tudja az újságokból... Nem értem, mire gondolt, amikor azt mondta, hogy nem tettünk meg mindent! Még ma is főfelügyelő lennék, a gyilkossági csoportot vezetném, ha... Pedig Milánóban meg sem tudom számolni, hány bűnöst juttattam a rács mögé!... De hagyjuk ezt! Még a gyomrom is megfájdul, ha belegondolok az egész rémtörténetbe...

Ahmed kérdően nézett a beszélőre.

- Nézze, én tudom, hiszen engem is ellenőriztek, hogy minden repülőgép utaslistáját felülvizsgálták az adott időpontokban...

- Hát persze - vágott közbe Luigi. - Mit akar ezzel mondani?
- Csak annyit, hogy arra viszont nem gondoltak, hogy a légi járatok alkalmazottai nem szerepelnek az utaslistákon!

- Ugyan, ne beszéljen már számárságot! A járatok pilótáit, a stewardesseket, a segédszemélyzetet minden alkalommal részletesen kihallgattuk.

- Nem erre gondoltam...

- Hát?

- No nézze csak. Az Alitalia a világ szinte valamennyi nagyvárosában, ahol repülőtér van, üzemeltet saját irodát. Azt hiszem, az olasz légitársaság járatai a leghosszabb utakra is eljutnak, s főként a föld valamennyi országába repülnek. Se szeri, se száma a külföldi érdekeltségeiknek.

- Még mindig nem értem, mit akar ezzel mondani! - Ingerültebbé vált Salani hangja.

- Csak annyit - mosolyodott el Ahmed -, hogy ha például egy Alitalia-dolgozó, mondjuk az utolsó pillanatban, a gépindulás előtt elhatározza, hogy a járatral Rómába megy, s a következővel visszajön, ennek semmi akadálya. Ezt bárhol megteheti, és nyoma sem lesz az utaslistán.

Luigi szeme kerekre tágult.

- Hogyan?! Kérem, részletezze ezt egy kicsit.

- Hát nézze, őszintén elmondok egy régebbi történetet. Nekem számos üzleti érdekeltségem van Dél-Afrikában, kelet-afrikai országokban, Németországban, s nem is sorolom azokat a helyeket, ahol évente több alkalommal is kénytelen vagyok megfordulni. Szóval egyszer az utolsó órában tudtam meg Kairóban, hogy azonnal Rómába kell utaznom. Az Alitalia járatára nem volt már hely, más gép pedig akkor éppen nem indult. Nekem egy többmillió dolláros üzletem volt a tét! Végül a kapitánnyal beszéltem... Miután ön már nem zsaru, így bátran elmondhatom... Ő úgy tudott segíteni rajtam, hogy a kollégáinak, stewardesseknek az Alitalia alkalmazottjaként mutatott be. Tudja, a személyzet részére mindig van egy-két szabad hely. Mint a pilótától megtudtam, a listán az utasokon kívül azok szerepelnek, akik az adott járatokon konkrét munkát végeznek. Tehát lefordítva, a pilóták és a stewardessek. Így sem az utaslistán, sem a személyzeti listán nem szerepeltem. Ne gondolja, hogy a jegy árát kívántam megtakarítani. Így jött ki a lépés, természetesen honoráltam a szívességet.

- Na mármost - folytatta kis szünet után Ahmed -, gondolom, hogy kollégákat más járatokra is felvesznek, és ők nem szerepelnek sehol, hiszen nem kell jegyet váltaniuk.

- Vagyis azt akarja mondani, hogy az én "repülő" gyilkosom, ha az Alitalia dolgozója, bármely járatra felszállhatott, anélkül, hogy személyazonosságának nyoma lenne?

- Igen, ez így van! Azonkívül, amint tapasztaltam, egyes járatok személyzete igen jóban van különösen az afrikai és a dél-amerikai irodák ott lévő alkalmazottaival. Kölcsonösen segítenek egymásnak. - A férfi elmosolyodott.

- Mondja, ezt miért nem közölte akkor velem?

- Ugyan már, kedves Salani úr! Egy rendőrt miért én világosítsak fel? Most csak beszélgetünk, s ráadásul ön nem tartozik a római rendőrséghez, így más a helyzet. Egyébként szeretném megnyugtanni, hogy nem én vagyok a gyilkos! Először is még életemben nem öltem, s nem is hiszem, hogy embert akarnék ölni. Másodszor a nők kegyeit igencsak élvezem - mosolyra húzódott az arca -, egyrészt az üzleteim révén van mit a tejbe aprítanom, másrészt mindig honorálom a hölgyek kegyeit - fejezte ki magát választékosan Mualka.

- Úristen! - Luigi a fejéhez kapott. - Ha ez így van, akkor bármelyik járatra bármelyik Alitalia-dolgozó felülhetett, elrepülhetett Rómába, aztán a következő járatral visszamehetett az állomáshelyére. Soha, sehol, semmiféle nyomot nem fogunk találni...

- Ez valóban így van, de azért egy icike-picike, hajszálvékony áruló jel mégis van... A lalibelai kereszt!... Én is több ízben voltam a csodálatos sziklatemplomoknál, s ezt a különleges keresztet csak az ismerheti, aki járt Etiópiában. Én valóban már szinte a teljes világot beutaztam, de sehol... sehol ilyen keresztet nem láttam... Talán itt kellene elindulni, bár, önnek mint nyugdíjasnak, nem hiszem, hogy van kedve és lehetősége folytatni a nyomozást.

Salani egy darabig hallgatott, aztán eldöntötte, hogy Ahmed Mualkának elmeséli Marie Biusatti előkerülését. Néhány szóval ecsetelte a szerencsétlen teremtés elrablását és sikeres kimenetelű szökését.

Mualka csak bólogatott.

- Számomra ez is azt jelzi, hogy a gyilkos valahol kapcsolódik a repülőtársasághoz. De hogy hol, arról fogalmam sincs. Nyilván valahol felszáll a gépre, Rómában tölt mondjuk egy vagy két napot, aztán visszamegy állomáshelyére. Egyértelmű az ügy.

- Azért nem szép öntől, hogy ezt nem mondta el nekem Rómában.

- Ugye viccel? Már mondtam. Most más a szituáció! Önt, hogy finoman fogalmazzak, kirúgták. Semmi köze a rendőrséghez. Roberta elmondta nekem, mennyire elkeseríti jelenlegi állapota. Megértem! De sajnos, ennél többet nem tudok segíteni. Nem hiszem, hogy apparátus nélkül bármire is juthat, de úgy éreztem, hogy Roberta miatt is el kellett mondanom mindezt. - Mualka felállt. Kezet nyújtott és elindult a kisebbik sátor felé...

Este nyolc óra volt, amikor Roberta és Luigi megérkeztek az Etióp Hotelbe. Már az úton látta az asszony, hogy Luigiban valami változás történt, mert az apátiából kimozdult, s a szeme élénken csillogott.

Amikor leültek a bárban, rendeltek egy-egy Martinit, s Luigi belekezdett mondanivalójába:

- Képzeld el, Mualka úrtól értékes információt kaptam! - Aztán néhány szóban elmondta a beszélgetés lényegét. - Tudod, drágám, majd Carlo Montagnánál is megpróbálok érdeklődni a kirándulás után. Gondolkozom, gondolkozom... - Kortyolgatta a hideg Martinit.

Néhány percnyi hallgatás után Roberta szólalt meg.

- Most jut eszembe, mintha a kirándulók között szerepelt volna a neve. - Majd kicsit kacéran Luigi szemébe nézett: - Én elcsábítom!!!

- Ugyan, eredj már, Roberta! Micsoda hülye ötlet, már megbocsáss!

- Igaz, nem vagyok már tinédzser, de ha akarom, még talán meghódítok egy férfit!

- Na és? Mit érünk el ezzel?

- Megpróbálok kiszedni belőle, hogy innen az irodából járnak-e Rómába jegy és szállási kártya nélkül az alkalmazottak. Azonkívül kettesben sétálgatnék vele, és...

- No nem! Azt már nem! Hogy képzeled?

- Te számár! Ne gondoldj arra, hogy megerőszakolom - kacagott fel az asszony! - Egyszerűen egy nő, ha akarja, közel tud férközni egy férfihoz. Azonkívül ne felejtse el, hogy kétnapos az út. Tehát úgy kell tennünk, mintha mi nem ismernénk egymást, és én egyedül mennék Lalibelába! Nézd, drága Luigi, ha nem sikerül semmit megtudnunk, akkor sincs tragédia. De hátha! - Felcsillant Roberta őzbarna melegségű szeme.

Enzo Viti, hogy meggyorsítsa a folyamatot, naponta kétszer foglalkozott Alinével és Hamaruvál. A lány sokkal jobban reagált a hipnózisra, a férfi viszont - ezt állapította meg a

főorvos - egyre agresszívebbé vált, s időnként még Viti sem tudta befolyásolni.

- A fene egye meg, így nem adhatom át Marty Kelleninek, pedig éppen tegnap sürgetett, hogy a nagyfőnöknek szüksége volna a két emberre. Esetleg a nőt külön elküldöm Martyhoz, és akkor Hamaru megfelelő felkészítésére is több időt tudok fordítani.

Mindenesetre az íróasztalán lévő naptárban két hetet előrelapozott és beírta: "Aline elküldése". Ismételten átnézte az etióp nőről készített feljegyzéseit, egy-egy szóval kiegészítette, majd elővette Hamaru terápiás papírjait.

- Hát igen, ő még nem alkalmas a feladat végrehajtására. Legalább egy hónapot, de talán többet is várnom kell, ha egyáltalán képes lesz rá...

Nyílt az ajtó, és Natale lépett be. Átölelte a férfit, s kedveskedve suttozta:

- Megígérted, ma éjszaka csak az enyém leszel! Marcellát több órára elaltatod! Ideje már, hogy befejezd nála a hipnózist, most már mindenki tudja, hogy Viti doktornő beteg, ezért nem alkalmas az orvosi munkakör ellátására. Mert tudod, Enzo, nemcsak összekeverem titokban a kórlapokat, leleteket, hanem újabban annyira sikerült utánoznom az írását, hogy a rossz gyógyszerelőírást is rá lehet bizonyítani. Most délelőtt is háromszor megnézte a négyes kórteremben fekvő sclerosis multiplexben szenvedő beteget, akinek tegnap a kórlapjára antiallergiás gyógyszert, Sandostent és steroidot, Prednisolont adagolt. Én persze óvatosan átírtam B12 vitaminra. Most kétségbeesve rohant be a szobájába. De ne félj, kihozom a kórlapot és az eredeti gyógyszerelést állítom vissza. A nagyvizitnél pedig, légy szíves, dicsérd meg a feleségedet a kezelés miatt. Akkor már az eredeti gyógyszerek fognak a kórlapon szerepelni!

- Micsoda ötleteid vannak, Natale! Látom, nagyon siettetnéd Marcella visszaküldését Rómába. Persze, ugye tudod, hogy egy darabig még várnunk kell, hiszen a többi kolléga egyetértését is meg kell szereznem, no meg a kórház igazgatójának az aláírását. Igaz, David Powers nem foglalkozik az idegosztályunkkal, így abban bízom, könnyű helyzetem lesz...

Natale az ajtó felé ment, de mielőtt kinyitotta, visszaszólt.

- Ne felejtse el, ma éjszaka várlak!

Marcella magába roskadva ült Conti doktor szobájában, s akadozva, kínlódva mesélte el újabb rossz gyógyszerkiírását.

- Hidd el nekem, Paolo, az a legfantasztikusabb az egészben, hogy nem emlékszem rá! Vagyis arra igen, hogy tegnap megfelelő gyógyszert rendeltem a betegemnek...

- Mondd csak, biztos, hogy a te írásod szerepel a kórlapon?

- Ugyan, Paolo! Ne mentegess! Persze, megismerem a saját macskakaparásom. Én nem írok olyan gyöngybetűkkel, mint te. Egyébként az orvosok többsége kicsit elnagyoltan firkálja a kórlapra a gyógyszereket. Teljesen tanácstalan vagyok. Ha ez így megy tovább, valóban becsavarodom! Nem vállalhatok orvosi munkát... Képtelenség, hogy a betegeim állapota tovább romoljon csak azért, mert én mindent elfelejték és összekeverek! Arra gondoltam, szólok az igazgatóknak, hogy mentsen fel, és visszamegyek Rómába...

- Enzónak ezt említetted már?

- Erről a szándékomról még nem szóltam neki, de a feledékenységemet, hogy finom legyek, már sajnos ő is sokszor kifogásolta.

Conti doktor olyan szeretettel nézte kisírt szemű kolléganőjét, és olyan melegséget érzett iránta, amelyet még soha senki iránt.

- Drága Marcella, van egy ötletem. Pihened kellene, kikapcsolódnival az itteni monotóniából. Utána leülhetnénk a férjeddal, ha nem zavarna, én is ott lennék, és

megbeszelnék, hogyan lehetne téged meggyógyítani... Ha ugyan gyógyulásra van szükséged, amit én erősen kétek, és nem valami egészen más történik itt.

- Jézusom, Paolo! Csak nem azt akarod mondani, hogy valaki manipulál engem?...

- Ne is folytasd! Semmit nem tudok bizonyítani. De akarok... mindenképpen segíteni akarok neked! Gyere velem, menjünk el Lalibelába.

- Ezt meg hogy gondolod? Hiszen már voltunk ott!

- Az igaz, de egyikünk sem látott semmit, hiszen megtámadtak, beteg voltál, az egész kirándulás nem ért semmit.

- Hogy jutott most eszedbe Lalibela?

- Nagyon egyszerűen. Tegnapelőtt a belgyógyászatról szóltak a kollégák, hogy tízfős csoportot szerveznek a sziklatemplomokhoz. Később csatlakoznának az addisi turistákhoz, mert onnan is többen érkeznek. Nekem azért szóltak a kollégák, mert tudták, hogy semmit nem láttam. Megpróbálom elintézni, hogy te is velünk gyere. Jó?

- Mi értelme lenne ennek?

- Hát nézd csak, amíg nem vagy itt, meglátjuk, hogy az osztályon mi történik. Van egy elgondolásom, de ha nem haragszol, még korainak érzem, hogy beszéljek róla. Drága Marcella! Hallgass rám, és utazzunk el két napra! A társaság ma este későn indul el terepjárókkal. Ne meditálj, hidd el nekem, minden szempontból tisztábban fogsz látni az út után! - Közben Conti doktor arra gondolt, hogy végre együtt lehet szerelmével.

- Azt hiszed, hogy Enzo elenged? Így az osztályról ketten fogunk hiányozni!

- Biztos vagyok benne. Sőt, örül, hogy kirándulsz valahova. Én most azonnal szólok a kollégáknak a belgyógyászaton, hogy te is jössz. Rendben? Ugye nem kételkedsz bennem? Ugye tudod, hogy jót akarok neked? Szükséged van erre a kikapcsolódásra... egyébként is okosabbak leszünk... Kisfiús örömmel mosolyodott el a férfi.

Marcella sietős léptekkel ment a férje szobája felé. Kopogás nélkül benyitott.

- Bocsáss meg, Enzo, de most tudtam meg, hogy a belgyógyászatról néhányan elmennek Lalibelába. Emlékszel, a múltkor olyan szerencsétlenül sikerült az utam, s arra gondoltam, hogy miután Conti doktor is elmegy, csatlakoznék a társasághoz. - Marcella elpirult.

Enzo végiggondolta a tennivalóit, s rájött, ha Marcella visszaérkezik, erősebb kezelést alkalmaz nála, így néhány hét alatt várhatóan ő kéri majd az elbocsátását, és visszamegy Rómába. De ha ez így nem lenne elég, töprengett magában, valami orvosi műhibát is kellene produkálni! Vagy olyan állapotba hozni, hogy Rómában hosszú ideig ideggyógyászati kezelésre szoruljon.

- Rendben, kedvesem, menj csak el. Szerencsére nincs súlyos betegünk az osztályon, így mi is ellátjuk a teendőket. Egyébként már meglátogattam a betegeidet, s meg vagyok elégedve veled. Úgy látszik, kedvesem, kezd visszatérni a régi formád.

Marcella teljesen összezavarodott, hiszen alig egy órája látta a kórlapot, amelyen saját írásával egészen más szerepelt. - Jézusom! Megbolondultam! Igen, Paolónak igaza van, el kell utaznom, aztán majd megpróbálok tisztábban látni...

- Még ma este indul a csoport, nem baj? - kérdezte félve Viti doktornő.

- Ugyan, ne számárcodj, még vegyél részt a nagyviziten, aztán csomagolj! Jó utat és szórakozást kívánok. - Átölelte az asszonyt, de úgy, mintha a húga lenne...

A számárcsapáson felfelé vezető úton a turistákból álló csoport hangos beszédbe elegyedett. Ez a lehetőségekhez képest nem ment zavartalanul, mivel a csacsik, amelyek felfelé

szállították az addisi kirándulókat és a Menelik Kórházból az orvosokat, ápolónőket, egymás nyomában haladtak az ösvényen. Az idegenvezetővel együtt harminckét állat kocogott felfelé, amelyek időnként meg-megálltak, legelészni kezdtek, noha a sziklás talaj csak egy-egy kórót kínált nekik.

Roberta hátrafordult és kedélyesen így szólt Carlóhoz:

- Ugye, milyen romantikus ez az út? Ön járt már itt?

- Igen, asszonyom, egyik kedvencem, hogy úgy mondjam, "zarándokhelyem"

Lalibela...

- Tudja, uram - folytatta a beszélgetést az asszony -, ilyen élményben még nem volt részem!

- Mióta él Etiópiában?

- Csak néhány napra érkeztem. - Roberta nem kívánta Carlót felvilágosítani arról, hogy évekig itt élt... Hadd gondolja, hogy turistaként jött - futott végig a fejében az elképzelés, így talán könnyebben sikerül őt lépre csalnom! De lehet, hogy az egész egy ostobaság, és semmit nem fogunk Luigival elérni...

- Érdekesek a sziklatemplomok? Egyébként hol dolgozik Addisban?

Carlo túlzottan kíváncsinak tartotta Roberta szózuhatagát, bár az asszony hatott az érzékeire. Nemcsak csinos volt, hanem kedves és barátságos is. Látszott rajta, hogy szívesen venné az ő közeledését, ezt tekintetével is érzékeltette.

- Nézze kedves... elnézést, még nem is mutatkoztam be! Carlo Montagna vagyok.

- Én Roberta Demini vagyok, Rómából. - Az asszony kezét nyújtott, amikor a két számár éppen legelészett az úton, így a többiek is kénytelenek voltak megállni.

- Tudja, kedves Roberta, én soha nem tudok betelni a sziklatemplomokkal. Meglátja, ez valóban maga a csodálatos, megfoghatatlan és mégis maradandó múlt, amely Csipkerózsika-álmából nem ébredt fel. A jelen valósága ide még nem tört be.

- Miért ilyen megközelíthetetlen helyre építették ezeket?

- Nézze csak, a középkorban a kopt vallás olyan erős volt, hogy papjai úgy érezték, egyházuk hatalma örökkévaló lesz. Ezért monumentális kőépítményeket hoztak létre.

Közben felértek a tetőre, és mindenkin látszott, hogy elfáradt. Marcella felé egy jóképű fiatalember igyekezett, megállt előtte, s bemutatkozott.

- Carlo Montagna vagyok.

- Marcella Viti. - Kezét nyújtotta az asszony.

- Érdekes, hallottam már a Viti nevet.

- Talán Rómában? Enzo Vitivel, a férjemmel együtt ott dolgoztunk. Most itt, északon, a Menelik I. Kórházban gyógyítjuk a betegeket. - Kedvesen elmosolyodott az asszony, majd, mint aki nem kíván tovább társalogni, csatlakozott a kórházi kollégákhoz.

A templomok megtekintésekor Roberta úgy intézte, hogy lehetőleg Carlo mellé kerüljön, aki azonban inkább Viti doktornő társaságát kereste. A sok látnivalótól az egész társaság kimerültnek tetszett, s a vacsora elfogyasztása után mindenki ágynak dőlt. A reggelit hét órára szervezték, hogy elég idő maradjon a többi látnivaló megtekintésére. Luigi Francesca mellett lépdelt, Marcella és Paolo egymás közelében maradtak, míg Carlo és Roberta kissé távolabb szemlélődtek.

Délután két órára már gyakorlatilag mindent megnéztek, csak egy különleges sziklaváratot nem, ahol régen - mint az idegenvezető mondta - az élelmet tárolták a papok. Ez tíz perc csupán, kár lett volna kihagyni. Így az egész társaság a sziklába vájt, katakombaszerű

mélyedéshez vonult.

- Jaj! Jézusom, ne! Ne! - sivitott egy női hang Marcella mellett.

- Segítség, segítség! - A hosszú vájatot felverte a hátborzongató hang. Luigi ebben a másodpercben azt érezte, hogy valami vagy valaki órá zuhan, és meleg csöppek érik a kézfejét.

- Hozzanak ide gyertyákat - kiáltott Luigi. A közeledő imbolygó fényben meglátta Francescát, a fiatalasszony élettelen testét karjával reflexszerűen már felnyalábolta. A holttestből még mindig vércseppek hulltak alá. Hosszú rendőri pályafutásának lezárásakor, nyugdíjazásának egyik napján kell megérnie, hogy karnyújtásnyira tőle meggyilkoljanak valakit, akit neki lenne kötelessége megvédeni. Gondolatai összekuszálódtak, a begyakorlott rutin mondatta vele:

- Hozzanak még gyertyákat. Alig lehet valamit látni. Egy asszonyt megöltek...

Az idegenvezető és az egész társaság körülfogta Luigit, s szinte egyszerre kiabáltak:

- Itt a gyilkos! Itt a gyilkos!

Közben Roberta is odaért.

- De kérem! Mit beszélnek? Luigi Salani nem gyilkos!

Az egyik turista jó szorosan megragadta Roberta kezét.

- Ugyan, asszonyom, a férfi egy tapodtat sem mozdult el ettől a szerencsétlen teremtestől. De nem a mi dolgunk kideríteni a bűnügyet. Mindenesetre ezt a férfit - mutatott rá Luigira - azonnal fogjuk le, mert a végén elszökik.

Közben Salani, ölében a holttesttel, kijutott a napfényre. Az egész társaság szólni sem tudott a döbbenettől. A fiatal nő, mint egy rongybábu lógott a testes férfi karjában. Letette az egyik sziklára. Conti doktor odaért, nehezen tudta átvágni magát a pánikba esett csoporton. Megfogta Francesca pulzusát, és a szemét lezárta.

- Meghalt. Valószínű, hogy szíven szúrták, de ezt pontosan csak egy boncolás deríti ki. Uram fordult Luigi felé -, azonnal értesíteni kell a rendőrséget!

Roberta szólt közbe:

- Itt nincs rendőrség! Azonkívül Salani úr a római rendőrség nyugalmazott felügyelője...

A bejelentést hirtelen csend követte. Az útitársak szemébe gyanakvás ült ki, nem értették az egészszet.

- Uram - szólalt meg nagy nyugalommal Salani -, ön orvos, és jól tudja, hogy egyetlen másodperc elég lehetett erre a gyilkosságra! Valaki... közülünk volt a gyilkos!

- Az maga is lehetett - kiabált egy nő hisztérikusan. - Attól, hogy nyugdíjas zsarú, még nem lehet felmenteni! Egyébként is olyan fiatalnak tűnik, nyilván nem ok nélkül nyugdíjazták.

- Szégyellje magát! - kiabált közbe egy másik turista. Valóságos lincselési hangulat keletkezett. Talán Conti doktor volt az egyetlen, aki megpróbálta reálisan visszapergetni a gyilkosság körülményeit, s szent meggyőződése volt, hogy a gyanúsna kikiáltott férfi nem lehetett a tettes, hiszen közvetlenül az áldozat mellett állt, méghozzá olyan szögben, hogy nem szúrhatta le őt hátulról.

Conti doktor az idegenvezetőhöz lépett.

- Kérem, adjon mellém három őrt, lámpákkal felszerelve. Visszamennék a helyszínre, hogy megvizsgáljam a vérfoltokat.

Közben a Ras Hotelből újabb zabanyák érkeztek, akik egy hordágyra tették és elvitték a holttestet. Salani a váratlan esemény sokkhatása miatt az első pillanatban nem találta fel magát. Ő, aki már annyi holttestet, gyilkosságot látott életében, így még soha nem rendült

meg.

- Idejöttem leleplezni egy gyilkost, s a végén engem gyanúsítanak - ismételtette magában. - Atyavilág! Francesca Pavoli halálát az én számlámra írhatják...

A hotel halljában összegyűlt az egész társaság. Az idegenvezető kávét és konyakot rendelt, ebédelni senki nem kívánt.

- Uram, most mesélje el nekünk, honnan és mióta ismeri a megboldogultat? Intézkedtem, már délután visszaindulunk Addisba, ott pedig önt átadjuk a rendőrségnek.

Conti doktor hangosan és mindenki számára érthetően elmondta, amit a bűnügy utáni percekben tapasztalt. Nevezetesen azt, hogy Salani úr, a nyugalmazott rendőrfelügyelő nem szűrhatta le szemből az áldozatot, aki holtában hanyatt zuhant éppen őrá.

- Semmiképpen nem lehetett Luigi Salani a gyilkos - jelentette ki fennhangon és határozottan, de hallva a szünni nem akaró sustorgást, úgy érezte, szavai hatástalanok maradtak.

- Nem ismertem Francesca Pavolit. Itt találkoztam vele életemben először! Többet nem kívánok mondani, majd a rendőrségen tisztázom magam. Mindenesetre a gyilkos szabadon jár! - fejezte be mondanivalóját Salani.

Marcella Viti már a második pohár konyakot hajtotta fel.

- Tudod, Paolo, én is hiszek Salani úrnak. Emlékszel, amikor először jártunk itt, és engem is megtámadtak? Mindenki azt bizonygatta, hogy elég sok az örült errefelé. Aztán nem is tettünk feljelentést. Valahogy nekem ez az egész ügy nem tetszik. Még ha Salani valóban nyugdíjas zsarú, akkor is, mi oka lett volna egy fiatal nő életét kioltani? Méghozzá a nagy nyilvánosság előtt, hiszen mindannyian a helyszínen voltunk.

Ebben a pillanatban leült Viti doktornő mellé Carlo Montagna, aki feldúltan látszott és csak annyit mondott:

- Már nem bírom hallgatni Roberta Demini zagyva beszédét. Ki hiszi el, hogy ez az idősödő pasas egy volt rendőrfelügyelő? Bár én már a fővárosban is találkoztam vele... egy etióp nyomozó társaságában... Idegesítő... Ezért ültem ide... - Bocsánatkérően az orvosnőre nézett.

- Parancsoljon. Fél órán belül úgyis indulunk...

- Önök, ugye, nem Addisba jönnek? Tegnap említette, hogy a kórház valahol itt van északon.

- Asmarától körülbelül kétszáz kilométernyire van. Gyönyörű, vadregényes helyen...

- Ugye jól értettem, a doktornő férje is ott dolgozik?

- Hogyne, ő a funkcionális idegosztály vezetője. - Amint a szamarak botorkálva leértek a hegytetőről, a csoport kétfelé vált. A kórháziak a Land-Rovereket keresték meg, amelyekre a zabanyák vigyáztak, a fővárosiak pedig beszálltak a DC 9-es repülőgépbe, és visszaindultak Addis Abeba felé.

Salani egész úton úgy érezte magát, noha Roberta már mellette volt, mint akit kínpadra feszítettek. Hiába próbálta az asszony nyugtatgatni, Luigi még a kérdéseire sem válaszolt, csak egy-egy hümmögést engedett ki a száján. Tudta ő jól, hogy az egész turistacsoport ellene fog vallani!

Natale úgy járt-kelt az osztályon, mint egy királynő. Enzo Viti teljesen a hatása alá került, s a nővér egyetlen szavára azonnal megváltoztatta döntéseit is. Natalének útjában volt Florence Maniti, aki semmiféle hanyagságot nem tűrt el. Noha Natale a főorvoshoz volt beosztva, mégsem bújhatott ki teljesen az osztályon folyó munka alól. A főnővér pedig, igaza

teljes tudatában, gyakorta lehordta Natalét, mint mondotta:

- Az ágy a te ugródeszkád, de nem a betegek ágya, hanem a főorvosé! Meglátod, ebből még baj lesz! Hiába gondolod, hogy mindenki vak az osztályon, Viti doktornót pedig sokan szeretik, nemcsak nálunk, hanem a sebészetben és a belgyógyászatban is. Ne félj, Natale, a sorstól megkapod előbb-utóbb te is a magadét - hallotta immár sokadszor a nővér, aki egyre azon törte a fejét, hogyan tudná eltávolítani Florence-t. De eddig ahányszor felvetette Enzónak ezt a kérdést, soha nem talált meghallgatásra.

Miközben a nővérszobában összekészítette az esti gyógyszereket, eszébe jutott, hogy mi lenne, ha Enzo a főnővért is hipnotizálná. Ahogy ízlelgette a gondolatot, egyre jobban megtetszett neki az ötlet. Lerakta a tálcát, s átfutott a főorvos szobájába.

Viti az asztalnál ült, Alinéről és Hamaruról készített jegyzeteit tanulmányozta. Eldöntötte, hogy Aline már alkalmas a feladat megoldására, s jövő héten átadja Marty Kelleninek. Hamarunál pedig még további tíz kezelést iktat be, mert nem eléggé érett az elutazásra!

- Zavarlak? - kérdezte mosolygósan a belépő Natale.

- Drágám, te soha! - A lányhoz lépett, és forrón megcsókolta. - Mi is lenne velem nélküled? Olyan vagy számomra, mint a levegő - bókkolt a férfi, s már vitte is a nővért a kanapé felé.

- Enzo! Az ajtót nem zártad be!

Fél órai önfeledt szeretkezés után Natale belevágott mondanivalójába.

- Tudod, Florence gyűlöl engem. Arra gondoltam, hogy őt is hipnotizálnod kellene, aztán eltávolítani, mint a feleségedet! Remélem, ez már nemsokára bekövetkezik.

- Na ne! Natale! Ezt már mégsem! Csak nem képzeled, hogy...

- Semmit sem képezek! De az tény, hogy állandóan megjegyzést tesz kettőnkre!... Ha szeretsz, ezt nem hagyod annyiban...

Ebben a pillanatban hallották, amint a Land-Roverek megállnak a kertben. Enzo felugrott.

- Csak nem jöttek haza korábban Lalibelából? - Kinézett az ablakon, s látta, amint Conti segít a járműből kiszállni feleségének.

- Gyorsan, gyorsan, Natale, öltözz! Megjött a csoport! Marcella nyilván először idejön hozzám. Nem szeretném, ha így itt találna...

Mire Viti doktornő felért férje szobájába, Enzo egyedül volt, s láthatólag valamilyen folyóirat tanulmányozásába merült... Marcella röviden beszámolt a kirándulásról és a gyilkosságról, majd fáradtságára hivatkozva a lakásukra ment.

- Még vacsorázni sem megyek le az étterembe, olyan kimerült vagyok!

- Nem baj, kedvesem, felküldetek neked valami könnyű ételt és sietek hozzád... - nyájaskodott Viti doktor, s eltöprengett a hallottakon.

Egy órai pihenés után az asszony felfrissülve várta Enzót, aki tőle szokatlan módon igen aprólékosan kérdezősködött a kirándulásról és főként a gyilkosságról. Úgy tűnt, mintha elsősorban feleségéért aggódott volna. De gondolatban nagyszabású terv fogalmazódott meg benne.

- Ha ott állandóan örültek járkálnak szabadon, ki tudja bizonyítani a tettes személyét?

- kérdezte magában, s elhatározta, hogy néhány hét múlva felveti tervét az asszonynak. - Addig is folytatom a hipnózist. Olyan lesz, mint a kezesbárány, és főként akarat nélkülivé kell formálnom!...

Belachew Desta nyomozó nehéz helyzetbe került. A kihallgatott turisták egyöntetűen - kikerekítve a történetet - azt vallották, hogy Luigi Salani ölte meg Francesca Pavolit. A férfi tudta, hogy ez képtelenség, miután ismerte Luigi római munkáját, mégis egy-egy percre megingott, mikor a tanúk kétséget nem hagyva ecsetelték a gyilkosság körülményeit.

Desta, amikor az összes tanúvallomást elolvasta, eldöntötte, hogy főnökétől kér tanácsot, miután Luigi Salani másnap kívánta elhagyni Etiópiát.

- Mindez csak a turisták elmondása - sóhajtott beszámolója végén a fiatal nyomozó. - Azt hiszem, ennek alapján nem tarthatunk itt egy nyugdíjas főfelügyelőt. Egyébként sem tudom elképzelni, mi oka lett volna rá, hogy ilyen brutális módon megölje a szerencsétlen asszonyt.

A rendőrség főnöke és Desta nyomozó végül is abban állapodtak meg, hogy Salanit hazaengedik, de a római kollégákat értesítik az itteni fejleményekről. Mikor Roberta és Luigi mindezt megtudta, kétségbeestek, igaz, más okok miatt. Az asszony tudta, hogy Salani végleg eláshatja magát és nem is csak a zsaruk között, hanem a gyanú egész életében végigkíséri. Luigi pedig amiatt, hogy megbélyegzetté válik. Életében először merült fel benne az öngyilkosság gondolata...

Az Etióp Hotel szobájában ismételten végiggondolták a kirándulás apróbb és nagyobb eseményeit, de egyetlen használható elképzelésük sem akadt arról, ki és miért ölte meg Francescát. Végül Luigi annyit mondott:

- Egyetlen lehetőségem, hogy elmenjek abba a kórházba, ahol Viti doktornő és Conti doktor dolgozik. Mindketten megerősítették, ugye emlékszel, Roberta, hogy én nem lehettem a gyilkos, már csak azért sem, mert közvetlenül, szorosan egymás mellett álltunk. Conti doktor még ott a helyszínen azt is közölte a többiekkel, hogy én semmiképpen nem szúrhattam a kést az asszonyba. De látod, nem hittek neki, s most, amikor Desta kihallgatta a csoportot, egyértelműen engem gyanúsítottak. Ezért elhatároztam, hogy bármi áron is, de a két orvostól szerzek írásos tanúvallomást.

Mindketten latolgatták a lehetőség előnyeit és hátrányait. Az asszony, a maga energikus módján, azonnal akcióba kezdett. Gyors mozdulattal a telefonhoz lépett, s mielőtt Luigi észbe kaphatott volna, már hívta Ahmed Mualkát, akivel megbeszélte, hogy egy óra múlva találkoznak a Hiltonban. Még legalább tíz telefont bonyolított le, de olyan megfontoltan és egyúttal gyorsan, hogy Salani képtelen volt megérteni az összefüggéseket. Amikor az asszony végzett, átöltözött, s Luiginak csak annyit mondott:

- Drágám, várhatóan néhány órát eltart, amíg mindent elintézek. De kérlek, ne izgulj, a rendőrprefektussal is beszélek és közlöm vele, hogy még egy hétig maradunk, és az átbukkoltatott jegyet is megmutatom neki.

- Jézusom! Mit akarsz itt még egy hétig csinálni?

- Egyszerű. Elmegyünk az északi kórházba. A pontos helyet megtudom, és felkeressük a két orvost. Megszerezzük tőlük a vallomást. Ezt akartad, nem?

- De hogy jutunk oda?

- Bízd rám magad! Ahmed Mualka segít nekem, terepjáróval és néhány zabanyával akarok menni. A részleteket este elmondom, több tervem is van. Luigi! - Bársonyossá vált Roberta hangja. - Ugye megbízol bennem? Elhiszed, hogy azt akarom, tisztázd magad. Ha innen elmegyünk és az etiópok értesítik a római kollégákat, egy életre a gyanú árnyéka vetődik rád, és megbélyegzett ember maradsz. Ezt pedig nem hagyom! - erősködött az asszony.

Mielőtt kiment a szobából, még visszaszólt:

- Ha unatkozol, sétálj egyet. Van mit nézegetni Addisban. Ott az asztalon az útikönyv.

Ne haragudj rám, de könnyebb egyedül intéznom a teendőket...

David Powers, az idegosztály, a belgyógyászat, a sebészet és a laboratórium vezetőit értekezletre hívta össze. Először az újabb WHO-szállítmányok elosztását beszélték meg, majd miután mindenki egyetértett a javaslattal, az igazgató rövid bejelentést tett:

- A fővárosi ENSZ-kórházból most telefonáltak, hogy egy üzletember, Ahmed Mualka úr alapítványt létesített több kórház számára. Mi is részesülünk a pénzből.

- Mennyi lesz az? - szólt közbe Piazz doktor, aki sebész létére üzleti érzékkel is rendelkezett. - Ha jól értettem, a Menelik I. Kórház százezer dollárt kap. Ezt úgy és arra használjuk fel, amire akarjuk. Mindenesetre Mualka úr meglátogat bennünket, holnap érkezik.

- Minek jön ide? Elég, ha a pénzt adja! Ha jól értettem, nem orvos az illető - szólt közbe Enzo Viti főorvos. - A legrosszabb - folytatta -, amikor laikusok szólnak a munkánkba. Ezt aztán végleg utálok!...

- Sajnos, nincs mit tennünk. Ebből a pénzből egy körzeti stábot hozhatnánk létre. Megszervezhetnénk, hogy a kis falucskákba, településekre is eljussunk, s ne a dzsuzsu kezébe kerüljenek a betegek. Százezer dollárból több, jól felszerelt terepjárót vásárolhatunk, műszerekkel és a szükséges egyéb laboratóriumi készülékekkel, EKG-val, röntgengéppel - kezdte sorolni az igazgató, de ismét Viti doktor vágott a szavába.

- Már megbocsáss, David, de kár addig tervezgetni, amíg nincs a kezünkben a pénz.

A nyugodt, higgadt David Powers jobbnak látta, ha most még nem indít vitát arról, mire is használják majd a pénzt. Felállt, s csak annyit mondott:

- Köszönöm a kollégák megjelenését, s arra kérlek benneteket, hogy holnap, ha szükség lesz rá, álljatok Mualka úr rendelkezésére. Egyébként csak egy napig óhajt itt maradni.

Amikor a társaság szétszéledt, Enzo barátságosan átölelte Piazz doktor vállát.

- Engedd meg, hogy gratuláljak az esküvődhez. Most hallottam, hogy a jövő héten Akszumban tartjátok. Hát tudod, öregem, Clara Recci szerencsés teremtés, hogy elveszed. Csak azt nem értem, miért éppen Conti doktor lesz az egyik tanútok, a másik pedig a feleségem? Nézd, Flavio, neked őszintén megmondom, hogy Marcella beteg... igen beteg...

- Micsoda? Nem látszik betegnek, és tudomásom szerint jól végzi a munkáját. Igaz, hogy néha, mint pletykálják a kórházban, kicsit feledékeny. De hát istenem! Nehéz elviselni ezt a bezártságot és az afrikai klímát. Ezt én nem nevezném betegségnek, bár csak sebész vagyok és nem ideggyógyász... - Elhalkult Flavio hangja. - Hogy gyógyítod meg Marcellát?

- Ha nem sikerül az apátiából kirángatnom, no meg a kényszerképzetét és a fóbias neurózist kikezelnem, kénytelen leszek David Powers közreműködésével felmentetni az itteni munka alól, és megfelelő gyógyintézetbe szállítani Rómába...

- Úristen, ez ilyen komoly? - Piazz doktor megdöbben, akiben semmi kétség nem merült fel, hogy Enzo jót akar a feleségének. Aztán felvillant benne Clara Recci néhány megjegyzése a Viti doktor és Natale közötti szoros kapcsolatról, és megkérdőjelezte kollégája megállapítását.

- Mondd csak, Enzo! Miben nyilvánul meg a diagnózisod?

- Hát elég nehéz ezt kifejtani. Lényeg, hogy feledékeny, ezt időnként vegetatív tünetek tarkítják, szédülés, verejtékezés... Aztán ok nélkül erős félelmi motívumok lepik meg. De sorolhatnám még tovább a tüneteket, amelyeket sajnos már az egész osztály észrevett, kivéve Conti doktort, aki úgy látom, vak és süket lesz, ha Marcella kerül szóba... Persze, az még nem bűn, ha valakinek tetszik a csinos, fiatal kolléganője. - Enzo nevetett. De Flavio ebben hamis

felhangot érzett...

A vendég érkezésének híre pillanatokon belül elterjedt minden osztályon. A főorvosok és beosztottaik - miután ide a világ végére nem túl gyakran jön látogató - megkezdtek a készülődést az illusztris üzletember fogadására. A takarítószemélyzet most még a szokottnál is alaposabb munkát végzett, feldíszítették a folyosókat, kórtermeket.

- Holnapra minden vázában itt is virág legyen - adta ki az utasítást Florence nővér az idegosztályon. - Azt akarom, hogy ha Viti doktor idehozza azt a pasast, elégedett legyen velünk.

Amikor Marcellához is eljutott a hír, kissé meglepődött. Szokatlan volt számára, hogy az alapítványt létrehozó személy ellátogasson egy afrikai kórházba. De hát lehet, hogy ebben semmi különös nincs. Ismét elfogta a szédülés. Már napok óta reggelenként hányinger kerülgette.

- Még szerencse, hogy nem lehetek terhes, hiszen Enzo nem közeledik hozzám - gondolta. - Valahogy nem vagyok jól. Pedig Lalibelában, még a szörnyű tragédia ellenére sem éreztem mindezt, amit itt a Menelikben.

Bement a kórterembe, és megvizsgálta reggel érkezett betegét. Láta, hogy a tizenöt éves fiúnál a skizofrénia jellegzetes személyiség-, illetve magatartásváltozásai észlelhetők, igen rövid időszakonként. Már harmadszor vizsgálta meg a csont-bőr gyereket, aki ijedt szemmel pislogott rá. A doktornő kérdéseire a válaszokat szaggatottan adta, az olaszt, angolt és amharát keverve Marcella nem is értette minden esetben a feleleteit. Ilyenkor az osztályon mindig tartózkodott egy tolmács, akinek a segítségét, a válaszok pontosítása érdekében, az orvosnő gyakorta igénybe vette. Most is így tett. Azután a kórlapra kiírta az elvégzendő vizsgálatokat. Első helyen az EEG szerepelt, de felsorolta az összes labor-teszteket is.

Fogta magát, és átment Alinéhez, aki az ő betege volt. Férje a négy szemközti terápiát nála is alkalmazta. Marcella kíváncsi volt, milyen változást tapasztal a lánynál. Ahogy belépett a kórterembe, Aline elfordította a fejét. Az orvosnő leült az ágyára és kedvesen megkérdezte:

- Hallom, a főorvos úr rövidesen hazaenged! Szépen javul az állapotod.

Aline csak hallgatott és nem nézett a doktornőre.

- Örülök, hogy jobban vagy! - Marcella megsimogatta a beteg karját. - Nagyon sajnálom, hogy nem vagy hajlandó beszélgetni velem, de hát én nem erőltetem.

- Látni sem akarom magát! - sziszegte a foga közül a beteg -, gyűlölöm, gyűlölöm... menjen innen! A főorvos úr megígérte, hogy segít nekem... Egy férfi hazavisz... értem jön... Messzire megyek! De nem egyedül... - Aztán ismét befúrta fejét a párnák közé, és nem nézett Marcellára. A doktornő kiment a szobából, s ahogy a folyosón a saját szobája felé tartott, visszaidézte Aline mondatait. Megdöbbsent. Mit jelenthet az, hogy egy férfi viszi el, és hova? Persze nyilván fantáziál a beteg, ezen valószínűleg Enzo sem tud segíteni. Látszik, az első pillanattól kezdve gyűlöli őt, de hogy miért, azt nem tudta felfogni. Ahogy beért a szobájába, leült az íróasztala mellé, és előszedte eddigi feljegyzéseit, amelyeket saját magának készített a skizofrénias betegeiről. Ám végig sem tudta nézni, amikor Conti doktor lépett be.

- Helló! Mit szólsz a vendég érkezéséhez, aki meglátogat bennünket? Minden osztályon nagy a sürgés-forgás! Tudod, nem kevés a százezer dollár, mi mindent lehet megoldani belőle! David Powers pedig, ahogy én ismerem, jól fogja felhasználni a pénzt! Kíváncsi vagyok a pasasra, milyen és miért adott ennyi pénzt nekünk.

A következő mondatot el sem tudta kezdeni, mert egy terepjáró állt meg a kórház udvarán. Azonnal kinyíltak az ablakok, s mindenhonnan bámészkodó tekintetek nézték az

asszonyt és a két férfit. Conti és Viti doktornó is letekintett:

- Érdekes, Paolo, azt hittem, csak egy vendég érkezik! De nézd csak, ismerősök!...

A kórház igazgatója, David Powers a társaság elé ment. Először az asszonynak nyújtott kezét.

- David Powers vagyok, örülök, hogy megérkeztek, bár a fővárosiak csak Ahmed Mualka úr érkezését jelezték...

- Roberta Demini vagyok, ő pedig Luigi Salani és Carlo Montagna úr, akinek a kocsija innen mintegy tíz kilométerre lerobbant, és felvettük őt - mondta az asszony.

- Bocsásson meg, de nem értem. Akkor önök nem Mualka úr megbízásából jöttek az alapítvány miatt?

- Igazgató úr, talán menjünk az ön szobájába, és mindent elmondunk. Olyan forrón tűz itt a nap...

- Elnézést, asszonyom, annyira meglepődtem, hogy...

Roberta elindult, és a férfiak utána mentek. David a saját szobájába vezette vendégeit, kávé és ambót hozatott, s alig várta, hogy végre meghallja, mi történt valójában.

Luigi és Carlo csak hallgatott, ismét Roberta vette magához a kezdeményezést.

- Igazgató úr, Ahmed Mualka úr sajnálja, de nem tudott eljönni. Bennünket, Salani urat és engem kért meg, hogy számoljunk be neki a Menelik Kórházról, mert az alapítványt csak akkor írja alá, ha a körülmények ezt indokoltá teszik.

- Nem értem. Engem úgy tájékoztattak, hogy már Addisban alá is írta azt, még hozzá több kórház számára. Ebből az összegből mi százezer dollárt kapunk.

- Igen, igazgató úr, ez a terv! Remélem, meg is valósul...

- Önök orvosok?

- Nem, nem, üzletemberek vagyunk mindketten. Mint említettem, Carlo Montagna urat pedig csak felvettük a kocsinkba. Ő majd elmondja önnek, mi járatban van.

Powers doktor kételkedve nézett a beszélőre. Eldöntötte, hogy felhívja Addist, és érdeklődik a jövevények felől. A kép sehogy sem állt benne össze, s nem tudta mire vélni az asszony magyarázatát.

- Kérem, uram, az ön eredeti úticélja mi volt? - fordult Carlo felé. - Ön is jótékonykodni kíván a kórházunknak?

- Nem, igazgató úr. Valójában én, mint már útítársaimnak is elmondtam, Akszumba igyekeztem. Utána pedig Asmarába készültem hivatalos ügyben. Sajnos, letértem a főútról, és itt aztán igen könnyen elkeveredik az ember... Ráadásul a terepjárom is elromlott. Ezért igen hálás voltam, amikor Demini asszony és Salani úr idehozott. Azt szeretném kérni, hogy igazgató úr adjon segítséget. Vontassuk be az autót, gondolom, itt van szakember, aki megjavítja. Természetesen honorálok, s már indulok is tovább...

- Mi pedig azonnal körülnéznénk - szólalt meg Luigi. - Először az idegosztályon szeretnénk kezdeni...

- Természetesen, ahogy óhajtják! Elkísérem önöket.

- Ne, inkább ne! Mualka úr kifejezett kívánsága volt, hogy egyedül nézzünk szét. Tudja, milyenek az üzletemberek! Mi nem vagyunk orvosok, és a laikus szemével szeretnénk meggyőződni a kórház életéről...

David Powers egyre furcsábbnak tartotta a vendégek kívánságait. Eldöntötte, hogy ennek az utolsó kérésnek nem enged.

- Már megbocsássanak, de egyedül nem mászkálhatnak a kórházban. Én fogom

önöket kísélni. Kezdehetjük az idegosztályal, de előtte intézkedem, hogy Montagna úr terepjáróját vontassák be, és hozzák rendbe. Aztán a főorvosokkal együtt ebédelünk. Délután, ha lesz idejük, az egyes osztályokon kívül az egyéb, a kórház működéséhez szükséges helyiségeket is megtekinthetik. Mikor óhajtanak visszaindulni a fővárosba?

- Reggel korán - válaszolta Roberta, s már azon törte a fejét, miként tudja majd elrendezni, hogy Viti doktornővel és Conti doktorral négyszemkőzt maradjanak. Hiszen az egész útnak, az óriási szervezkedésnek ez volt a célja, valahogy meg kell oldani.

Luigi meglehetősen idegesnek látszott, különösen, hogy a félnótás Carlót is magukkal kellett hozniuk. Ez aztán pech, méghozzá nagy pech. Csak útjukban van, s egyébként is félő, hogy elszólja magát, hiszen ő tudja, Salani nyugalmazott rendőrtiszt. Bár amíg idejöttek, lelkére kötötték, hogy erről hallgasson. Ezt meg is ígérte, de Salaninak nem tetszett, ahogy viselkedik. Még a végén rosszul sül el az egész ügy, s akkor Luigi megnézheti magát...

- Mehetünk. - Perceken belül visszajött az igazgató. - Montagna úr kocsijáért máris indulnak. Gondolom, ön is a zabanyákkal kíván menni, hogy megmutassa a helyet, hol robbant le a terepjáró...

- Természetesen, igazgató úr, s nagyon köszönöm a segítséget. Én a hivatalos programokon nem kívánok részt venni, amint lehet, indulnék is tovább. - Bólintott, és kiment a szobából.

Az igazgató még néhány kérdést tett fel vendégeinek, aztán elindultak az idegosztályra.

Enzo Viti barátságosan üdvözölte a jövevényeket, s azonnal bemutatta munkatársait. Amikor Marcella meglátta Robertát, azonnal szólni akart, de az asszony a szemével intett neki, hogy hallgasson. Viti doktornő nem értette, miről van szó, de már a lalibelai kiránduláson is szimpatikus volt neki az asszony és Salani főfelügyelő, így aztán hallgatott. Conti doktor pedig később csatlakozott a társasághoz, így Marcellának alkalma volt halkán a fülébe súgni.

- Ne szólj semmit! Úgyis mindent megtudunk...

A legtöbbet Asaki Kimura különböző berendezéseinek, felszereléseinek időztek, mert a fiatal japán orvos ékes szavakkal és széles mozdulatokkal ecsetelte, hogy a korszerű gépeknek az ideggyógyászatban micsoda szerepük van. Amikor a többiek már a kórtermek felé indultak, Roberta lemaradt, s intett Marcellának is.

- Bocsásson meg, később mindent megmagyarázok. Élet-halál kérdése, hogy magával és Conti doktorral négyszemkőzt tudjunk beszélni, valójában ezért jöttünk ide.

Aztán szükszerűen elmondta, hogy tanúvallomásukra van szükségük, de a miért kérdésére már nem tudott válaszolni, mert Enzo kicsit ingerülten hátraszólt:

- Kérem, ne maradjanak le, nem kívánom megismételni a mondókámat.

Délidőben lementek az étterembe, ahol egy nagy asztalnál külön megterítették a vendégek, az igazgató és a főorvosok részére. A beszélgetés nehezen indult, mert Luigi a rázúduló kérdésekre csak akadozva tudott válaszolni, s gyakorta kitért a kíváncsiskodás elől. Elsősorban Piazzai doktor, a sebészet vezetője próbálta kifaggatni, hogy a százezer dollárt mire használhatják fel. Luigi az orvosi dolgokról meglehetősen tájékozatlan volt, Roberta pedig, fejgörcsére való hivatkozással, a leves után felállt az asztaltól, azzal, hogy délután csatlakozik a társasághoz, addig a vendégszobában kicsit lepihen. Így Luigira hárult minden kérdés megválaszolása, s az ebéd vége felé már egy csapdába szorult állapotban érezte magát.

Az orvosoknak nem tűnt fel semmi rendellenes, mindenki elkönyvelte magában, hogy látszik Luigin az üzletember, s nem ért az orvostudományhoz.

Roberta közben visszaroht az idegosztályra. Megkereste Viti doktornőt és Conti

doktort. Mindhárman bementek az ügyeletes szobába, ahol az asszony igen tömören tájékoztatta őket Luigi Salani volt rendőr történetéről. Befejezésül csak annyit tett hozzá, hogy a római bűnügy kapcsán több lányt megöltek.

- A részleteket most nem ismertetem, de tény, hogy a nagy port felverő gyilkosságsorozat tettesét nem tudták elkapni. Ezért a rendőrkapitánynak bűnbakot kellett találnia és ez Luigi Salani volt.

Beszámolt még az addisi rendőrség kihallgatásáról, valamint arról is, hogy a turistacsoport tagjai egyértelműen - bár bizonyítékok nélkül - Luigi Salanit jelölték meg gyilkosként.

- A rendőrség ugyan elengedte a barátomat, de a római kollégákat értesíteni akarták. Ez pedig Luiginak a véget jelentette volna! Ezért Ahmed Mualka, aki régi ismerősöm, sőt barátom, megszervezett nekünk mindent. Azért jöttünk el ide az isten háta mögötti kórházba, hogy az önök írásbeli vallomását magunkkal vigyük. Mindketten emlékeznek, amikor a Ras Hotelban az idegenvezető a társaság összes tagját egybehívta és kikérdezte, csak önök ketten állították, hogy nem lehet Luigi Salani a gyilkos. Noha akkor önök még nem tudtak az előzményekről semmit.

Mindkét orvos megdöbbenve hallgatta a beszámolót, majd Paolo szólalt meg:

- Igen, asszonyom, akkor is és most is az a véleményem, hogy nem Salani úr volt az elkövető. Közvetlenül egymás mellett álltunk, s ha a memóriám nem csal, Marcella másik oldalán a szerencsétlen megboldogult teremtés volt. Én nagyon szívesen mindezt leírom és odaadom önöknek. Gondolom, te is aláírod, Marcella...

- Természetesen, és örülök, ha segíthetek. Nekem is ugyanaz a véleményem, mint Paolónak. Nem gondoltam volna, hogy a többiek a rendőrségen mind Salani úr ellen tesznek tanúvallomást. Borzasztó lehet szegénynek!

- Most visszamegyek a többiekhez! Délután mikor jöhetnek a papírért?

- A legjobb lenne vacsora előtt. Délután itt nyugalom van, s nem akarom, hogy a férjem ebbe beleszóljon. - Marcella elpirult. - Kollégámmal megírjuk, amit kell, és átadjuk. Mondjuk hat óra felé, az én szobámban találkozhatnánk. Rendben van? Még annyit áruljon el, hogy a fiatalember, aki önökkel érkezett, hova tűnt? A lalibelai kiránduláson beszéltem is vele. Sőt - Marcella összehúzta a szemét -, mintha valami olyasmit motyogott volna, hogy a férjemet ismeri...

Roberta néhány mondatban elmondta, hogyan csatlakozott hozzájuk Carlo Montagna.

- Lehet, hogy már megjavították a terepjáróját, és tovább is állt. Számomra amolyan félszeg férfinak tűnt, noha elég jóképű. Véletlen egybeesés volt az érkezésünk. - Roberta felállt. - Köszönöm a segítséget, a megbeszélrt időben itt leszek. Most ledőlök egy kicsit, mert valóban igen fáradt vagyok. Az elmúlt napokban jócskán értek stresszhatások... - A nő kiment a szobából.

Marcella és Paolo elhatározták, hogy együtt ebédelnek, utána megírják vallomásukat.

- Tudod, nekem olyan szimpatikus ez az asszony. Nagyon szeretheti azt a volt zsarut, ha ennyit megtesz érte. Azt hiszem, nélkülünk nehezen tisztázhatná magát a férfi, és egy életen át a gyanú árnyéka vetődne rá, még akkor is, ha előbb-utóbb a rendőrség elfogja a római gyilkost.

Enzo Viti elégedetten dörzsölgette kezét, s Natalének elmagyarázta, hogy nemcsak új műszereket fog kérni az alapítványból, hanem további orvosokat is.

- És egyet még a feleséged helyett is! Megígérted, hogy rövidesen visszaküldöd

Rómába. Most ez aktuálisabb, mint valaha!

- Hát ezt meg hogy érted?

- Kéthónapos terhes vagyok.

- Micsoda?! Megőrültél, Natale?

- Nem. Tíz perccel ezelőtt kaptam meg a laboratóriumi leleteket. Addig nem akartalak megörvendeztetni a jó hírrel, amíg nem voltam biztos benne.

- No nem! Ezt már nem! Hogy képzeled? - Enzo feje elvörösödött. - Nem tarthatod meg a gyereket!

- Rosszul fogalmazol, a gyerekünket. És vedd tudomásul, hogy megtartom. Mire a gyerek megszületik, én már a feleséged leszek...

- Azt már nem! Csak nem bolondultam meg, hogy a nyakamba vegyek egy fekete porontyot? De már belőled is elegendem volt! Majd elintézem, hogy a sebészetten vegyék el a magzatot, aztán mehatsz, ahova akarsz. Nálam le is út, fel is út! Látni sem akarlak többé!

Natale próbált közbeszólni, ám a felindult férfi nem hagyta.

- Csak nem hitted komolyan, hogy feleségül veszek? Ha sikerül Marcellától megszabadulnom, soha többé nem nőülök meg! Elegendem volt a feleségből! Nőt meg annyit viszek az ágyamba, amennyit csak kívánok. A terveimhez pedig nem kell egy nyűg, egy feleség! Néhány év és elérem életcéloimat, nyitok valahol messze egy magánklinikát, és csak a hipnózissal foglalkozom. Tűnj el, látni sem akarlak! Addig maradhatsz az osztályon, amíg az abortuszt elvégzik. Megmondom az igazgatónak, hogy nem tudok veled együtt dolgozni.

- Mit gondolsz, ezt elhiszi? Majd én is mesélek neki egyet-mást, főként a feleségeddel kapcsolatos közös manipulációinkról...

- Te szerencsétlen idióta! Mit képzelsz? Az igazgató a főorvosának hisz, vagy egy jöttment kis ápolónőnek?

Natale egyre közelebb ment a férfihoz.

- Enzo, így nem viselkedhetsz velem. Szerettél! Szerettél... - suttopta.

- Ugyan, az ágyban kielégítettél, ennyi és nem több! Már kezdtelek kicsit unni, kedves Natale! Most pedig tűnj el innen, látni sem bírlak!

Ebben a másodpercben Natale felkapta az íróasztalon fekvő éles danakil kardot, és Enzo mellkasába szúrta. Mindez pillanatok alatt zajlott le, hogy a férfi fel sem fogta, mi történt vele, de Natale újra szúrt... szúrt... amíg a férfitest összerogyott...

A lány kisurrant az ajtón. Lement a szobájába, mindent összekészített, amiről úgy gondolta, hogy az út során szükséges lesz. A kert hátsó végéből elindult egy terepjáróval. Tudta az utat, nem félt. Lelkében a gyűlölet szikrázott. Eldöntötte, hogy a danakil sivatagba megy. Ott befogadják majd a gyerekével együtt, főként, ha elmeséli, hogy egy fehér tette tönkre őt! Soha senki nem találja meg. S ajándékként - elmosolyodott - viszek nekik fehér port, amit a raktárból még indulás előtt összeszedtem...

A férfi a kórháztól mintegy kilométernyire megállt, és elrejtette kocsiját. A pisztolyt és az éles kést a zsebébe süllyesztette. Pontosan tudta, melyik szobában található meg Viti doktort.

- Most visszaadom neki a kölcsönt - nevetett magában. - Nem is sejti... nem is emlékszik rám! De ő tett tönkre, ő rontotta el az életem. Be akart záratni. Még szerencse, hogy nem sikerült neki, mert elszöktem. De pilóta soha nem lett belőlem!... Miatta, a személtáda, mocsok miatt!

Közben felért az idegosztályra. Senkinek nem tűnt fel, mert a kocsijában átöltözött,

fehér nadrágot, inget és köpenyt húzott. Micsoda remek szokás, hogy itt nemcsak az orvosok járnak talpig fehérben, hanem a kisegítő személyzet is. Egy másodpercre megtorpant a főorvos szobája előtt. Ismét elolvasta a nevet: Enzo Viti. Benyitott.

- Fizetni jöttem - kiáltott az íróasztal felé. Aztán meglepetésében szólni sem tudott, mert ahogy közelebb ért, látta, hogy valaki megelőzte. A hatalmas test a földön feküdt, körülötte vértócsa...

- Jézusom! Futnom kell, nehogy megtaláljanak! Hiszen nem én öltem meg!

Az ajtó felé hátrált, kezét a kilincsre tette, amikor Marcella Viti jelent meg.

- Uram, mit keres ön itt? - nézett rá kérdően. De több ideje nem maradt, mert a férfi egyik kezével befogta a száját, annyira, hogy az asszony torkából feltörő sikoly nem szállt tovább! A férfi szorította, szorította... Marcella próbálta a hatalmas erejű kezét letépni a torkáról, aztán egy másodperc múlva sötétség ölelte körül...

Conti doktor belépve már csak azt látta, hogy Marcella teste összecsuclik. Mint volt karatebajnok, iszonyatos erővel belerúgott a férfi lábába, aztán a hasába, karját hátracsavarta.

- Segítség! Segítség! - üvöltötte, közben kezével kitarta az ajtót. Pillanatokon belül Asaki Kimura és két ápoló jelent meg, akik lefogták a dühöngő örvöltet. Marcellában még pislákol az élet, azonnal a belgyógyászatra szállították...

EPILOGUS

A rendőrkapitány szobája ízlésesen és szolidan volt berendezve. Talán egyetlen érdekességet vehetett észre a belépő, egy hatalmas, bronzból készült kopt kereszt lógott a falon. Mellette állatbőrre festett etióp kép hívta fel magára a figyelmet, amelyen a nézelődő a kelet-afrikai ország mindennapi életét pillanthatta meg.

Luigi Salani minden reggel pontban nyolc órakor osztályainak vezetőit összehívta, s nem törődve a beosztásával, saját maga adta ki a feladatokat. Voltak természetesen olyanok is, akik ezt nem helyeselték, miután ez sehol nem a rendőrkapitány dolga. Salani már közel két esztendeje volt a római rendőrség legfőbb vezetője. Annak idején a nagy port felverő "repülő" gyilkos leleplezése az ő nevéhez fűződött, s miután Benetto Randelli, a volt főnök nem tudott eredményt produkálni, Luigit helyezték a "bársonyszékbe". Ez ellen először tiltakozott, aztán a kollégák, s főként Roberta rábeszélésére elfogadta e magas beosztást. Azóta is erős kézzel, szigorral és főleg szakértelemmel vezette a hatalmas apparátusát. Most is, nap mint nap, már a megbeszélés előtt átnézte a függőben lévő ügyeket, s kiadta a feladatokat.

- A legtöbb dolga ma a kábítósoknak lesz. Egy fülest kaptam. - Felvette íróasztaláról a feljegyzését. - A Termini pályaudvaron helyeznek el egy táskát, s benne öt kiló heroint. - Aztán Luigi részletesen taglalta, mi is lesz a csoport teendője. Majd így szólt beosztottjaihoz: - Ma délben hazamegyek.

- Csak nem beteg, főnök? - kérdezte a gyilkossági csoport vezetője, a fiatal, ám igen agilis Cabria.

- Nem, dehogy, csak vendégeink érkeznek Etiópiából. Ha szükségetek lesz rám, otthon megtaláltok.

Sietős léptekkel ment le a föld alatti garázsba. Már jóval elmúlt dél, mire végzett a munkájával. Még szerencse, hogy kocsival fél óra alatt otthon leszek. - Ahogy elhagyta a rendőrkapitányságot, a csúcsforgalom közepébe került. Magában dühöngött, amiért nem szolgálati kocsiját használta. Aztán, ahogy kifelé hajtott, az autósok áradata mintha csökkent

volna.

Másfél évvel ezelőtt, amikor a szerény esküvőt tartották, Roberta kívánságára a legdrágább és legelegánsabb negyedek egyikében, a Villa Ada parkja mellett vásároltak egy új, tizenkét emeletes ház legfelső emeletén egy négyszobás lakást, amelyhez tetőkert is tartozott. Roberta azzal érvelt a megvételnél, hogy esténként, amikor a hőség elborítja Rómát, ott fenn, a virágok között friss, tiszta a levegő. Az asszony kertészmérnök segítségével alakította ki a harminc négyzetméteres teraszt. A különböző virágokon kívül japán törpefákat is ültettek.

Ebédre Marcella Vitit, Paolo Contit és Ahmed Mualkát várták, akikkel az izgalmas afrikai napok óta szoros kapcsolatot tartottak fenn. A rendőrség főnöke tisztában volt vele, hogy Ahmed időnként sötét üzletekbe keveredik, de azt is tudta, hogy mindig okosan és ügyesen kimászott belőlük. Ahogy Luigi belépett a lakásba, Roberta jött elé:

- Drágám, már úgy vártalak! Fél órán belül itt lesznek a vendégek. Megérkeztek Etiópiából, már innen Rómából telefonáltak. - Az asszony úgy viselkedett, mint egy fiatal lány, aki első randevújára készül. Töltött Luiginak egy kevés konyakot, s leült vele néhány percre a dolgozószobában.

- Tudod, olyan hosszú idő telt el azóta, hogy hazaérkeztünk! Nem is tudom, Marcella és Paolo hogy érzi majd magát nálunk. Annyi minden történt azóta... - Elmerengett. - Remélem, nem haragszol, hogy csak utólag mondom meg, de Marie Biusattit és férjét, Grittit is meghívtam ebédre...

- De Roberta! Erre mi szükség volt?

- Nehéz megmagyaráznom, de úgy érzem, hogy ők is hozzátartoznak ehhez a körhöz! Csupi is jön...

- Te jó ég! Még ez hiányzik! Akkor a szerencsétlen Cleót zárd be, mert gyűlölik egymást. Nemhiába kutya és macska soha nem lehetnek barátok.

Elsőként Ahmed Mualka érkezett, hatalmas csokor mikulásvirággal és egy üveg etióp konyakkal.

- Ezt csak azért hoztam neked, Luigi, hogy emlékeztessen arra a furcsa, megmagyarázhatatlan világra, amelybe két éve belecsöppentél, s amelyhez hasonló Európában, de még Afrikában sem találsz. Tudod, ahogy az etiópok mondják, az ő konyakjuk olyan, mint az emlék, nem lehet senkitől sem elvenni...

- Mi járatban vagy Rómában, Ahmed? - kérdezte Luigi, s közben francia konyakot töltött mindkettőjüknek.

- Fegyvert csempészek, szokás szerint...

- Ne bolondozz velem! Kérlek, próbálj egyszer az életben komolyan viselkedni.

- De miért, Luigi? Te is tudod, hogy a különféle legális üzleteim mellett illegális jövedelemem is van! De erre soha nem jön rá a rendőrség... Vagy nem is akar... No, ne vedd a szívedre, nálad lényegesen magasabb székben ülők döntenek el az üzletet! Egyébként terveim szerint egy éven belül kiszállok a buliból, és Egyiptomban telepszem le.

- És mit fogsz ott csinálni?

- Semmit. Vettem egy éttermet, egy bár és egy szállodai hálózatot. Ennyi elég lesz ahhoz, hogy legyen mit a tejbe aprítanom. Megnősülök, gyerekeim lesznek, és én is élem a magam életét... Egyszer gyertek majd el, mert Egyiptom kincseit, kultúráját neked, mint öreg zsarunak is látnod kell!

A csengő élesen berregett: Marie és férje, Angelo Gritti, valamint Csupi érkezett meg.

A kutya azonnal a konyhába rohant, hogy elkapja Cleo nyakát. A régi loncsos, loboncos kutya nyakörve kék bőrből készült, ápolt külseje semmit nem árult el abból, hogy valamikor a kóbor ebek világához tartozott... A fiatalok kissé zavarban voltak, bár Luigi igyekezett fesztelenül beszélgetni velük. Angelo már saját kamioncéggel rendelkezett, mert Marie Biusatti annak idején eladta történetét a római Sole Italia képes újságnak, s a televízió filmet is készített belőle, így a bevételből és Angelo megtakarított pénzéből vettek néhány kamiont, s megindult üzleti vállalkozásuk, amely két év alatt jól felfutott.

A beszélgetésbe merült társaság nem vette észre, mikor Roberta bekísérte újabb vendégeit, Marcella Vitit és Paolo Conti doktort. Mindketten olyan barnák voltak, mintha nyár lett volna Rómában, pedig éppen karácsonyra készült a főváros. Az első udvarias mondatok után mindenki saját emlékeit kezdte felidézni. Dadus, a szörnyeteg sem maradt ki a beszámolóból.

- Ma sem tudom, hogy él-e, még mindig nem derült ki, hol van az a falu, ahol rejtegetett engem... - mondta Marie.

- Drága Marie, nem is érdemes ezen töprengened - vette át a szót Ahmed. - A tárgyaláson elhangzottakból egyértelművé vált, hogy Dadus, ahogy Carlo hívta az asszonyt, gyermekkorától nevelte a fiút, akit anyja elhagyott. Nyilvánvaló, hogy már gyerekként kezdődött nála a betegség, de teljesen csak akkor fejlődött ki, amikor Viti doktor, a híres római ideggyógyász az Alitalia kérésére megvizsgálta a fiút. A régi kórlapok bizonyítják, hogy Viti már akkor előrehaladott skizofréniát állapított meg, s ezt közölte is a légitársasággal, ezért nem lehetett pilóta Carlóból. Hogy mégis miként jutott vissza az Alitaliához, s ki helyezte át Addis Abebába az irodába, ez soha nem fog kiderülni...

- Mindent neked köszönhetek, Ahmed - fordult felé Luigi -, mert felhívtad a figyelmemet arra, hogy a repülőtéren alkalmazottak bármikor, ha szabadnapjuk van, ide-oda repülhetnek mindenféle bejegyzés nélkül! Itt volt az ügy kulcsa. A tárgyalások során kiderült, hogy Carlo Montagna a szabadságát arra használta fel, hogy elsősorban Lalibelába utazgatott. Időnként Rómában is töltött egy-egy napot, amikor úgy érezte, hogy az Alitalia lányai közül meg kell ölnie valakit, s a mellükre jelet kell vágnia...

- De mindezt miért tette? - kérdezte Marcella. - Elküldtem nektek az újságokban megjelent cikkeket a nagy horderejű tárgyalásról. Carlo akkor azt vallotta, hogy anyja, aki elhagyta őt, ajándékba kapott egy etióp keresztet. Aztán egy másik alkalommal azt mondta, hogy nem is volt előzőleg etióp kereszt a birtokában. Ki tudja megfejteti a háborodott elme rejtelmét? De tény, hogy a lányok mellére rajzolt kereszt valahol ezzel függ össze. Montagna a tárgyalás során beismerte Marie Biusatti megtámadását, megerőszakolását, sőt azt is, hogy a kórházból ő rabolta el, és nevelőanyjához vitte. De azt már semmiképpen sem volt hajlandó elárulni, hogy nevelőanyja, vagyis a Dadus hol lakik. A férfi azt vallotta, hogy meghalt, és nem akarja az emlékét bepiszkítani. De miután ennek már nem volt jelentősége, sem az ügyész, sem a bíróság nem tartotta fontosnak e momentumot.

- Az Alitaliánál dolgozó lányok megölését ugye elismerte? - kérdezte Viti doktornő.

- Nehezen, de igen. Sőt, még Helga Krüger meggyilkolását is, akit állítólag az első perctől fogva gyűlölt, mert a természete mindig az anyját juttatta eszébe. Csak Viti főorvos megölését nem vállalta. Végig, a hosszú hetekig tartó tárgyalás során következetesen azt vallotta, hogy amikor a szobába lépett, az orvos már halott volt. Francesca Pavolit, mint mondotta, a lalibelai kiránduláson tévedésből ölte meg. Marcella, te voltál a célpont, mégpedig azért, hogy a férjeden így álljon bosszút, amiért nem lehetett pilóta. Így akarta megbüntetni Viti

doktort. - Luigi elhallgatott. - Persze, az orvosszakértők tömegét felvonultatta Carlo Montagna védője, de nem tudta elérni, hogy idegklinikára kerüljön a skizofréniás és paranoiás férfi. Végül is zárt osztályra vitték, s tudomásom szerint jelenleg is ott van. A többi már nem a rendőrség, hanem az orvosok feladata. Hagy valaha ki tudják-e gyógyítani a betegségéből, azt nem tudom.

- Én mindenesetre kétlem - szólt közbe Paolo Conti. - Annak idején az újságokat, amelyeket elküldtetek, alaposan áttanulmányoztam, s az orvosszakértők véleménye szinte egyöntetű volt.

- Azt nem értem - szólt közbe Ahmed Mualka -, hogy Marie hogy került a kezei közé. Mint mondotta a tárgyaláson, még az Alitalia környékén sem fordult meg.

- Hát, ezt én magam sem tudom. Férjemmel sokat beszélgettünk erről a szörnyűségről, s ma már ilyen messziről nézve azt hiszem, hogy Carlo Montagnának valamiféle anya-komplexusa volt. Megismerkedésünkkor természetesen beszéltem szüleimről, Capriról, és valószínűleg áradozhattam anyámról, akit azóta is nagyon becsülök és szeretek. A legélénkebben a háborodott elméjű Dadus kísért, sokszor még most is megjelenik álmomban.

Ahmed Mualka és a Gritti házaspár a délutáni kávé után elbúcsúztak. Conti doktor és Marcella maradt vacsorára. Roberta a terveikről kérdezte őket.

- Valószínűleg mindketten a római központi elmeegógyintézetben fogunk dolgozni, és találkozunk majd Carlóval is. Paolo megpályázta ott a főorvosi állást, és mindkettőnket biztattak a felvételi lehetőséggel. Én adjunktus lennék... - Viti doktornő kedvesen elpirult.

- Mondjátok, és miért nem házasodtok össze? - kérdezte Roberta, aki tudta, hogy Marcella nem kívánt hozzámenni Paolóhoz, bár a férfi többször is felvetette a házasság gondolatát.

- Már beszélünk róla. De e pillanatban az állás, a lakás, és az európai élethez való alkalmazkodás a legfontosabb. Együtt fogunk élni, de még úgy érzem, várnunk kell... Marcella nem akar most... Talán később. - Conti doktor lehajtotta a fejét.

- Látod, Paolo - nevetett Roberta -, Luigi sem akart feleségül venni, én azonban nem engedtem el a kezét, addig ráncigáltam, míg végül arra döbönt rá, hogy a hitvese vagyok!...

- Egyébként, Luigi, hoztam neked egy naplót! - Paolo kinyitotta bőrtáskáját. - Ma már nincs jelentősége, mármint számodra, de nekem mint ideggyógyásznak igen! Enzo Viti naplót vezetett, amit jóval a meggyilkolása után találtunk meg. Ti már akkor rég nem voltatok Etiópiában.

- Mi derült ki belőle? - kérdezte Roberta.

- Több embert azért kezelt hipnózissal, hogy egy bizonyos feladatot megoldjanak Dél-Amerikában. Szép sorrendben és igen részletesen elemezte Matteo és Zenebe négy szemközti terápiáját, majd sikeres meggyilkolásukat. De a helyszínt nem jelölte meg. Aztán hosszú oldalakon Aline és Hamaru kezelését ecsetelte, majd a náluk végbement változásokat. E két utóbbi személy a kórházban maradt még egy darabig Viti főorvos halála után is, mert kezelésüket folytatni kellett. Megkíséreltük hatástalanítani, amit beléjük programozott.

- Mondjátok, soha nem nyomoztatok a Menelikben, hogy Vítit ki tehetete el láb alól? - szólt közbe Luigi.

- De igen - vette át a szót Marcella. - Nem jöttünk rá az igazságra, de Paolóval mindketten Natale nővére gyanakszunk, aki a gyilkosság napján eltűnt, és többé senki nem hallott felőle.

- Mi van még a naplóban? MeséljeteK, nem tudok a kíváncsiságomnak ellenállni - mondta Roberta.

- Marcellát is manipulálta a férje. A hipnózis különböző állomásait próbálta ki rajta, valamint olyan gyógyszerekkel látta el, gondolom esténként, amelyek következtében Marcella egyre feledékenyebbé vált. Nézzétek! -. mutatott az egyik sűrűn teleírt oldalra. - Itt pontosan leírja felesége kezelését, és azt is, hogy hallucinogén gyógyszereket adott be neki! Ha végiggondolom!...

- Kedves Paolo! Ugye én is elolvashatom a naplót?

- Természetesen, Roberta. Bár azt hiszem, ez elsősorban orvosnak mond igen sokat, főként azt, hogyan lehet manipulálni embereket...

- A Menelik Kórházban megmutattátok valakinek? - kérdezte Luigi.

- Nem. Nem akartuk Enzo emlékét... - Marcella lesütötte a szemét. - Egyébként sokan még maradtak. Mi Piazzival, a sebésszel és feleségével együtt jöttünk haza. Ők is itt fognak élni Rómában. Majd alkalomadtán bemutatom Clarát, biztosan szimpatikus lesz neked is, Roberta. Okos és értelmes teremtés, nem szólva arról, milyen kiváló sebész.

Luigi egy üveg pezsgőt hozott be. Töltött.

- Igyunk arra, amit az etiópok mondanak: "Haláloed után nem lelsz virágot kertedben, ezért vigyázz az életedre!" Nektek köszönhetem, hogy rendőrkapitány lettem! Ha akkor nem megyünk el hozzátok a Menelikbe... ki tudja, talán már nem is léteznék!

- Ugyan, Luigi! - Roberta megfogta a karját. - Én akkor is melletted lettem volna. Nem a rendőrkapitányhoz mentem feleségül, hanem Salanihoz, az emberhez...